

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

Ужасяващи създания изпълзват от черните сенки на миналото...
Техен дом са сенките на историята, храна им е човешката кръв, а
бъдещето им принадлежи...

ЗОНА БИ

НОСФЕРАТУ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

ЗОНА 51: НОСФЕРАТУ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

ВСИЧКО ЗАПОЧВА В ЗОРАТА НА ЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ, В ЕДНА МРАЧНА ЕГИПЕТСКА ГРОБНИЦА.

В продължение на четири хиляди години — далеч преди човечеството да бъде въввлечено в космическа битка за своето оцеляване — четири създания, пред които дори и смъртта е безсилна, посяват семената на хаоса и разрушението. Хранейки се с кръвта на нещастните жертви от древна Спарта до зловещите нацистки концлагери — тези мрачни създания играят ключова роля във всички важни исторически момента на Земята. Свързани с общото си минало, но разделени от злокобните си амбиции, въоръжени с най-модерните оръжия, които може да предостави човешката мисъл, те осъзнават, че е ударил техният час. Призовани са от своя непобедим водач — Носферату, който мечтае да бъде бог и да властва над цялата планета. Оръжието, на което разчита, за да осъществи тази своя идея, се нарича Светия Граал и в него се крие сила, срещу която никой смъртен не може да се изправи. Но най-страшният му враг може да е един от другарите му...

НАСТОЯЩЕТО ПРОЛОГ

Западна Африка, Брегът на скелетите

Една-единствена мъждукаща крушка, увиснала над голямата дървена маса, осветяваше стаята. Масата беше овална, дълга три метра и широка метър и петдесет, с олющен и ухабен от дълга употреба плот. Четири солидни кресла, тапицирани с черна кожа и снабдени с възглавници, бяха подредени на равни разстояния около нея. Масивна дървена врата с напречни планки, в които бяха забити железни гвоздеи, бе единственият достъп до помещението, чиито стени бяха издялани в пясъчник.

Три души седяха в креслата, четвъртото бе празно. Пред тях нямаше документи, нито преносими компютри или каквито и да било електронни уреди, с изключение на големия плосък екран, поставен пред четвъртото кресло. Лицата на тримата бяха скрити в сенките и единственият начин да се определи кой говори, бе по акцента и посоката, от която идваше гласът.

— Господа, добре дошли в Убежището. — Гласът бе нисък, но силен и долиташе откъм разположеното срещу вратата кресло. Трудно бе да се определи акцентът, тъй като представляваше странна смесица от различни езици, използвани в продължение на много години. — Дълго, много дълго време чакахме да настъпи този ден. Аирлианците бяха победени от хората. И двете им фракции. Двамата чуждоземни водачи, Аспасия и Артад, са мъртви. Забележително постижение, което надминава и най-смелите ни очаквания. Тези, които ни създадоха и ни ненавиждаха, вече ги няма. Удари нашият час.

Мъжът се наведе напред, откривайки издължено лице, побеляла коса и черни очи, чиито зеници бяха обрамчени с едва забележими червени линии. Когато светлината попадна върху тях, се видя, че са леко издължени. Независимо от бялата коса кожата на лицето му бе гладка и опъната, но някак прозрачна и светла, сякаш никога не бе

виждала слънце, нито бе изпитвала върху себе си въздействието на времето. Той носеше широко наметало от мек, сивкав плат. Мъжът продължи с вибриращ глас:

— Аз, Носферату, бях създаден през Първата епоха от съществуването на Египет, преди началото на историята на това човечество, дете на Хор Аирлиански и жена от царска кръв. Живях десет хиляди години в очакване да настъпи времето, когато тези, които ни създадоха, ще бъдат унищожени и ние повече няма да се страхуваме от тях. — Той огледа бавно присъстващите. — За първи път ние тримата се събираме на едно място и по едно и също време. Искам да ви благодаря, задето откликнахте на призива ми. След премахването на аирлианците ние сме най-древната и най-могъщата раса на планетата.

Носферату млъкна и думите му потънаха в пясъчните стени, оставяйки след себе си плътна тишина. Той даде знак на мъжа вдясно от екрана.

— Аз съм Тиан Дао Лин — произнесе посоченият с напевен глас. Наклони се напред, разкривайки лице с типични азиатски черти и плешиво, обсипано с лунички темне. Носеше черно наметало, а върху ръкавите му бяха бродирани червени дракони. — Бях създаден близо до голямата подземна гробница Циан Лин от Артад и принесена в жертва девойка, далеч преди да дойде на власт династията на Ши Хуанчжоу, първия истински император на Поднебесното царство. — Той се обърна към Носферату. — Срецали сме се преди много години, при изключително интересни обстоятелства, които, ако желаете, мога да ви разкрия — за миг погледна към третата, потънала в сенките фигура в стаята, — но някой друг път, когато не сме се събрали по работа. — Тиан Дао Лин се облегна назад.

Третият присъстващ изчака няколко секунди, преди да заговори. Надигна се — беше едър мъж, висок почти два метра, с изпъната стойка на войник. Кожата му беше бледа, а лицето му — съвършено гладко, лишено от бръчки, ако се изключеше белегът, който разсичаше лявата му страна от окоото до ъгъла на устата. Гърбавият му нос му придаваше вид на граблива птица. Очите му бяха скосени, макар и не колкото на Тиан Дао Лин, а дългата му червена коса се спускаше до раменете. Беше облечен с черна риза и панталон, платът на дрехите му бе изработен от материал, който поглъщаше напълно и малкото светлина в помещението.

— Аз също бях създаден от Артад и земно момиче, но много след теб, Тиан Дао Лин. Името, което сам си избрах, е Адрик. Но през годините — също като вас — съм бил наричан с най-различни имена. Дойдох тук, за да узная какво ни предлага най-възрастният сред нас — Носферату.

Адрик се отпусна в креслото.

Носферату положи пръсти на ръба на масата, сякаш за да запази равновесие.

— Както и двамата знаете, имаме по-силна генетична връзка с хората, отколкото с аирлианците. Приличаме на земните създания и лесно можем да минем за човеци. Но в жилите ни тече аирлианска кръв и тя ни прави различни от хората, а също ни осигурява продължително съществуване. — Носферату направи кратка пауза. — Сега вече аирлианците ги няма. *Онези, които чакат* — създадени, също като нас, от Артад, но по изкуствен път, а не чрез кръстосване с местните — също са извън играта, доколкото ми е известно. Сянката на Аспасия е мъртъв, а Водачите му бездействат, откакто хората превзеха и разрушиха Главния страж, изключвайки по този начин връзката с всички останали стражи-компютри, на които разчитаха Водачите. Настъпва нова епоха. — Носферату млъкна и огледа събеседниците си, подсказвайки им, че могат да вземат думата.

Пръв заговори Тиан Дао Лин.

— Нова епоха, да, но хората вярват, че това е тяхната епоха. Не смятам, че ни застрашават повече от аирлианците или техните слуги. Макар че изглеждаме като тях, със сигурност сме много различни. Трябваше да полагаме огромни усилия, за да оцелеем през всичките тези години — въпреки че съществуват някои култове, които се прекланят пред легендата за вампирите, преобладаващата част от човечеството ненавижда подобна идея. Струва ми се, че ако разкрием съществуването си, реакцията им ще е крайно неблагоприятна за нас.

— Ето защо още преди много години промених хранителните си навици — отбеляза Носферату. — Вече не убивам, за да се поддържам.

— Ние сме по-съвършени от човеците — обади се Адрик. — Съвсем естествено е да се храним с тях. Не виждам защо е трябвало да се подлагаш на подобно изпитание.

„Заради жертвите“ — помисли си Носферату, но не отговори нищо.

— Последните години наистина бяха ползотворни за всички ни — продължи Тиан Дао Лин, без да коментира забележката на руснака. — Всеки от нас владее огромни богатства и е надарен с неограничена власт. Защо трябва да предприемаме нещо ново?

— Защото светът вече не е същият — обясни Носферату. — Дори и вие го признахте с явяването си на тази среща, нещо, което досега не се е случвало. Появиха се нови възможности. И нови опасности.

— Защо в такъв случай не дойде и Вампир? — попита настойчиво Адрик. — Покани ли го?

— Да, разбира се — отвърна Носферату.

— И защо не е тук? — продължи да настоява Адрик.

— Този въпрос изглежда доста те безпокои — погледна го изпод вежди Носферату. — Страхуваш ли се от него?

Адрик скочи на крака.

— От никого не се страхувам.

— Седни, ако обичаш. — Носферату погледна към китаеца, който следеше Адрик внимателно. — Не исках да проявявам неуважение. Най-възрастният съм сред вас, но дори аз се боя от Вампир. Той е могъщ и опасен.

— Спомена за нови възможности — намеси се Тиан Дао Лин. — Да не говориш за Граала и безсмъртието?

— Щях да съм голям късметлия, ако бях сложил ръка на Граала. За съжаление, разполагам със сигурни данни, че е бил унищожен, когато корабът-майка катастрофира на Марс с помощта на доктор Дънкан. Нея пък познавам много отдавна, когато се казваше другояче.

— Донхад — Адрик изплю името, сякаш е проклятие. — Известна още като Лиза Дънкан. Едно от многото прозвища, които е използвала при многобройните си прераждания. Изключително опасен човек.

— Много отдавна тя ме освободи от аирлианците — призна Носферату.

— За да те използва за свои цели — уточни Адрик.

— Но сигурен ли си, че Граалът е бил унищожен? — намеси се Тиан Дао Лин, прекъсвайки отново руснака. — Аз също чух подобни приказки, но според други слухове част от аирлианците артефакти са били върнати в Зона 51 на борда на космическия кораб на Донхад.

— Съществува и такава възможност — кимна Носферату. — Но лично аз се съмнявам.

Тиан Дао Лин потъна в замислено мълчание.

— В едно съм съгласен с Носферату — обади се Адрик, — който все пак е най-възрастният сред нас. Не мисля, че хората някога ще ни приемат. Ето защо смятам да не искаме подобно нещо от тях. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Предлагам да ги управляваме.

Отново се възцари тишина. Когато Носферату заговори, той обоснова възражението, което със сигурност щеше да изтъкне и Тиан Дао Лин.

— Да ги управляваме, би означавало да се разкрием. Но въпреки голямата власт и средствата, които сме натрупали през годините, ние пак ще бъдем уязвими. Историята е пълна с примери на свалени могъщи владетели. Съвсем наскоро наблюдавахме как хората надвиха аирлианците, нещо, което някога смятах за невъзможно. Не бива да ги подценяваме. И преди са правени опити от неживи, като Вампир и теб — той погледна към Адрик, — да вземат властта, но винаги са се проваляли.

— Зависи какво разбираш под провал — държеше на своето Адрик. — Лично аз мога да се похваля с няколко големи успеха. Имената, които използвах, сега са неотменна част от историческите книги, цели глави са посветени на тези прочути управници.

— Но така и не успя да задържиш нито едно от твоите царства, както и Вампир не можа да го стори — посочи Носферату.

— Значи смяташ, че трябва да останем в сянка, така ли? — попита Адрик. — Да наблюдаваме бездейно как човечеството набира сила? Докато управлявах аирлианците, поне имахме някаква надежда, че на света ще се намери място и за нас. Но оставени сами, хората могат да се самоунищожат и да убият и нас. Сега сме по-мъдри и по-опитни. Дори ще бъде в техен интерес да ни оставят да определяме посоката на развитие.

— А как ще се храним? — попита тихо Тиан Дао Лин. — Да бяхме успели да отпием от Граала и да си осигурим безсмъртие, тогава щях да се съглася с теб, че е време да вземем юздите в свои ръце. Но нима смяташ, че хората ще се съгласят да използваме телата им?

Адрик сви рамене.

— Могат да ни подхвърлят най-лошите престъпници — нали и без това ги убиват. Колко глави хвъркват на година в твоя роден Китай? А за тези, които смятат, че не е задължително да се убива — той погледна към Носферату, — винаги има и други начини да се набави кръв.

— Ние сме една шепа — продължи Тиан Дао Лин. — Дори с парите и влиянието си... — Гласът му пресекна.

— Защо всъщност ни събра тук? — обърна се Адрик към Носферату. — Трябва да има някаква причина.

Носферату кимна.

— По две причини. Извиках ви, за да обсъдим какво да предприемем, преди да се опитаме да поемем властта над човечеството.

Докато говореше, се изправи, приближи се към един старинен шкаф и отвори вратичката, зад която се показва друга, по-малка стоманена врата. Отмести я встрани и извади три манерки, също изработени от метал и положени в контейнери, които запазваха температурата постоянна. Отнесе ги на масата и постави по една пред всеки, след което седна на мястото си. Отвинти капачето, опря гърлото в устните си и отпи в продължение на няколко секунди. После остави манерката на масата. На устните му аленееха няколко капки кръв и той ги попи с кърпичка. Веднага след това лицето му се заля от руменина и в очите му блесна сила.

Дългите му пръсти посочиха другите две манерки.

— Препоръчвам ви: чиста, сравнително прясна, с телесна температура. Подкрепете се, приятели. Чака ни дълъг разговор.

Другите двама също пиха и Носферату ги изчака търпеливо да привършат. След това чукна с пръст по манерката.

— Това е нашата сила и нашата слабост. Ние сме мелези. Имаме аирлианска кръв, но недостатъчно, за да ни поддържа, без да се налага да приемаме човешка. Пием човешка кръв, за да си продължим живота.

— Казваш ни нещо, което знаем от самото си създаване — изръмжа Адрик.

— Знаел си го от самото си създаване? — погледна го насмешливо Носферату. — Много по-дълго от теб бях затворен от аирлианските богове, но дори не подозирах нещо подобно. Чувал бях

за Граала и за обещанията за безсмъртие, но нямах никаква представа как точно дарява вечен живот. Само благодарение на това, че човешката наука стигна толкова напред, успяхме да разберем какво поддържа съществуването ни. — Той опря пръст в издутата вена на шията си. — В кръвта ни има вирус. Аирлиански вирус, който помага на клетките ни да регенерират, преди да умрат. Но тъй като сме само мелези между хора и пришълци, не разполагаме с достатъчно количество вируси. Ето защо се налага да прием човешка кръв и да поддържаме аирлианския вирус. Граалът — ако се бяхме сдобили с него — щеше да пречисти кръвта ни и да осигури доминиращата роля на вируса, както е тя в кръвта на аирлианците. И тогава нямаше да се налага да прием човешка кръв.

Носферату млъкна. Както и предполагаше, пръв се хвана за подхвърлената идея Тиан Дао Лин.

— Ако можехме да намерим още от вируса...

Носферату кимна.

— Да можехме по някакъв начин — без помощта на Граала — да стигнем до състоянието, в което вирусът ще се самовъзпроизвежда, тогава действително щяхме да станем безсмъртни. Нямаше да се налага да прием човешка кръв и щяхме да се възползваме от способността на аирлианския вирус да регенерира, което би означавало, че дори да ни убият, бързо ще се съживим.

— Но аирлианците вече ги няма — въздъхна Тиан Дао Лин. — Каза го още в началото на тази среща. Следователно единствените подобни вируси са тези, които обитават нашата кръв.

Носферату поклати глава.

— Вярно е, че аирлианците ги няма. Но съществуват и други източници, от които бихме могли да си набавим вируса.

— Ние? — подчерта Адрик. — Защо сме ти дотрябвали?

„Добър въпрос“ — каза си Носферату. Знаеше, че и Тиан Дао Лин си е помислил същото.

— Защото едва ли ще сме единствените, които ще се опитат да получат тази кръв.

— Вампир — досети се пръв Тиан Дао Лин.

Носферату натисна едно копче под масата и екранът в другия край на стаята оживя. Човекът, който се появи там, приличаше на Носферату, но косата му беше гарвановочерна, а очите му се криеха

зад тъмни очила. Беше облечен със скъп костюм, също черен на цвят, с черна риза и вратовръзка. Стоеше на широка улица, до някаква сграда, наподобяваща симфонична зала, и оглеждаше вечерната тълпа.

— Познавам го доста отдавна — заговори Носферату, загледан в екрана. — И той като нас е създаден още през Първата епоха на Египет, син на е аирлианеца Амон и момиче от царска кръв. Имал и сестра близначка — Лилит, но тя умря в ужасни мъки пред очите му, уби я един аирлианец. Аз също присъствах на това ужасно деяние. Тогава той се закле да отмъсти както на аирлианеца, така и на хората, които така сляпо са го следвали и са помогнали за залавянето й.

— Могъща фигура е — кимна Тиан Дао Лин.

— И той се е прочул с много и различни имена и е натрупал немалко богатства и власт. Среждали сме се няколко пъти, все като съюзници. Но сега, след като аирлианците вече ги няма, започвам да се боя от онова, което би могъл да предприеме.

— Подозираш, или знаеш нещо? — попита Тиан Дао Лин.

— Получих някои сведения — отвърна уклончиво Носферату. Загледа се в снимката на екрана. — Познавам Вампир от няколко хиляди години, още от деня, когато се закле да отмъсти, и през всичкото това време гневът му не угасна, а само нарастваше. Извършил е много ужасни дела. — За миг спря, сетне продължи неохотно. — Но сега, след като аирлианците и техните слуги са победени, единствената реална заплаха за него е в тази стая.

— Ето значи защо ни повика — заключи Тиан Дао Лин. — Имаш нужда от съюзници срещу Вампир.

— Така е — потвърди Носферату. — Но не забравяйте, че за Вампир ние също можем да бъдем източници на аирлианския вирус.

— Нима би посегнал на свои? — удиви се Адрик.

— Вампир прави каквото иска и когато пожелае — натърти Носферату. — Ако реши, че иска нашата кръв, нищо няма да го спре.

— Но ти не би взел неговата — подметна Тиан Дао Лин. — Какви други източници на аирлианска кръв съществуват?

Носферату се облегна назад. Сетне погледна към Адрик.

— Както добре знаете, есесовците са изследвали огромни количества кръв в концентрационните лагери, за да търсят специален вид, макар да не знаели кое точно е „специалното“. Не са и предполагали, че в редовете им има шпиони на Мисията и на Сянката

на Аспасия, които търсят следи от аирлианска кръв. Знаете, че при встъпването в редовете на СС се е извършвала „кървава церемония“. По време на ритуала висши членове на СС са получавали малки количества от вируса, с който се е сдобил Сянката на Аспасия най-вероятно след избиването на *Онези, които чакат*. Ето защо Фон Сеект, който по-късно бе взет на работа в американския „Меджик-12“, успя да преживее толкова дълго и да се пребори с няколко тежки заболявания. Същата съдба имаха и още неколцина от избягалите от преследване нацисти.

— Сещам се за какво говориш — прекъсна го Адрик. — Но след края на войната изгубих следите на тази кръв. Известно време смятах, че Мисията я е пренесла в Южна Америка, използвайки каналите на „Одеса“^[1].

Носферату поклати глава.

— Не. Церемониите са се провеждали в замъка на СС Февелсбург в Бавария и кръвта се е съхранявала там. Когато в края на Втората световна война американски части се приближили към замъка, руснаците изпратили парашутисти, за да приберат, каквото намерят. Всички по-важни материали и вещи били откарани в Москва — включително и кръвта. Не само това — продължи Носферату, — в Четвърти отдел на КГБ — руския еквивалент на „Меджик-12“, научили от нацистките документи за издирването на един определен вид кръв и на свой ред се заели да го търсят. В подземията на Москва съществува помещение, в което се съхраняват предметите и документите на Сянката на Аспасия, както и събраните из концентрационните лагери материали, имащи отношение към въпроса. Руснаците продължили проучванията в своите лагери и със затворници на „Лубянка“. Ако сте съгласни, ще ви помоля да се възползвате от собствените си източници и да съберете повече сведения по въпроса, за да можем да приберем тези запаси. Мисля, че подобна задача е по силите ви.

Адрик не отговори, очаквайки да чуе и останалата част от предложението.

— Второ — вдигна два пръста Носферату. — *Онези, които чакат*. Те са като нас, наполовина хора, наполовина аирлианци, само че са клонирани. В кръвта им има малки количества от вируса, на което дължат по-продължителното си съществуване. Знаем къде можем

да открием добре запазени техни тела. — Той се обърна към Тиан Дао Лин. — И това ще е твоята задача, приятелю.

— И къде ще открия тези „добре запазени тела“? — попита тихо китаецът.

— На Еверест. Където Мерлин отнесе Екскалибур преди много години. Наскоро Артад прати неколцина от *Онези*, които чакат да вземат меча, но те се провалиха. Телата им са още там — замръзнали. Мисля, че бяха трима.

Тиан Дао Лин сплете пръсти, докато обмисляше предложението.

— А третият източник? — попита Адрик.

— Той е най-важният, но и най-трудният — отвърна Носферату. — Чиста аирлианска кръв. Идеално запазена, готова за употреба.

— Къде? — наклони се напред Тиан Дао Лин. Ентузиазмът му бе очевиден. Адрик също не скри нетърпението си.

Носферату вдигна пръст към тавана.

— В първия кораб-майка от Зона 51. Корабът на Аспасия. Същият, който Търкот разруши, когато Аспасия направи опит да се върне на Земята от Марс с неговите „хищни нокти“.

— Как можем да се доберем до него? — попита Адрик. — Американският флот от совалки бе унищожен наскоро, по време на последната война, пък и американците едва ли биха ни позволили да използваме някоя от оцелелите. След събитията възможностите на Русия да изстрелва пилотирани космически кораби са силно ограничени.

— Разполагам с нещо, което ще ни свърши работа — заяви Носферату.

Другите двама чакаха. Носферату натисна едно копче. На екрана на мястото на Вампир се появи изображение на късокрил, подобен на делтапланер летателен съд, монтиран върху голяма ракета.

— Корабът X — обясни Носферату. — Орбитален съд за многократна употреба, с двучленен екипаж. Платформата за изстрелване е ракета „Ариана 4“. Корабът X е снабден с орбитални маневрени двигатели и би могъл да се приземи върху всяка писта, подходяща за Боинг 747. Един от помощниците ми го разработва в продължение на двайсет и две години. Дори проведохме успешно пробно приземяване. Единственото, което не сме правили досега, е да го изведем на орбита.

Тиан Дао Лин се намръщи.

— Американците разрушиха кораба-майка само преди месец.
Носферату се усмихна.

— Според първоначалния ми план — отпреди последните събития — трябваше да осъществим пилотирана експедиция до Марс. Корабът Х бе първата стъпка към създаването на космически кораб от второ поколение, построен на орбита и способен да достигне до Марс, да се приземи, а екипажът му да слезе при Аспасия и останалите аирлианци, които се намират в хибернационните камери в Сидония. По същото време друга експедиция щеше да проникне в Циан Лин и да унищожи Артад и последователите му. Надявах се да осъществя двете експедиции до двайсет години и да избия аирлианците, докато спят. Събитията от последно време обаче ме принудиха да променя плановете си, като второстепенните задачи сега станаха първостепенни.

Тиан Дао Лин се ухили.

— Ето защо ме накара да потърся връзки и да осигуря разрешение на професор Че Лу да влезе в Циан Лин. Знаех си, че си намислил нещо.

— Обмислям го от хиляда години — поклати глава Носферату.
— Но не разполагах с необходимата техника. За щастие през последните петдесет години човешката наука напредна значително. На всичко отгоре някои от задачите се решиха без нашето участие.

— Аирлианците, които загинаха на борда на „хищните нокти“ в товарния отсек на кораба-майка, вероятно са били подложени на въздействието на космическия вакуум — обади се Адрик.

— И са загубили част от кръвта си, така е — съгласи се Носферату. — Но според проучванията ми би трябвало в телата им да е останало известно количество, което за нас ще е напълно достатъчно. Особено като се има предвид, че е чиста аирлианска кръв.

— Дори и да се сдобием с тази кръв — усъмни се Адрик, — как ще извлечем от нея вируса? И как ще се отървем от човешката си част?

— Благодарение на услугата, която, без да знаят, са ни направили американците. Те са се занимавали с този проблем в тайната лаборатория на „Меджик-12“ в Дълси, Ню Мексико, където е работил бившият нацист генерал Хемщад, завербуван след войната в хода на операция „Кламер“. Един от проектите му е бил създаването на

пречистващ кръвта уред, най-вероятно по нареждане на Сянката на Аспасия и Мисията, под прикритието на изследвания върху СПИН. Тези машини изтеглят цялата телесна кръв и я заменят със специален разтвор, който пречиства кръвоносната система напълно. През това време тялото се охлажда до допустима температура, за да се запази неговата жизненост. След това машината вкарва новата, вече затоплена кръв и се възстановява телесната температура. Целият този процес, колкото и невероятно да звучи, отнема само три минути. Кръвта на пациента се подменя напълно.

— Дълси беше разрушен — отбеляза Адрик.

— Откриването и възстановяването на този уред ще е моя задача — изрече спокойно Носферату.

— И какво ще получим, ако се съгласим и ти помогнем да извлечеш аирлианския вирус от натрупаните кръвни запаси? — попита Адрик.

— По мои данни ще разполагаме с достатъчно запаси, за да направим безсмъртни четирима неживи — отвърна Носферату.

— И ще дадеш четвъртата порция на Вампир? — изуми се Адрик.

— Не — отсече Носферату.

— Но в света са останали само четирима неживи — подчерта Адрик.

— Не — поклати глава Носферату. — Петима.

Руснакът прие тази информация с изненада.

— В Убежището има още един нежив — намеси се неочаквано Тиан Дао Лин.

— Кой е той? — намръщи се Адрик. — Къде е?

— Тя спи — отвърна кратко Носферату.

— Коя е тя? — настоя да узнае Адрик.

— Това не е твоя работа — отвърна Носферату.

— Защо да не сключим сделка с Вампир за четвъртата порция? — предложи Адрик.

— Казах вече, че има кой да получи четвъртата порция — скръсти ръце Носферату.

— Ще ти кажа какво мисля — погледна го мрачно Адрик. — Мисля, че от самото начало си знаел, че кръвта ще стигне за четирима,

и си поканил Вампир, но той ти е отказал. Чак тогава си се сетил за мен. Ако Вампир бе приел, аз щях да съм низвергнатият пети.

Носферату издържа спокойно погледа му в продължение на една дълга минута.

— Ами Наблюдателите? — намеси се Тиан Дао Лин, търсейки повод да смени темата.

— Наблюдателите са обезвредени — отвърна Носферату, без да отмества поглед от Адрик.

— Всичките ли? — продължи с въпросите Тиан Дао Лин. — Включително и Наблюдателите ловци?

Носферату сви рамене.

— Може да е останал някой, но едва ли има значение. Всеки, който дръзне да се приближи към нас, ще бъде унищожен.

— Ами Вампир? — поинтересува се Адрик. — Нали каза, че той също ще се опита да се добере до запасите от кръв?

— Да.

— Значи затова имаш нужда от нас — заключи Адрик. — За да се бием с него.

— Така е — призна Носферату. — Мисля, че с помощта на моя Кораб Х ще успея да изтегля достатъчно кръв от телата на аирлианците на борда на кораба-майка, за да направя двама от нас безсмъртни. Което означава, че бих могъл да се справя и сам. Но въпреки това реших, че в група шансовете ни са по-големи. Не съм сигурен обаче, че ако Вампир получи част от кръвта, ще е склонен да я сподели с вас. Боя се, че по-скоро би потърсил начин да ни унищожи всички. — Той се изправи. — Уверен съм, че наближава решителният бой. Моля, обмислете предложението и ми съобщете решението си, когато се върна.

Носферату излезе през тежката дървена врата и я затвори след себе си. Спусна се по каменните стъпала в дълбините на своето леговище и спря пред друга, стоманена врата. От едната ѝ страна имаше правоъгълен скенер и той опря окото си в обектива. Веднага щом компютърът свери отпечатъка на ретината му, вратата се отмести.

Помещението, в което се озова, приличаше на крипта. В средата се издигаше платформа, върху която бе положен черен, заоблен контейнер. Около него имаше десетина растения и малки дръвчета, истински подземен оазис.

Носферату спря до контейнера и постави ръце върху капака. Наведе се, докато челото му почти опря в контейнера. Вътре лежеше четвъртият нежив в Убежището.

— Скоро, любов моя — прошепна. — Скоро най-сетне ще бъдем заедно завинаги.

Остров Пюджит саунд, щат Вашингтон

Момичето се качваше за пръв път на хеликоптер. Беше на седемнадесет и работеше на улицата само от месец. Спомените ѝ от този месец бяха доста неприятни, но изглежда предстоеше промяна към по-добро, ако се съдеше по луксозния интериор на вертолета. Цялата задна част на кабината бе на нейно разположение, пилотът бе отделен с дебело стъкло. Прозорците бяха затъмнени, но в първия момент това въобще не ѝ направи впечатление. Вниманието ѝ бе погълнато от лъскавата кожена облицовка на пилотската седалка, блестящата, свръхмодерна стереоуредба и останалите удобства, които предлагаше пасажерската част на кабината.

Само преди четири часа мъжът от лимузината, който твърдеше, че представлява някакъв богаташ, я взе направо от улицата — беше малко преди мръкване. Но вместо да я откара в хотел, отидоха в частна клиника, където един мълчалив доктор я прегледа. Две хиляди в аванс бяха достатъчни за момичето да се подложи на всевъзможни изследвания, включително и две кръвни проби. Заедно, разбира се, с обещанието, да получи още осем хиляди, ако с изследванията всичко бъде наред.

Очевидно беше наред, защото когато привършиха, дадоха ѝ чифт скъпи на вид панталони и риза, както и обувки. След това я върнаха обратно в лимузината, а малко по-късно ѝ казаха да се прехвърли на вертолета. И през цялото това време никакви обяснения. Единственото, което разсейваше тревогата ѝ, бе купчината долари, която изсипаха в скута ѝ малко преди излитане.

Звукът на двигателя се усили и тя почувства, че стомахът ѝ се свива от внезапното снижаване на машината. Приземиха се със съвсем лек удар. Вратата се отвори и пред нея застана един от пилотите, който ѝ махна да слиза. Когато скочи от платформата, откри с изненада, че се

намира в трева до коленете. Пилотът затръшна вратата и се качи отпред.

Момичето се огледа. Беше в средата на малка поляна, едва побираща вертолета, заобиколена от гъста гора.

— Ей! — извика тя. Изтича до пилотската кабина и затропа с длан по стъклото.

Вместо отговор двигателите отново усилиха своя вой и роторите набраха скорост, блъскайки я с пориви от хладен нощен въздух. Тя отстъпи назад, закрила очите си с ръка и в същия миг вертолетът се издигна право нагоре, след това се изгуби от погледа ѝ, а шумът му бързо утихна.

След минута чуваше само собственото си дишане. Завъртя се бавно, търсейки някакъв, дори най-малък признак на цивилизация — път, постройка, каквото и да било. Но виждаше само дървета.

— Ей! — извика момичето. — Има ли някой?

Тишина. Пълна, абсолютна тишина, която наистина я уплаши. Беше израснала във ферма, на петдесетина мили от Сиатъл, и неведнъж бе излизала на излети с баща си. Знаеше добре, че в гората винаги се чуват някакви звуци. Птици. Насекоми. Животни. Все имаше нещо, което да шуми. Но тук цареше пълна тишина, сякаш на мили наоколо нямаше нито една животинка. Струваше ѝ се неестествено.

Момичето отстъпи назад, после се завъртя, уплашено да не би някой да се прокрадва зад гърба ѝ. Дърветата бяха огромни. Стара гора, на стотици, може би хиляди години, такива екодруженията умираха да защитават. Нямаше никаква представа къде се намира. Колко време бе продължил полетът? Петнадесет минути?

— Ехей? — извика тя с разтреперан глас. — Моля ви.

Пое си няколко пъти дълбоко въздух, опитвайки да се успокои, но не постигна нищо, освен че ѝ се зави леко свят. Падна на колене, без да се интересува, че може да изцапа в тревата скъпите панталони. Притисна уста с ръце, опитвайки се да успокои пресекливото си дишане. Успя донякъде след три-четири минути и тогава се изправи отново. Вдигна глава към черния кръг на небосвода, после пак се огледа.

Поляната бе наклонена, което ѝ предлагаше две възможности. Нагоре или надолу? Загледа се в мрачната стена от дървета, която я заобикаляше. Дали не е по-добре да остане тук през цялата нощ?

Изведнъж осъзна, че вдясно от нея, в самия край на гората, стои някакъв силует. От колко време беше там? — зачуди се, докато отстъпваше неволно назад. И защо не бе отвърнал на виковете ѝ?

— Ей! Господине?

Сега вече го различаваше малко по-добре, но подробностите се губеха заради черните му дрехи. Панталон, риза, дълъг шлифер. Черна коса и бяла кожа. Толкова бяла, че сякаш светеше, озарена отвътре. Момичето отстъпи още няколко крачки.

— Господине? Моля ви, помогнете ми!

Дали това не беше някаква извратена сексуална игра? Какво очакваха от нея? Мъжът в лимузината не ѝ бе казал нищо, нито докторът или пилотът.

— Какво искате да направя?

Мъжът вдигна ръка, давайки ѝ знак да запази спокойствие. После се приближи бавно към нея и спря само на една ръка разстояние. Тя направи опит да се усмихне и се изправи, изпъчвайки гърдите си напред. Готова бе на всичко, само и само да се измъкне от тук. Мислено си обеща, че веднага щом се прибере в Сиатъл, ще си събере багажа и ще се върне в родната къща. Далеч от цивилизацията.

— Какво искате от мен? — попита тя отново.

— Бягай.

Тонът, с който бе произнесена тази единствена дума, накара косата ѝ да настръхне. Никога досега не бе чувала толкова вледеняващ глас.

— Какво?

— Бягай или ще те убия още тук. В гората имаш повече шансове. — Той се изсмя.

Мъжът остана наред поляната, проследявайки я, докато се изгуби сред дърветата. Щеше да ѝ даде няколко минути преднина, за да може сърцето ѝ да се разтупти лудо, а кръвта да заблъска на талази из вените ѝ.

Завъртя леко глава, заслушан в пукота на настъпваните от нея съчки. Лесно щеше да я проследи, без да се налага да прибегва до усиленото си нощно зрение. Сетне тръгна. Прекоси бавно гората и излезе на мястото, където знаеше, че момичето ще се озове след малко.

Изненадата, която се изписа на лицето ѝ, когато се блъсна в него, му достави огромно удоволствие. Тя извика от уплаха, отстъпи назад,

сетне се извърна и хукна в друга посока. Докато тичаше, той докосна с пръсти онова място на шлифера, където бе останало мокро петно от потта и сълзите ѝ. Разтърка пръсти и ги доближи до ноздрите си, сетне вдъхна едва доловимия аромат. Усмихна се от познатия мирис на човешки страх.

През следващите три часа ѝ се изпречваше още пет пъти. Всеки път я отпращаше слепешката в нова посока. Момичето се движеше все по-бавно, но засега не беше се отказала. Някои не издържаха толкова много. Падаха на земята и хленчеха, молеха за милост. Такива не си заслужаваха усилието. Почти.

Чак преди зазоряване момичето излезе от гората и се озова на прясно окосена ливада. Там падна на колене и се огледа. Луната най-сетне бе изгряла и озаряваше голяма къща, само на двайсетина метра. Каменно здание, с две продълговати крила, построено на невисок хълм, от който се разкриваше гледка към цялата околност на Пюджит саунд. Зад къщата се виждаха светлините на Сиатъл от другата страна на блестяща водна повърхност. Нейното родно градче бе още по-нататък, в същата посока, отвъд планините. Нощта бе красива, с ясно небе и белеещи в далечината заснежени върхове.

Тя скочи и извика за помощ. Изтича при дървената врата и заблъска с юмрук, като пищеше и се озърташе през рамо, изплашена, че преследвачът ѝ ще се появи в последния момент.

Вратата се отвори и тя се хвърли в ръцете на фигурата, която я очакваше в тъмния коридор.

После изпищя отново, когато разпозна в нея своя преследвач.

Той я стискаше здраво, а и момичето почти нямаше сили да се бори. Наклони главата си към шията ѝ и ѝ зашепна, сякаш бяха любовници.

— Аз съм Вампир, създаден през Първата епоха на Египет, по времето, когато властваха боговете. Син съм на бог Амон и девойка от царско потекло. За теб е голяма чест да бъдеш моя жертва.

След това го направи.

Няколко минути по-късно Вампир сведе поглед към бледия ѝ труп. Вдигна я с една ръка и я отнесе до желязната врата, монтирана в каменната стена на височина около половин метър. Отвори я и хвърли тялото вътре, после остана неподвижен, заслушан в шума от ударите

на трупа в стените на старата, дълбока стотина метра шахта, докато най-сетне дочу плясъка от падането на дъното. Тогава затвори вратата.

Върна се обратно в тунела и спря пред солидна стоманена врата. Опря чело на гуменото уплътнение и отвори око пред скенера. След кратката проверка на ретината той въведе на клавиатурата кода, известен само на него. Пръстите му се движеха с невероятна скорост, изписвайки само за четири секунди двайсет и седемте числа в съответната последователност. Накрая свали от шията си окачения на верига масивен ключ и го пхна в ключалката. Макар да изглеждаше старинен, ключът също бе последен писък на съвременните технологии, тъй като генерираше необходимия импулс, за да се отместят дебелия резета на вратата.

С тихо изщракване и последната преграда бе премахната и масивната, стоманена врата се отмести, задвижвана от хидравлично устройство. Стените на подземие то зад вратата бяха дебели четири метра, подсилени от бетон и арматура. Строителите бяха уверили Вампир, че нищо освен директно ядрено попадение не би могло да ги разруши. Същата технология била използвана при построяването на президентското убежище под Синята планина в Западна Вирджиния. Вампир благодари на строителите, после ги изби.

Той слезе в подземие то и включи приглушената светлина. Намираше се в нещо като арсенал — притежание на безумец или могъщ управник. Върху продълговатата маса бяха положени осем портативни тактически ядрени ракети. Всяка от тях бе с размери, които позволяваха да се скрие в нормален туристически сак. Американското правителство така и не призна пред обществото за изчезването им, нито имаше някаква представа кой ги е откраднал.

Покрай една от стените бе монтиран пулт за управление на ракетен комплекс, с който се бе сдобил от една изоставена военна база. На различни места из острова, в добре замаскирани силози, стояха в пълна готовност дванадесет междуконтинентални балистични ракети „Миротворец“, наследство от отминалата Студена война. Силозите бяха част от някогашна ракетна база и Вампир бе похарчил няколко милиарда долара, за да се сдобие с базата и да запази това в тайна.

Всеки „Миротворец“ бе снабден с тактическа бойна глава, достатъчно мощна, за да унищожи цял град. Ракетите бяха демонтирани от потънала американска ядрена подводница с помощта

на няколко закупени от него компании за изваждане на потънали кораби. Благодарение на бюрокрацията, която цареше в Пентагона, тяхното изчезване дори не бе оповестено. Изстреляни от Пюджит саунд, те можеха да поразят всяка точка в пределите на Съединените щати. Вампир разполагаше с подобна база, съоръжена с руски ракети, на скрито място недалеч от Киев, откъдето можеше да заплашва както Европа, така и Азия.

Той докосна нежно с ръка металната повърхност на една от ракетите.

Точно в средата на стаята се намираше най-важната част от неговия арсенал. Тристенен контейнер за биологични отрови. Вътре имаше три различни вируса. Единият, разработен от руснаците, вторият — от американците, и третият — от японците. Заради невероятната им смъртоносност и трите бяха изплашили дотолкова своите създатели, че бяха издадени заповеди за тяхното пълно унищожение. Но докато бъдат приведени в изпълнение нарежданията, всемогъщата организация на Вампир бе успяла да го снабди с малки образци. Контейнерът бе живо олицетворение на Кутията на Пандора. Отварянето му щеше да доведе до мигновеното разпространение на трите вируса и измирането на 99,9% от населението на Земята. До два месеца планетата щеше да е безжизнена пустиня.

Парите са власт, а Вампир разполагаше с много пари. Но този арсенал също бе власт, макар и от друг характер. Възможността да вземаш съдбоносни решения и да диктуваш каквито условия пожелаеш, тази власт бе по-висша от всички останали. Това бе власт, която истински му допадале.

Създаден до време на владичеството на аирлианските богове, той бе преживял възхода на Сенките и периода, когато хората смятаха, че управляват света, а всъщност бяха пионки в ръцете на слугите на аирлианците. Беше воювал в много войни, с най-различни оръжия.

И сега хората вярваха, че силата е само у тях. Но грешаха. Сега бе неговото време.

— Дойде времето на Четвъртата епоха — прошепна едва чуто Вампир. — Времето на неживите.

---

[1] ODESSA — организация на бивши есесовци. — Б.пр. ↑

МИНАЛОТО

1.

Египет, 8000 г.пр.Хр.

Преди Третата епоха на Египет, известна като управлението на фараоните, била Втората епоха, през която властвали Сенките на боговете, създадени от самия бог Хор, а преди това, извън границите на познатата от хората история, се простира Първата епоха, когато същите тези богове, всъщност аирлианците, управлявали хората, обитаващи блатистите брегове на Нил.

Това било времето на боговете, дошли в Египет от легендарната страна Атлантида след края на Гражданската война на този митичен континент, петстотин и петдесет години преди издигането на Голямата пирамида по нареждане на фараон Хуфу и съгласно планове, дарени от боговете. В онези далечни времена само Черният сфинкс красял склоновете на платото Гиза със своето лъскаво тяло и сияещи червени очи. Черният сфинкс, положен на дъното на специално направена вдлъбнатина в склона на платото, охранявал главния вход към Пътищата на Росту — сложна плетеница от подземни тунели и камери, прокопана в недрата на платото, дълго време обитавана от самите богове, които осъществявали властта си над хората чрез избрани от тях жреци и излизали в изключителни случаи, за да погледнат онези, над които се разпростирала безграничната им власт. Но напоследък това ставало все по-рядко. Говорело се, че боговете остарявали, но нима това е възможно, след като са богове?

Дълбоко под повърхността на платото, успоредно на едно от големите разклонения на Пътищата на Росту, лежи задънен коридор с три помещения от едната страна. В първото от тях са положени два саркофага от черен метал, дълги близо три метра и широки един. Противно на вида им това не са ковчези, а по-скоро специални затворнически килии, всяка от които заключва по едно тяло. В горната част на саркофазите има малко светещо табло с поредица хексагонални

секции, в които са нанесени знаците на староруническия език на боговете.

В най-близко разположения до вратата саркофаг лежеше получовек, полубожество, чието съществуване бе придружено от нестихваща болка и изтощение. Името му бе Носферату. В главата му се мяркаха спомени за ярка слънчева светлина и пясъчен морски бряг, където играе безгрижно, а една жена — неговата човешка майка — стои наблизо и го наглежда. Помнеше, че дори си е играл с човешки деца — децата на жреците, които един ден щяха да сменят родителите си и да продължат да служат на боговете. Съдбата бе отредила и на Носферату да бъде слуга, но по различен начин. Спомените му датираха от толкова отдавна и бяха тъй смътни, че понякога се питаше дали не са само сънища. Но нима е възможно да сънуваш нещо, което не си видял? Сигурно някога е живял на повърхността. Помнеше палмови дървета и ярки слънчеви лъчи, които се отразяват от дюните и дори от блестящата повърхност на реката Нил. Помнеше историите, които разказваха жреците на децата си — за Атлантида, за богове, наричани аирлианци, и за опустошителна война между същите тези богове, която разрушила материка им. Беше присъствал на уроците по езика на боговете, които вземаха тези деца, и се бе научил да чете и пише със старите руни.

Но всичко това беше напразно, защото, когато достигна зрелост, го лишиха от слънчевата светлина и го затвориха в подземията, за да служи на боговете. Вече триста години бе окован в металния саркофаг в тази каменна килия. Не за наказание, защото не бе сторил нищо нередно, освен че се бе родил такъв, какъвто е, а за да служи на целта, поради която бе създаден: да доставя удоволствие на боговете по странен и перверзен начин.

И макар че беше първият, Носферату не остана единственият. Имаше още четирима като него в саркофази, в това и в съседните помещения, с които понякога общуваше шепнешком. Най-близо до него бе Некхбет. Неговата любов, дъщеря на бог Озирис и момиче от царско потекло, тя бе донесена тук преди стотина години, когато Носферату бе започнал вече да си мисли, че светът е заселен само от глухонемите жреци, които отваряха капака на неговия саркофаг веднъж в месеца и му носеха човешка кръв, и от боговете, които идваха да точат неговата. Но сега, отново веднъж в месеца, той бе възнаграден с

неземното щастие да сяда в саркофага, окован през кръста с тежки вериги, и да съзерцава своята любима, докато жрецът придържа купата с кръв до устните му. Дори в мъждивата светлина и в гробищната атмосфера всеки път по време на тези кратки срещи Носферату се дивеше на красотата на своята избраница. Снежнбяла кожа, изпъкнали скули, черни очи, висока и стройна снага, буйни червени коси, спускащи се като водопади върху голите ѝ рамене. Още в първия миг реши, че тя е събрала в себе си най-доброто от хората и боговете.

Кожата на Носферату също бе бледа като сняг и косата му яркочервена. Очите му имаха червеникав оттенък покрай зениците, които бяха леко издължени. И той беше висок, близо метър и деветдесет, със стройно тяло. Беше толкова измършавял обаче, че приличаше на скелет. Макар да живееше вече триста години, приличаше на трийсетгодишен мъж благодарение на смесицата от човешка и божествена кръв в жилите си. Нямахше никаква представа, нито смееше да си мисли още колко ще живее.

В началото се бе опитал да брой дните, изключително трудна задача, след като в подземията не проникваше никаква светлина. Можеше да използва само моментите, в които повдигаха капака, за да му поднесат кръв. Но когато стигна до неколкостотин, реши да се откаже. Какъв смисъл имаше? Въпреки кръвта, с която го хранеха, знаеше, че остарява и че е обречен да прекара останалата част от съществуването си затворен тук.

Носферату чу щракането на резето, което държеше капака затворен, и замижа, готвейки се за блясъка на факлата. Усети полъха на малко по-свеж въздух, когато капакът бе отместен.

— Боговете трябва да умрат, за да се измъкнеш от тук. Инак ще издъхнеш в мъки след един дълъг и безцелен живот.

Думите отекнаха в каменните стени и стреснаха Носферату, който разтърка и отвори очи. Над него се бе навела непознатата жена. Само мъже с отрязани езици и пробити уши бяха идвали досега да го хранят, никога жена. Тя беше човек, а не божество, бе облечена с дълго черно наметало със сребърни пискюли. Не носеше нито един от знаците на жреците. Имаше къса черна коса, черни очи и бледа кожа. Беше първият човек, когото Носферату виждаше от двеста години насам. Когато погледна над рамото ѝ, зърна висок мъж в кожена ризница, въоръжен с меч. Мъжът също имаше черна коса, но кожата

му бе мургава. Поглеждаше към коридора и очевидно бе поставен на пост.

Жената надникна право в очите на Носферату, после се пресегна и допря пръсти в шията му, опипвайки пулса. Накрая погледна клапата под брадата му, откъдето му точеха кръв, за да хранят боговете.

— От доста дълго време те използват, нали?

Носферату се надигна бавно. Веригата, която го обхващаше през кръста, бе здраво прикрепена за пода на саркофага. Около китките и прасците му бяха увити метални пластини. Всеки път преди да заспи и когато се събуждаше, от тези пластини го удряха болезнени заряди, които караха мускулите му да се гърчат. Нямаше представа колко дълго спи, но можеше да определи, че е повече, отколкото продължава една земна нощ. В горната част на саркофага имаше фуния, наподобяваща конусовидна корона, но Носферату никога не бе пъхал глава в нея, нито пък жреците бяха искали да го прави и не знаеше за какво е предназначена.

Той веднага потърси с очи втория саркофаг в криптата. Жената улови погледа му, отпрати се натам, отмести капака и събуди обитателката му, като натисна съответния знак на пулта. Некхбет се изправи, премигвайки сънено. По изражението ѝ си личеше, че тя също се пита коя е непознатата жена и какво става.

— Та както ти казах — продължи жената, като междувременно се върна при него, — няма да издържиш още дълго. Ако не направиш нещо, някой ден ще умреш. Всеки път, когато те източват, процентът на тяхната кръв в жилите ти намалява, а този на човешката расте. Скоро вече няма да си им нужен. Тогава ще вземат някой друг, ще те заменят. Може би вече отглеждат твоя заместник — много ги бива да планират нещата, свързани с техните нужди и удоволствия.

— Откъде знаеш всичко това? — проговори най-сетне Носферату.

— Зная всичко за тях. Те не са богове, а същества от... — жената посочи нагоре. — От звездите. Използват нас — хората, и такива като теб, мелези между хора и самите тях. Трудно ми е да определя кой е най-тежкия от всичките им грехове. Това, което правят с теб, поне е очевидно. Но действията им по отношение на човечеството са далеч по-коварни и същевременно лицемерни. Не е изключено в най-скоро

време да решат да потънат в сън за няколко хиляди години и в такъв случай нуждата от теб ще отпадне и ще те убият.

Носферату се опитваше да следи мисълта ѝ, но му беше трудно. От толкова време не бе излизал на повърхността и не бе виждал звездите. И как бе възможно да е един от тях? Щом аирлианците не са богове, какви са тогава? Какъв е той? Защо трябва да заспиват дълъг сън?

— Защо искаш да ни помогнеш? — попита я Некхбет. — Ти си човек. Ние не сме. Наполовина сме като тях.

— Защото съм сигурна, че ги ненавиждате не по-малко от мен — отвърна жената. — Повечето хора — тя поклати глава — са като овце. Радват се, като дойде време за паша, и оставят на боговете да вземат решенията вместо тях.

— Не можеш да убиеш боговете — долетя звънкият глас на Некхбет от другия край на криптата. — Те са безсмъртни.

Донхад разтвори полите на наметалото си и показва шестте кинжала, затъкнати в колана ѝ.

— С тези ще можете. Изработени са от самите богове, за да се унищожават един друг.

Некхбет все още не изглеждаше убедена.

— Дори и да убием боговете, жреците ще ни погубят, нали?

— Не и ако си безсмъртна — погледна я жената.

Носферату най-сетне започна да схваща смисъла на онова, което им предлагаше посетителката.

— Граалът?

Жената кимна.

— Убивате боговете. Влизате в Черния сфинкс, взимате Граала, който е скрит там, и отпивате от него, както ви бяха обещали в самото начало същите тези богове. И тогава ще станете безсмъртни.

— Коя си ти? — попита Носферату.

— Името ми е Донхад. Двамата с моя помощник — тя погледна към мъжа, който стоеше в коридора — от доста време воюваме с боговете. Това трябва да ви бъде достатъчно. Вашите врагове са и мои.

— Нашите врагове са ни родители — възрази Носферату.

— Единият от вашите родители — поправи го Донхад. — Другият родител на всеки от вас е човек, отвлечен от боговете, за да си доставят удоволствие и да ви създадат. Боговете не заслужават нито

обичта, нито уважението ви. Те ви точат кръвта, а накрая ви убиват без капчица съжаление.

— И как да извършим това, което ни предлагаш? — попита Носферату и разклати веригата, с която бе окован.

Донхад извади дълго половин метър желязо.

— Тази нощ. След церемонията, посветена на лятното слънцестоене. Ще последват боговете, които ще присъстват на нея, до едно от скривалищата им в Пътищата на Росту. — Тя нагласи металния лост в една от брънките на веригата на дъното на саркофага. След това го погледна с вдигнати вежди. — Искаш ли да бъдеш свободен?

Носферату потърси с очи Некхбет. Дори тази жена да го лъжеше и всичко това да бе капан, нямаше никакво значение. Достатъчно му беше да може да подържи Некхбет в обятията си.

— Да.

Донхад натисна лоста и веригата се скъса с дрънчене. Тя продължи с другите окови и след минута Носферату бе свободен. Веднага щом смъкна металните пластини от китките си, над главата му светна червена светлина, но той не й обърна внимание. Сграбчи ръба на саркофага и се измъкна навън. Ала в мига, когато ходилата му тупнаха на прашния под, коленете му се подгънаха и той падна. Донхад вече работеше върху веригите на Некхбет. Пластините се бяха грижили за мускулите му, ала тялото му бе изгубило способността си да пази равновесие. Въпреки това, вдъхновяван от внезапно бликналата в него сила, той се изправи и пристъпи напред с разперени ръце. По това време Некхбет вече беше свободна и жената й помагаше да излезе от саркофага. Носферату се приближи до нея и я стисна в прегръдките си. Имаше чувството, че плътта на телата им се слива и става едно цяло.

— Уморен ли си? — попита го шепнешком Некхбет.

— Вече не.

— Но си много слаб.

Носферату я погледна стреснато, когато видя, че му предлага шията си, опирайки в устните му пулсиращата клапа. Знаеше, че има нужда от сила — но от Некхбет?

Гласът ѝ бе съблазнителен шепот.

— Вземи, както взимаха те, моя любов. Имаш нужда от сили. Ти си най-възрастният сред нас и ти ще ни водиш. На теб мога да дам,

дори искам да го направя. Така ще станем поне за малко едно.

Не можеше да се въздържи. Устните му разтвориха клапата. Първият допир с топлата кръв бе наелектризиращ, сякаш през цялото му тяло премина мощен заряд. Натрупаното от десетилетия изтощение изчезна. Кръвта ѝ, или по-точно онази част от нея, която дължеше на чужденците, му даваше сили, каквито човешката кръв не можеше да му осигури.

— Церемонията вече е започнала — обади се жената. — Ще имате повече време един за друг, когато всичко приключи.

Носферату не пусна Некхбет. Кратката минута на тяхната прегръдка не можеше да се сравни с вековете на самота в мрака на саркофага. Всяка глътка от кръвта, която поглъщаше, му носеше неописуемо удоволствие. Това ли чувстват боговете? Почти можеше да ги оправдае, задето го бяха държали тук. Отвори очи, но като зърна бялата ѝ кожа и пулсиращите вени, отново ги стисна. Най-сетне намери сили и успя да отдели устните си от шията ѝ. Некхбет се олюля и щеше да падне, ако не я беше подхванал.

— Съжалявам — прошепна. — Май прекалих.

Некхбет поклати глава и бавно отвори очи.

— Всичко е наред. Имаш нужда от сила.

— Ако не направите нещо, скоро и двамата ще умрете — подкани ги Донхад.

Некхбет първа се освободи от прегръдката на Носферату.

— Любов моя, трябва да сторим каквото ни казва. Това е единствената ни възможност. Трябва да освободим и другите.

Носферату се отдръпна неохотно назад. Сетне последва Донхад в съседното помещение, където нейният помощник вече отваряше вратата.

— А ти кой си? — попита го Носферату.

— Името ми няма да ти говори нищо — отвърна войникът, след като го изгледа. — Преди много време ме наричаха Гуалкмай. Носил съм и други имена, както и ще ги нося в бъдещето.

Донхад влезе първа в криптата и Носферату и Некхбет я последваха, а войникът остана отвън. Тук държаха близнаците — Вампир и Лилит. Обитаваха двата саркофага от около седемдесет години, доколкото можа да определи Носферату. Жената се надвеси последователно над пултовете на саркофазите и натисна съответните

хексагони. Близнаците бяха пълни с въпроси, но Носферату ги сгълча да мълчат, докато им сваляше оковите. Последни освободи най-младите — Мосеги и Чатха, които бяха оковани тук само преди двайсет и шест години. Бяха общо шестима на брой, по един за всеки от боговете.

Веднага щом пусна на свобода и последните двама, странната жена на име Донхад се отправи към изхода.

— Оставям на вас да свършите онова, което е нужно.

Носферату протегна ръка да я спре.

— Разкажи ми още за боговете. Защо им трябва това? — той докосна клапата на шията си.

— Както вече ти казах, правят го за собствено удоволствие. За тях кръвта ви е еликсир. Предпочитат я пред чистата човешка кръв.

— И това е всичко? — Носферату се бе надявал, че кръвта му поне им помага да живеят по-дълго.

— Не ти ли харесваше храната, която ти даваха? — попита Донхад.

Носферату кимна.

— А нейната кръв — не ти ли допадна още повече? — Донхад посочи Некхбет.

— Допадна ми.

— В такъв случай разбираш.

— Ние съществуваме само за да им доставяме удоволствие? — попита Вампир, уловил под ръка своята сестра близначка Лилит.

— Да — отвърна лаконично Донхад, на която този разговор очевидно започваше да омръзва.

— Казано е, че боговете са безсмъртни.

Гуалкмай подаде глава от коридора.

— Трябва да побързаме.

— В известен смисъл — рече Донхад — те са такива.

— Значи и аз съм безсмъртен? — попита Носферату.

Донхад поклати глава.

— Не. Но ако продължаваш да пиеш човешка кръв и не позволяваш да точат твоята, можеш да живееш много-много дълго. Би могъл също да се затвориш в саркофага — тогава времето ще минава, без да оставя следи върху теб. Виждала съм го и преди — очите й се

вторачиха някъде надалеч. — Те постъпиха по този начин с моя народ. Много отдавна.

— Откъде си? — поинтересува се Носферату.

Донхад поклати глава.

— Няма да разбереш. — Сетне посочи дъното на късия коридор. — Ако тръгнете наляво, ще намерите скрита врата, която извежда близо до Нил. Церемонията започва съвсем скоро, ще се проведе в подножието на Сфинкса. Изчакайте, докато се появят боговете, сетне ги последвайте към главния Път на Росту.

— Но... — Носферату искаше да узнае още много неща, ала Донхад си тръгна, следвана от помощника си.

Останалите петима го гледаха очаквателно.

— Последвайте ме — нареди им.

Петдесет жреци се бяха проснали пред масивните лапи на Черния сфинкс, припявайки на чуждоземен език молитвите, останали им в наследство от техните предци в Атлантида.

— „Служим вярно заради обещанието за вечен живот, с който ще ни дари Граалът. Служим вярно заради обещанието да узнаем великата истина. Служим вярно, както бащите ни и както бащите на нашите бащи, още от първия ден на царството на боговете, което ни извади от мрака. Служим вярно, защото това е най-голямата добродетел.“

Напевите им отекваха в стените, заобикалящи от всички страни гладкото тяло на Черния сфинкс. До статуята, разположена на седемдесет метра под нивото на платото, се стигаше по издълбани в каменните стени стъпала. Точно под гърдите на чудовището и между лапите му, тъмнееше вход, през който се проникваше в свещените Пътища. Там можеха да влизат само избрани жреци.

Скрити в сенките в единия край на вдлъбнатината, в която лежеше Сфинксът, се спотайваха шест фигури — Носферату и петимата му другари. В ръцете си стискаха кинжалите, които им бе оставила непознатата. Наблюдаваха с трескави погледи церемонията на лятното слънцестоене — жреците благодаряха на боговете за богатата реколта и напоителните води на Нил. Шестимата чакаха търпеливо, защото наградата, която им бе обещана, надминаваше и най-смелите им мечти — същата, заради която служеха вярно

поколения жреци. Вечният живот. Бяха напуснали Пътищата на Росту недалеч от коритото на реката и се бяха промъкнали дотук под прикритието на тъмнината.

— Ще дойдат ли боговете? — промърмори по-скоро на себе си Носферату.

— Изида и Озирис идват всяка година, за да дадат благословията си — прошепна в отговор Вампир. — Виждал съм ги на същата тази церемония, преди да ме свалят долу при сестра ми.

Изида и Озирис бяха двамата главни богове. Имаше още четирима аирлианци — Хор, Амон, Хонсу и Себек, — но те се появяваха по-рядко. Много години бяха изминали откакто и шестимата се бяха събрали заедно на повърхността. През всичкото това време обаче те не пропускаха да посещават редовно Носферату и събратята му по съдба. Майката на Носферату му бе признала, че е син на Хор, и той бе склонен да ѝ вярва, защото само този бог не идваше да пие от кръвта му. По същия начин и бащата на Некхбет никога не навестяваше нейния саркофаг.

Песента секна, когато в тъмния отвор се показаха две фигури. Бяха високи и слаби, с неестествени пропорции. Съдейки по формите им, бяха мъж и жена, но веднага щом отметнаха качулките си, стана ясно, че не са човеци. Червени, издължени като при котките очи се вторачиха в коленичилите жреци. Снежнбялата им кожа блестеше на сиянието на факлите. Издължените им уши се спускаха почти до раменете. А когато мъжът вдигна ръка за поздрав, изпод ръкава на наметката му се подадоха шест пръста, украсени с големи, сияещи пръстени.

Носферату ги познаваше добре от безбройните пъти, когато бяха слизали в криптата, за да се хранят от него и Некхбет. Бяха Изида и Озирис, върховните божества на Египет, които управляваха изпод земята вече близо две хиляди години. Под тяхно владичество Египет се бе превърнал в процъфтяваща страна, разширявайки границите си надолу по поречието на Нил, на изток и на запад — до границите на пустинята. Беше се превърнал в люлка на цивилизацията, в място, където оцелелите от Атлантида бяха построили своя нов дом. Отвъд границите на техните владения хората водеха жалкото съществуване на животни, така поне твърдяха жреците.

Скрит от погледите на Носферату и събратята му, от жреците и боговете, край Сфинкса се спотайваше и още един човек, за когото никой не подозираше. Казваше се Хаджилил и бе загърнат в сиво наметало, което се сливаше с цвета на камъка на скалната цепнатина, в която се криеше. Той виждаше добре както двамата богове Озирис и Изида, така и шестимата, които ги дебнеха от другата страна. Лежеше неподвижно като скалата, приютила го в утробата си, и очакваше с безмерно търпение какво ще последва. Хаджилил беше един от *уаджетите*, Наблюдател, петдесет и вторият от неговия род, заклел се да пази платото Гиза и боговете още в онези далечни времена, когато бяха пристигнали тук от Атлантида.

Жреците се надигнаха бавно и заотстъпваха назад, към каменния храм близо до Нил, но Наблюдателят остана на мястото си, вперил очи в групата на шестимата. Само един от жреците остана на откритата площадка пред Черния сфинкс, изчаквайки другите да напуснат района. В мига, когато се извърна, за да последва Изида и Озирис във вътрешността на Сфинкса, шестимата се размърдаха, водени от Носферату.

Жрецьт тъкмо посягаше към окачения на шията му медальон, с чиято помощ щеше да затвори вратата, когато Носферату се нахвърли върху него, с вдигнат за удар нож. Върхът на кинжала се заби в гърлото на свещенослужителя и Носферату завъртя рязко дръжката, за да пререже шийната артерия и да му попречи да издаде предупредителен вик.

Кръвта на все още дишания жрец опръска лицето и дрехите на Носферату. Езикът му се стрелна навън, опитвайки вкуса ѝ. Той премигна и се ококори, усещайки прилив на енергия. Наведе се напред с отворена уста и започна да пие жадно бликащата от раната кръв, докато жрецьт издъхна. Кръвта на току-що убит човек се оказа далеч по-вкусна от онази, която му носеха в купа, но и тя не можеше да се сравни с кръвта на Некхбет.

Носферату смъкна медальона от шията на жреца. Върху едната му страна бе гравирано изображение на око в триъгълник. Той навлезе предпазливо в тунела, а останалите го последваха, като прекрачиха трупа на свещенослужителя.

А зад тях, като невидима сянка, се движеше Наблюдателят.

Босите крака на Носферату не издаваха почти никакъв звук, докато напредваше пъргаво в тунела. Чувстваше в тялото си сила, каквато не бе имал никога досега. Зърна малко по-напред високите фигури на Изида и Озирис и спря да си поеме дъх. Огледа се през рамо. Некхбет бе на две крачки зад него, тя се пресегна и го докосна леко по рамото. Допирът ѝ му придаде нова увереност. Ако тази нощ успеят, ще бъдат заедно цяла вечност.

Носферату изчака да ги застигнат и другите и поднови преследването. Пред тях се дочу стържене и тропот, което му подсказваше, че боговете са отворили някоя тайна врата. В подземията тук вратите бяха така изкусно замаскирани, че по нищо не се отличаваха от стените.

Той се втурна към завоя на тунела. В другия край, на двайсетина стъпки от него, от тавана се спускаше каменна преграда. Носферату бе готов за това. Той се хвърли към стесняващия се отвор в стената, стиснал в ръка черния кинжал, който му бе дала странната жена. Пъкна го в процепа, обърнат с острието нагоре. Долният край на плочата опря във върха, тя потрепери за миг, сетне спря своето движение.

Носферату въздъхна облекчено. Надникна през процепа и забеляза сенките на Изида и Озирис на лявата стена. Миг по-късно те изчезнаха. Хвърли поглед през рамо. Некхбет вече бе до него, останалите се бяха скупчили зад нея.

Носферату знаеше, че не бива да губи нито секунда. Без да се двоуми, той се пъкна отдолу и се озова в леговището на боговете. Изправи се и се огледа. Отпред, зад завоя на тунела, мъждукаше светлина, която обясняваше трепкащите сенки преди малко. Единственият звук, който се чуваше, бе от влаченето на наметалото на Некхбет по пода, докато тя се промушваше след него. Изчака една минута, докато очите му привикнат със сумрака и докато останалите се прехвърлят при тях. После тръгна по коридора, вдигнал кинжала пред себе си. Опря гръб в лявата стена и надникна предпазливо зад ъгъла. Стената бе идеално шлифована, дело не на хора, а на богове.

Жреците твърдяха, че боговете са построили Пътищата на Росту още в самото начало, след пристигането си отвъд Средното море. И че има шест дуата (подземни камери), където боговете живеят и държат тайните си източници на сила. Говореше се, че там били скрити

невероятни предмети от онази далечна епоха, когато само боговете са ходили по земята или са летели из небесата в своите овални златни колесници. Но сега боговете се криеха в подземия и управляваха с помощта на жреците, сякаш се бояха от нещо. От какво можеха да се страхуват самите богове? Имаше само едно обяснение — от други, по-могъщи богове. Като малък, той бе чувал разкази за кръвопролитна гражданска война, когато боговете се сражавали помежду си и когато била разрушена Атлантида. Това означаваше само едно — че боговете са уязвими.

Никой от шестимата не бе забелязал фигурата, която ги следваше безшумно. Наблюдателят се пъкна под преградата, но замръзна, когато в покрива на тунела се появи отвор. Прикрит под сивото наметало, той не свалеше облепени очи от онова, което се измъкна през тесния отвор и се насочи по коридора след шестимата нашественици.

Когато сви зад ъгъла, Носферату се сблъска с Озирис, Изидата беше на няколко крачки пред него. Трудно беше да се определи кой от двамата бе по-изненадан, но Носферату реагира пръв. Замахна мигновено и заби кинжала до дръжката в гърдите на Озирис. Вложи цялата си сила и подкрепи с тежестта на тялото си удара.

Озирис го сграбчи за гърлото с шестопръстата си ръка, стисна го и го повдигна с нечовешка сила от пода. Носферату продължаваше да върти кинжала в раната, търсейки с острието сърцето. За миг червените очи на божеството се изцъклиха, сетне животът започна бавно да ги напуска и ръката му пусна гърлото на Носферату. Изидата най-после се отърси от вцепенението си и се хвърли на помощ на своя другар, но бе пометена от другите петима нашественици, чиито кинжали се вдигаха и забиваха в тялото ѝ със смъртоносна точност. Езиците на всички бяха изплезени и лочеха жадно кръвта на двете божества. Забравили всичко, нашествениците се бяха превърнали в кръвопиещи чудовища, натъкнали се на неочаквано пиршество. Чувахе се пукотът на разкъсвана плът и сухожилия. Дори изстиващият труп на Озирис не бе пожален от ножовете.

И в този момент зад тях се появи странното същество, което бе видял Хаджилил.

Само Носферату бе успял да запази ясно съзнание. Надигна се от трупа на Озирис тъкмо когато създанието се подаваше иззад ъгъла. Сияеща златиста сфера, висока около метър, снабдена с черни,

заострени крака, които драскаха по каменния под. Мосеги стоеше най-отзад в групата и загина пръв — веднага щом лъскавата сфера се приближи към него. Два от металните крака, с остри като бръсначи ръбове, го пронизаха през гърдите и се показаха отзад. Сетне се кръстосаха за миг и тялото на Мосеги бе прерязано през средата, а останките му тупнаха на пода.

Бликнаха нови фонтани от кръв. Замириса на смърт. Носферату скочи на крака, вдигнал кинжала за удар, макар да се съмняваше, че оръжието може да му е от полза срещу металното чудовище.

Но колкото и да бе странно и необяснимо, чудовището замръзна неподвижно, тъкмо когато бе насочило остриетата на крайниците си към Некхбет. Внезапно блесна ярък сноп светлина и блъсна Чатха в гърдите, събаряйки я в несвяст на пода. Иззад ъгъла на коридора, зад металното чудовище, се появиха другите четирима богове, трима от тях въоръжени с дълги копия. Четвъртият държеше в ръце малка черна сфера, с чиято помощ управляваше чудовището. От върха на копието на Хор бликна нов сноп светлина и порази Лилит. Вампир протегна ръце към сестра си, но за малко и той да бъде повален от златистия лъч.

— Ела! — извика Носферату на Некхбет. Твърде късно, защото дойде нейният ред и тя също се строполи. Двамата с Вампир издърпаха тялото ѝ назад, далеч от мястото на злоещото убийство. Двама от боговете спряха, за да огледат труповете, а другите двама продължиха преследването. Изведнъж пред краката на Носферату зейна кръгъл отвор и той едва не падна в него. От мрака се показа човешка ръка и го подкани да слезе. Вампир пръв се спусна в отвора без нито миг колебание.

— Насам! — извика някой отдолу, докато Носферату се двоумеше — нещо, за което щеше да съжалява през следващите няколко хиляди години. Хор и Амон се появиха с вдигнати за удар копия. Носферату се хвърли в отвора, дърпайки Некхбет със себе си, в мига, когато Хор метна своето копие. Острието прониза китката на Некхбет.

Носферату тупна долу, като се удари болезнено в пода, Претърколи се настрани и се свлече по наклонения страничен тунел, преди да осъзнае, че стиска само отсечената ръка на Некхбет.

— Насам! — подкани го същата фигура от мрака. До нея стоеше Вампир и също му махаше да побърза.

Носферату не помръдваше от мястото си, усещайки как късчето плът в ръката му изстива. Внезапно скочи на крака и протегна ръце нагоре, с идеята да се улови за ръба на отвора и да се покатери в коридора.

— Не! — просъска гласът. Вампир изтича и го хвана за ръцете.

Едва сега Носферату чу дрънкането на метал и стърженето на заострените крака и осъзна, че чудовището е тръгнало след тях.

— От тук — подкани го мъжът и Вампир го дръпна в същата посока. Носферату ги последва в един коридор, наполовина зает с мътна вода.

Зората завари Носферату и Вампир скрити на един от склоновете на платото Гиза, в компанията на странния непознат, който се бе представил като *уаджет* — дума, която на древния език означаваше *око*. Намираха се в южната част на падината с Черния сфинкс, сред купчина гигантски гранитни блокове, всеки от тях обозначен за съответното място в строежа на храма на Изида. След като се покатериха върху купчина от блокове и се скриха между два от тях, те извърнаха погледи към падината на Черния сфинкс. Още привечер към съседните села бяха разпратени глашатаи, за да наредят на населението да се събере в подножието на Сфинкса при изгрев слънце.

Носферату бе загърнал отсечената ръка на Некхбет в парче плат и я бе прибрал в малка торбичка на пояса си. За да се защити от ярката светлина на изгряващото слънце, бе омотал друго парче около челото си. Тримата с Вампир и *уаджета* бяха прекарали нощта в една колиба на брега на реката, близо до мястото, откъдето бяха напуснали Пътищата.

С приближаване на зората Носферату и Вампир започнаха да късат парчета от наметалата си и да ги увиват около оголените части на телата си, за да ги предпазят от слънцето.

Когато то най-сетне изгря, лъчите му озариха две Х-образни подпори, върху които жреците бяха сковали платформа. Зад тях се виждаше един от черните саркофази с отворен похлупак. Цялата падина пред и около Сфинкса бе изпълнена с египтяни, които се

струпваха така, че да могат да чуват гласовете на жреците. Всички гледаха в една и съща посока — към центъра на падината.

Докато оглеждаше тази, засега застинала, картина, Носферату неволно потрепери при мисълта какво може да е нейното предназначение. Беше преживял триста години затворничество и познаваше добре нравите на боговете. Всички техни идеи бяха извратени.

Вампир се обърна към *уаджета*.

— Каза ни само, че си *уаджет*, нищо повече. Как се казваш?

— Името ми е Хаджилил. — Беше дребен човечец с изгоряла и загрубяла от слънцето кожа. Носеше сиво наметало, плътно усукано около тялото му. Лицето му бе покрито със ситни бръчици.

— Какво е *уаджет*? — попита Вампир.

— Наблюдател.

— А какво е Наблюдател? — продължи да разпитва Вампир.

Хаджилил се почеса по брадата, докато обмисляше отговора си.

— Ние сме един много стар орден, създаден след унищожаването на Атлантида. Първите Наблюдатели са били бивши жреци на аирлианците. След като осъзнали, че са предадени, те се заклели да наблюдават двете враждуващи аирлиански фракции.

— Защо ни спаси? — намеси се Носферату.

— Заради Донхад. Опитвам се да подтиквам събитията в правилна посока, но винаги има неочаквани промени.

— Коя е тя?

— Не съм сигурен. Чух различни слухове. Тя и нейният помощник, войнът Гуалкмай, мразят боговете. Някои казват, че двамата крачат по земята още от времето, когато е съществувала Атлантида. Трудно ми е да го повярвам, защото са човеци или поне изглеждат като такива. Но пак според слуховете тъкмо те са предизвикали избухването на гражданската война между аирлианските богове, при която е унищожена Атлантида. — Хаджилил се усмихна сухо. — Какво ли не говорят хората. Ето защо е най-добре да се наблюдава и записва.

— Но ти ни спаси — не отстъпваше Носферату. Вампир се бе вторачил в Черния сфинкс, търсейки някъде там Лилит, но не изпускаше нито дума.

— Та, както казах — продължи Хаджилил, — опитвах се да възстановя равновесието. Но тя се намеси и реших, че е време и аз да се появя на сцената. Кой знае дали съм бил прав? Често се замислям върху този въпрос. Дали пък нейните действия не са част от предначертаното? Понякога си мисля, че не трябва само да наблюдавам, но и да помагам на такива като нея.

Носферату не разбираше за какво говори човекът до него. Измъчваше го въпросът какво са намислили да правят аирлианците богове със заловените им другари.

Хаджилил бръкна под наметалото и извади къса черна тръба, която допря до окото си.

— Какво е това? — любопитства Носферату.

— Имам го от Атлантида — обясни Хаджилил. — Аирлианците ги даваха на корабните капитани, които плаваха из океана.

Подаде прибора на Носферату, който го взе и го пъхна между гънките на усукания около главата му плат. Изненада се, че всичко изведнъж се приближи към него, и премигна, за да се увери, че не е станал жертва на илюзия. Отново опря тръбата в окото си и заразглежда околностите на Сфинкса. Можеше да види дори устните на жреците, които се молеха.

— Давали са ги на хората? — попита той.

Наблюдателят кимна.

— Дар от боговете. В старите времена, когато те управляваха открито.

Носферату имаше и други въпроси, но в този момент каменната врата между лапите на Черния сфинкс се отвори и отвътре излезе процесия от жреци, водещи завързаните пленници. Най-отпред бяха Чатха и Лилит, зад тях окованата във вериги Некхбет. С помощта на черната тръба Носферату видя, че пленниците са пребледнели — вероятно им бяха източили кръвта дотолкова, че да могат едва-едва да се държат на краката си. Отсечената китка на Некхбет бе увита в мръсен парцал.

Носферату понечи да се изправи, но Хаджилил го задържа.

— Безполезно е — прошепна. — Ще те покосят още преди да си се приближил.

— Какво ще правят? — попита Носферату, докато жреците тикаха пленниците нагоре към набързо скованата платформа.

— Гледай и ще видиш.

Вампир поиска прибора за наблюдение и Носферату му го отстъпи неохотно. Когато видя сестра си, окована и бледа като платно, Вампир изруга ядно.

При появата на четиримата богове из тълпата се разнесе шепот. Всички присъстващи, с изключение на жреците и пленниците, паднаха на колене. Боговете бяха загърнати в черни наметала и със спуснати напред качулки, за да не се виждат лицата им. Носферату едва сега осъзна, че целта на качулките не е да ги крият от погледите на хората, а от ярката слънчева светлина. Аирлианците се заизкачваха бавно към платформата.

Първият от четиримата се приближи към един от жреците и му кимна. Свещенослужителят подхвана на висок глас напев, който отекваше в далечния край на падината. После произнесе с ясен глас:

— Вижте цената на непокорството. Вижте цената на предателството. Вижте цената на неподчинението.

Жрецьт млъкна и през това време Чатха и Лилит бяха избутани до двата дървени кръста. Скъсаха им дрехите и отдолу се показва бялата им кожа. След това ги разпънаха върху дървените греди, докато те въртяха уплашено глави и премигваха срещу ярката светлина на слънцето. Жреците се захванаха за работа. Извадиха кожени каиши, накиснаха ги във ведро с вода и започнаха да ги усукват около крайниците на нещастните жертви. Каишите бяха с широчина около три сантиметра, а разстоянието помежду им бе два сантиметра, през процепите се виждаше бялата им кожа. Жреците продължиха да работят методично, докато увиха в каиши ръцете до подмишниците и краката до слабините.

Когато приключиха, върховният жрец се провикна отново:

— Вижте цената на непокорството. Вижте цената на предателството. Вижте цената на неподчинението.

След това настъпи тишина.

— Какво мислят да правят? — попита Вампир.

— Не зная — вдигна рамене Хаджилил. Беше поискал прибора за наблюдение и надзърташе в него. — Никога досега не съм виждал нещо подобно.

Слънцето се издигаше зад гърбовете им и тъкмо бе озарило платформата със завързаните пленници. Носферату нагласи плата

около очите си и втренчи поглед в Некхбет. Дори без наблюдателната тръба знаеше, че е на края на силите си. Беше изгубила твърде много кръв през последните няколко часа.

Изведнъж Чатха изстена и звукът се чу надалеч в сухия въздух. В началото Носферату не можеше да разбере какво е причинило болките ѝ. Предполагаше, че е заради слънцето, с което не бяха привикнали нито кожата ѝ, нито светлите ѝ очи. Взе от Хаджилил наблюдателната тръба и погледна през нея. Едва сега забеляза, че пръстите на дясната ръка на Чатха треперят конвулсивно. Тя извика отново. Пръстите на лявата ѝ ръка също се сгърчиха. Изведнъж Носферату разбра целия зловещ план на боговете и започна да ги проклина. С изсъхването си каишите се свиваха и притискаха плътта. Процесът на съхненето следваше този на навиването и вървеше от пръстите нагоре.

Носферату не се съмняваше, че това е най-ужасното и изобретателно мъчение, измисляно някога. Кръвта на жертвите се изтласкваше постепенно към вътрешността на телата им, запазвайки ги живи, за да могат да страдат от неописуеми болки в крайниците.

По това време виковете и на двете жертви вече отекваха надалеч. Телата им се тресяха и подскачаха.

— Трябва да направим нещо — заяви Вампир.

Носферату изпитваше същия порив, но знаеше, че Хаджилил е прав — нищо не можеше да се направи.

— Сестра ми — прошепна отчаяно Вампир. — Те ще си платят. И боговете, и хората. Ще си платят за това.

Той неочаквано скочи и се затича към Черния сфинкс. Носферату се хвърли след него и го застигна с няколко широки крачки. Успя да го прегърне през гърдите и го събори на земята. Вампир започна да се дърпа яростно, за да се освободи от хватката му. Борбата приключи, когато дотича Хаджилил и удари обезумелия Вампир по темето с плосък камък. После двамата издърпаха изпадналия в несвят обратно до скривалището им. Носферату му завърза ръцете и краката и едва тогава насочи вниманието си към Черния сфинкс.

Изправен между разпънатите жертви, жрецът отново се провикна:

— Вижте цената на непокорството. Вижте цената на предателството. Вижте цената на неподчинението.

Изтезанията продължаваха, въпреки че гледката бе ужасяваща дори за най-закоравелите. Телата на двете жени се извиваха толкова силно, че гръбнаците им се блъскаха в дървените греди. Писъците им бяха непоносими. Костите на ръцете и краката им се строшиха със сух пукот. Хората се блъскаха напред, завладени от перверзно любопитство.

Чатха издъхна първа, около час след като каишите бяха прекъснали напълно циркулацията на кръв в крайниците ѝ. Слънцето се бе издигнало високо горе, което означаваше, че бе прекарала пет часа в нескончаеми мъки. Лилит бе още жива, макар виковете ѝ постепенно да отслабваха.

Какво щяха да правят с Некхбет? — чудеше се Носферату. Нямахше трети кръст.

Лилит вдигна неочаквано глава и се провикна с дрезгав глас:

— Братко мой! Ако ме чуваш, отмъсти за мен. — Последните ѝ думи бяха прекъснати от болезнен стон и тя увисна безжизнено.

При звука на гласа ѝ Вампир изведнъж дойде в съзнание и на лицето му се изписа огромна болка.

— Сестрице... — той се сгърчи напред и въжетата се впиха в китките му.

Един от боговете направи знак и жрецът се приближи послушно. След като чу нареждането, свещенослужителят се върна между двете тела.

— Има още двама като тези. Още двама, които измамиха боговете. Ако не се предадат, последната пленничка ще бъде наказана така, че да си спомнят за печалната ѝ участ векове наред. — При тези думи жрецът посочи Некхбет.

Други двама жреци я сграбчиха за ръцете и я натикаха в отворения черен саркофаг. Преметнаха верига около кръста ѝ и я оковаха за пода на саркофага. Един от боговете се надвеси над нея и постави металните пластини на ръцете и краката ѝ. После посегна към конусовидната корона и я нагласи на главата. Когато надникна през тръбата, Носферату откри, че за короната са закачени метални жици, свързани със саркофага. След като приключи с това, богът отстъпи назад.

Повече от сто години Некхбет и Носферату бяха обитавали една и съща крипта и бяха споделяли обща съдба. Бяха разговаряли при

всяка възможност. В началото си разказваха спомени, но после, когато те се изчерпаха, започнаха да си измислят нови светове, въображаеми места, където двамата ще бъдат заедно.

— Осъдена е на вечно бодърстване — обяви жрецът. — Затворена вътре, лишена от милостта да умре, неспособна да заспи, нито да помръдне дори. Ще присъства на всеки миг от вечността. Освен ако другите двама не се предадат.

Хаджиллил положи ръка на рамото на Носферату.

— Ако се покажеш, сигурно си наясно, че и теб те очаква същото наказание. А нея ще я убият. Държат я жива само като примамка.

Носферату погледна през наблюдателната тръба, фокусирайки я върху лицето на Некхбет. Беше изживял сто самотни години, преди да я доведат. Това, на което я обричаха, бе по-страшно от всичко досега. Щяха да я запазят жива, разчитайки да го примамят при нея. Рано или късно планът им щеше да успее. Но не и сега. Не и когато те диктуват условията.

Търпение. Това бе единственото, на което го бяха научили боговете.

Некхбет изви бавно глава, докато очите ѝ се втренчиха в неговите, сякаш знаеше, че се спотайва сред скалите. Тя се усмихна и поклати едва забележимо глава.

Двама жреци спуснаха похлупака на саркофага. Един от боговете се приближи към таблото и натисна с дългите си пръсти няколко знака. Въпреки че бе покрусен от своето безсилие, Носферату се помъчи да запомни последователността. Преди да се върне на мястото си, жрецът отново застана до един от боговете и изслуша указанията му.

— Чуйте това, предатели и убийци. Вие ще бъдете издирени и ви чака още по-страшна участ.

Появиха се въоръжени с копия войници, заобиколиха саркофага, който остана на върха на Черния сфинкс като фар, предназначен да привлича към себе си Носферату. Жрецът последва боговете надолу по стълбите към входа за Пътищата на Росту.

Вампир изви глава към Носферату.

— Никога няма да ти простя за това, което направи днес.

— Ако те бях оставил, сега щеше да си мъртъв.

— Предпочитам да умра, опитвайки се да я спася — рече Вампир.

Носферату не знаеше какво да отговори. Известно време те седяха мълчаливо в сянката на скалната цепнатина, подтиснати от онова, на което бяха станали свидетели.

Гласът на Хаджилил наруши тишината:

— Бихте могли да се върнете след време, когато нещата се променят. Но засега, ако питате мен, най-добре е да напуснете Египет и да отидете колкото се може по-далеч. — Той извади две големи кожени кесии и им ги подаде. — Вътре има злато. Тръгнете на изток през пустинята, докато стигнете Червено море. Там ще наемете лодка, която да ви откара на другия бряг.

— Не зная за него — Носферату кимна към Вампир, — но аз ще се върна.

— Няма да е скоро — поклати глава Хаджилил.

Носферату знаеше, че Наблюдателят е прав. Много вода щеше да изтече, преди да успее да си върне Некхбет.

— Можеш ли да ме отведеш в Пътищата тази вечер?

— Разбери, че е невъзможно да я спасиш — взря се в очите му Хаджилил. — Ще я пазят. Нали видя онова същество, което боговете използваша в Пътищата. Има и други като него.

— Зная това — отвърна Носферату. — Но би ли могъл да ме върнеш в криптата, където бях затворен? Сега е празна. Боговете няма да очакват, че ще се появя там.

— Но защо? — попита го намръщено Хаджилил.

— Щом трябва да чакам толкова дълго, искам да направя същото, което те сториха с нея. Ще ми е нужен черният саркофаг, за да прекарам известна част от времето в дълбок сън.

— Аз също — обади се Вампир. — Трябва да печелим време. Кълна се, че ще отмъстя за сестра си.

Хаджилил обмисли молбата им и кимна.

— Тази нощ. Но сега трябва да се скриете. Ще ви търсят навсякъде.

Носферату погледна към Черния сфинкс.

— Ще дойде ден, когато те вече няма да царстват. — Той се тупна по гърдите. — И тогава аз ще се върна за моята любима.

Вампир също гледаше към мястото, където бе издъхнала сестра му.

— Това е Третата епоха. Епохата на човека. — Той постави длан на гърдите си. — Някой ден ще настъпи *нашата* епоха. Четвъртата. Епохата на неживите.

2.

Червено море, 8000 г.пр.Хр.

Корабът бе изоставен на милостта на ветровете и Носферату не можеше да сдържи усмивката си, докато наблюдаваше как моряците се молят всяка сутрин на египетските богове, за да им помогнат да завършат безпрепятствено пътуването. Не вярваше, че аирлианските богове ще им помогнат, дори да имаха тази сила. Изглежда обаче молитвите бяха свършили работа, защото вятърът постепенно утихна и се обърна на юг. След два дни напуснаха Червено море и заплаваха из Аденския залив. След още три заобиколиха Сомалийския рог и навлязоха в Индийския океан, но продължаваха да следват африканския бряг.

Носферату прекарваше дните в черния саркофаг, който Хаджилил му бе помогнал да открадне от Пътищата на Росту. Бяха го положили в средата на кораба, а моряците сковаха навес и го покриха със слама. Носферату разгледа внимателно конусовидната корона, но засега реши да не я използва. Не знаеше как се задейства, но точно до нея имаше един сияещ пулт с хексагони. Надписите вътре бяха на старорунически — езика на боговете. Когато вечерта след жертвоприношението тримата слязоха в подземие, откриха пустите крипти. Само саркофазите бяха там — оказаха се изненадващо леки за размерите си. Хаджилил им бе дал сиви наметала, които според него щяха да ги прикрият от металния паяк, но съществото така и не се появи. Носферату предполагаше, че никой не е очаквал да се върнат на това място.

Двамата с Вампир се разделиха мълчаливо пред колибата на Наблюдателя на брега на Нил. Вампир потъна в мрака, поемайки на север, по западния бряг на могъщата река, докато Носферату се качи на един сал и се прехвърли на другия бряг. Носферату знаеше, че Вампир е изпълнен с гняв и омраза към онези, които му бяха причинили толкова много зло, и можеше да си представи какво очаква

тях и хората, които им бяха помогнали — стига да му се удадеше възможност. Не беше изключено в сляпата си ненавист да допусне грешка и да бъде заловен от аирлианците. Тогава сигурно щяха да го убият, както постъпиха със сестра му.

На другия бряг на Нил Носферату намери неколцина камилари, с чиято помощ скова носилка за саркофага. После малкият керван потегли към Червено море. Пустинните хора — бедуините, които бяха приели да го откарат, не зададоха никакви въпроси, нито възразиха, когато настоя да пътуват само нощем. Когато най-сетне стигнаха брега, приеха златото, което Носферату им предложи, и изчезнаха в пустинята. Малко след това Носферату нае неголям кораб. Екипажът се прекланяше пред египетските богове поради липса на други, но принадлежеше към едно африканско племе, което не бе чувало нито за аирлианците, нито за техните помощници — жреците.

Носферату често си спомняше за Некхбет и за последния път, когато я бе зърнал. Тя му се бе усмихнала и бе поклатила глава. Жреците казаха, че ще я оставят будна вътре в саркофага. Знаеше, че докато боговете се разпореждат в Египет, няма никакъв шанс да я спаси. Бяха положили саркофага ѝ на върха на Черния сфинкс, за да може примамката да се вижда отдалеч, но и да бъде лесна за охраняване. Не знаеше колко ще я държат там и дали ще я свалят под земята. Не му оставаше друго, освен да чака. Дори Наблюдателят Хаджилил бе уверен, че все някога ще настъпи промяна. А когато това стане, Носферату ще се върне и ще я спаси. Стига да успее да оцелее дотогава.

На третия ден от плаването забелязаха един златист диск да се носи ниско над пясъците на западния бряг. Моряците се хвърлиха на палубата и започнаха да се молят гръмогласно. Носферату знаеше, че аирлианците търсят него и Вампир. Скри се в саркофага, докато дискът кръжеше над тях.

Още два пъти през следващата седмица виждаха диска в далечината и всеки път Носферату пропълзляваше в саркофага.

Нощем се разхождаше по палубата, прекрачвайки телата на спящите моряци. Всяка вечер акостираха край брега, но Носферату рядко рискуваше да слиза на сушата. Гладът му растеше и той знаеше, че удаде ли му се възможност, няма да се сдържи и ще го задоволи.

Уби за първи път около месец и половина от началото на морското пътешествие, когато вече не можеше да потиска глада си и бе започнал да се страхува, че ще се нахвърли върху някого от моряците. Бяха слезли на сушата да попълнят запасите си от прясна вода от една река, разположена малко по-навътре, и вече се връщаха по здрач, когато някакви странни звуци привлякоха вниманието им. Носферату остана очарован от тях — бяха като песента на сирена, примамваща жертвата си в тъмнината.

Същата нощ той напусна кораба и навлезе навътре в сушата. Джунглата го погълна в непрогледния си мрак. Той обаче виждаше чудесно в тъмнината, тъй като бе наследил от аирлианците способността да улавя и най-слабите източници на светлина. По същата причина зениците му не можеха да понасят преките слънчеви лъчи, а кожата му страдаше от тях.

Придвижваше се из джунглата, сякаш винаги бе живял в нея. Очите му възприемаха всички цветове на дъгата и той се любуваше на пищната ѝ красота. Тук гъмжеше от живот и Носферату го усещаше с цялото си същество.

Наскоро бе научил, че притежава и други способности освен великолепното си нощно зрение, също наследени с аирлианските гени. Можеше да тича с бързината на елен, нещо, което откри, когато пресичаше един малък ручей. Няколко дребни животни се подплашиха и той застигна без усилие едно от тях. Узна също така, че може да подскача на височина до пет-шест метра, до някои от по-горните клони на дърветата. С голи ръце успя да прекърши един клон с дебелина двайсетина сантиметра. А когато една треска се заби в дланта му, той забеляза с изненада, че раната заздравя за един час.

Увлечен от възможността да открива способностите на своето тяло, едва не забрави глада си. След около час, през който вървеше по един от бреговете на ручея, стигна до поляна, където бяха построени десетина колиби, заобиколени от бодлива ограда, в която имаше само един отвор, закрит от грубо скована дървена врата. Носферату застина неподвижно, озъртайки се наоколо, докато засече някакво движение. Младо момче, с кожа, тъмна като нощта, и копие в ръка, обикаляше бавно от вътрешната страна на оградата, надзъртайки от време на време навън. При мисълта за кръвта, която струеше из жилите му, Носферату почувства, че гладът му расте. Кръвта, с която жреците го

хранеха в подземията, бе винаги студена и гъста, взета най-малко час или два по-рано. Но прясната кръв, бликаща от току-що отворена рана, бе нещо друго.

Носферату изчака, докато момчето стигна отсрещната страна, и прескочи без усилие бодливата ограда. Притаи се, скрит в сенките, докато момчето се приближаваше. Когато бе на няколко крачки от него, Носферату се метна и го повали, като притисна с една ръка устата, а с другата изтръгна копието от ръцете му. Зъбите му се впиха в кожата на шията. Почти веднага бе възнаграден с бликналата в устата му прясна и топла кръв, която удесетори силите му. Момчето се съпротивляваше отчаяно, но усилията му бяха напразни.

През пелената от наслада Носферату дочу кучешки лай, но нямаше сила на света, която да го отдели от този живителен фонтан, който следваше пулсациите на младежкото сърце. Вдигна очи едва когато чу силни викове. Беше заобиколен от десетина войници с копия. Те отстъпиха ужасено назад, когато видяха окървавеното му лице. Блестящите му очи и бледата кожа му придаваха вид на демон. Носферату се разсмя, вдигна потръпващото тяло и го запокити към тях. Хората отскочиха уплашено назад, а той се прехвърли през оградата и изчезна в джунглата, преди да успеят да го нападнат.

На зазоряване Носферату вече бе на кораба, като преди това се изкъпа в морето.

Втория път гладът му се пробуди след около месец. По това време вече бяха слезли далеч на юг покрай бреговете на Африка, бяха подминали две покрити със сняг планини, а джунглата бе сменена с открити равнини. Все по-често моряците мърмореха, че е време да обръщат назад, но той настояваше да продължат, като подкрепяше доводите си с още злато — всеки от тях вече притежаваше по едно малко състояние.

Тъй като бреговете, край които плаваха, бяха безлюдни, следващата жертва на Носферату бе един от моряците. Нещастникът бе нападнат през нощта, Носферату го зашемети, а сетне го свали на брега, където му изпи кръвта и скри трупа. На сутринта другарите му изпаднаха в паника. Носферату не каза нищо, само посочи с пръст на юг, след което се прибра в саркофага и се затвори, защото подозираше, че са намислили да го убият и да му вземат златото. Изчезналият бе

сред най-настойчивите поддръжници на идеята да се връщат и другите моряци решиха, че може да е напуснал кораба и да е тръгнал обратно.

След още две седмици заобиколиха един брулен от ветрове и бури нос и поеха на север. Носферату осъзна, че се намират от другата страна на континента, на който бе разположен Египет. Дали бе достатъчно далеч от аирлианците?

Не след дълго уби и втори член от екипажа. Останалите четирима бяха завладени от ужас и суеверие. Целия ден се криха на кърмата, където си шушукаха, докато корабът се носеше на север. Бреговете тук бяха негостоприемни, а страната — планинска, насечена от клисури и лишена от растителност. Запасите им от вода и храна бяха на привършване. Носферату усещаше, че скоро вече няма да може да издържа без кръв. Същата нощ взе третата жертва и след като източил колкото можа от кръвта, хвърли тялото зад борда. Акулите веднага се погрижиха за останките.

Утолил жаждата си, той се прибра в саркофага и както винаги залости отвътре похлупака. Постепенно се унесе в дрямка, сънува Некхбет и някакви неясни кошмарни видения.

Събуди се, когато главата му се удари в капака на саркофага. Все още сънен и объркан, разпери ръце, за да се опре на стените. Саркофагът се претърколи на една страна, спря за миг, сетне се претърколи на обратната. Продължи да се люшка.

Изведнъж Носферату осъзна какво се е случило. Бяха го хвърлили зад борда. Завладян от паника, той започна да вика и ругае. Беше разчитал на техния страх, но се оказа, че е сгрешил. Даваше си сметка, че ако отвори капака, водата ще нахлуе вътре и ще го потопи, а останалото ще свършат акулите.

Не му оставаше друго, освен да чака.

Беше далеч по-лошо от времето, когато го държаха затворен в саркофага в недрата на платото Гиза. Тогава поне знаеше, че веднъж в месеца ще отворят, за да го нахранят, и тогава ще види Некхбет. А сега бе затворен, без надежда да получи храна, с топящи се сили, изтощен от борбата да се справи с постоянното люшкане.

През следващите няколко часа саркофагът неведнъж се преобръщаше наопаки. От време на време вълните поутихваха и той предполагаше, че е излязъл извън зоната на бурята. В тези моменти

заспиваше от изтощение, но неизменно се събуждаше от поредното люшкане.

Нито веднъж не се поддаде на отчаянието. Както и на изкушението да отвори капака и да приключи с мъките си.

Преследваше го образът на Некхбет, каквато бе последния път, когато я видя. Можеше да понесе хиляда подобни бури, само и само да я спаси от участта, на която я бяха обрекли.

Носферату се пробуди стреснато, когато отново бе запокитен към стената на саркофага. Подпря се с ръце и крака, готов да издържи поредната серия от люшкания, но цареше мъртвешко спокойствие. Не смееше дори да си поеме дъх. Абсолютна неподвижност. Почти бе забравил какво е да си в пълен покой.

Вдиша дълбоко, пренебрегвайки вонята, с която тялото му бе изпълнило саркофага, и посегна към ключалката. Похлупакът се отмести встрани и в същия миг през отвора нахлу вода. Завладя го паника, но потокът секна почти веднага. Нов плясък и нов прилив на вода. Почти бе готов да затвори похлупака, но осъзна, че и този път саркофагът не се бе раздвижил. Навън бе нощ. През отвора се виждаха блещукащи звезди.

Носферату изтика похлупака докрай и седна.

Саркофагът бе заседнал върху каменист, блъскан от прибой бряг. Над него се издигаха високи и стръмни скали. Той се измъкна и стъпи на солидна земя — за първи път от месец насам. Огледа се. Нямаше и следа от растителност, само голи, негостоприемни скали. Никакви признаци на живот, нямаше дори птици в небето.

Носферату погледна към скалите. Над горния им ръб се виждаше слабо сияние — приближаваше зазоряване. Събра последните си сили, издърпа саркофага по камъните и го загнезди в една цепнатина. Натрупа отпред камъни, за да го замаскира откъм океана. След това постави ръце върху пулта и се опита да повтори кода, който боговете бяха въвели в саркофага на Некхбет. Когато привърши с разтреперани ръце, пултът неочаквано блесна. Той пропълзя вътре, постави металните пластини на ръцете и краката си и накрая пъкна глава в короната.

Тъкмо бе приключил, когато в съзнанието му се спусна пелена от мрак.

Платото Гиза, 8000 г.пр.Хр.

С едно бързо движение на кинжала Вампир преряза гърлото на войника. Сграбчи изненаданата си жертва и опря устни в зейналата рана, от която бликаше кръв. Това бе третият войник, когото убиваше от много ноци насам. Не беше чак толкова жаден за кръв, но те бяха египтяни, слуги на боговете и това бе неговото отмъщение.

Вампир бе отказал, когато Носферату му предложи да отплават на юг и там да изчакат по-благоприятен момент. Не можеше да чака. Нуждаеше се от кръв и мъст и смяташе да остане колкото се може повече в Египет.

И трите жертви бяха напуснали укреплението и бяха слезли до близкото село, търсейки вино и жени. Той захвърли тялото на последната жертва от края на пристана в тъмните води на Нил. Не се съмняваше, че изчезването на двама от войниците вече е породило безпокойство сред останалите, третата жертва неминуемо щеше да предизвика някаква реакция.

Трима войници от армията на цяла империя. Дребно отмъщение наистина, мислеше си Вампир, докато крачеше към малката лодка под пристана, в която бе скрил своя саркофаг. В душата му зееше празнина, която цялата кръв на света не можеше да запълни — мъката по Лилит. Двамата бяха неразделни още от майчината утроба. Като деца играеха заедно на брега на Нил, без да подозират каква съдба ги очаква.

Малко след като двамата близнаци достигнаха зрелост, жреците ги отведоха в подземията и ги затвориха в криптата. Но дори тогава двамата пак бяха близо един до друг. Едва когато Лилит издъхна на кръста, той почувства как невидимата връзка в душата му се къса. Сякаш двамата заедно създаваха една пълноценна и уравновесена личност — Лилит даряваше светлината, а той — мрака.

Откъм крепостта долетя протяжният вой на рог. Вампир вдигна глава и забеляза група войници с факли, които се спускаха към селото. Бяха твърде много, за да се бие с тях.

От реката се чу плясък на весла. Той извърна глава и забеляза една лодка, която се спускаше по течението. Мъж, увит с черно наметало, стоеше изправен на носа и гледаше към него. Осем войници с готови за стрелба лъкове се бяха подредили вътре в лодката, стрелите

им бяха насочени към Вампир. Други четирима гребяха, обръщайки лодката към него.

Вампир отстъпи назад, когато носът на лодката се блъсна в борда на неговата и двама от войниците се наведоха да ги завържат една за друга. Мъжът с наметалото се прехвърли на неговата лодка. Вампир извади кинжала. Непознатият оголи закривен меч, чието острие проблесна в мрака, но не понечи да нападне, нито стрелците пускаха стрелите.

— Кой си ти? — попита Вампир.

— Аз съм Сянка на тези, които мразиш. Сянката на Аспасия.

Вампир стисна още по-силно дръжката на кинжала.

— Какво е да си *сянка*?

Мъжът отметна назад качулката. Имаше слабо, бледо лице и черни очи. С другата ръка посочи главата си.

— Нося спомените на Аспасия, бога на боговете. — Той се разсмя. — Или поне на една част от така наречените богове. Аз съм негова Сянка. Получих съобщение от Стража, че имало размирици в Пътищата на Росту, и мисля, че попаднах право при източника на тези размирици. От известно време те търся. — Той вдигна глава и погледна към хълма. — Но... успели сте да убиете Изида и Озирис?

Вампир изпъна рамене.

— Да. — Очакваше всеки миг да се нахвърлят върху него, но Сянката на Аспасия потъна в мълчалив размисъл.

— Интересно — промърмори накрая. — Двама от шестимата, които се криеха в Пътищата, са мъртви. Кой ги караше да се правят на богове? Дано сега си научат урока.

— А ти какво целиш? — попита го Вампир.

— Аз ли? Моята задача е да пазя мира, докато боговете спят. И да спечеля победа за моята страна, ако ми се удаде такава възможност. — Сянката на Аспасия сви рамене. — Аз съм резерва, копие на оригинала. И все пак положението ми е по-добро от твоето.

Сянката на Аспасия заби острието на меча в борда, подпря се на дръжката и огледа Вампир замислено. Лъконосците обаче продължаваха да го държат на прицел.

Вампир чуваше гласовете на войниците, които претърсваха брега, но Сянката на Аспасия не изглеждаше обезпокоен от близостта им.

— Ти си само пешка върху дъската — произнесе внезапно. — Виждам, че те изгаря омраза. Усещам я. Интересно... — Той посочи нагоре по реката, където се намираше Средно море. — Върви. Отнеси омразата си далеч от тук. Подхранвай я. Ще дойде време, когато боговете вече няма да се разпореждат в Египет. — Сетне се наклони напред и едва тогава забеляза черния саркофаг. — Както знаеш, можеш да спиш много дълго време, без да сънуваш. Съветвам те да идеш някъде далеч и там да прекараш известно време в сън. Когато се събудиш, светът вече няма да е същият.

— Но как да го направя? — поинтересува се Вампир.

Сянката на Аспасия се наведе над саркофага и натисна няколко от знаците върху пулта.

— Как мога да съм сигурен, че няма да ме убиеш? — попита го Вампир. — Или да ме приспиш навеки?

— Не можеш — призна Сянката на Аспасия. — Но аирлианците действат много бавно. Ако наистина искаш да си отмъстиш, ще трябва да чакаш дълго време. Промяната ще дойде, но няма да е скоро. Дълбокият сън е един от начините да „ускориш“ този процес. Освен това ще запазиш тялото си младо.

— Защо искаш да ми помогнеш? — зададе следващия си въпрос Вампир, все още стиснал в ръка дръжката на кинжала.

— Това е игра — отвърна Сянката на Аспасия. — Както вече ти казах, ти си само пешка върху дъската. Правиш нещата по-интересни. Може да нося в себе си спомените на Аспасия, но съм друг човек и целите ми са различни от неговите.

— И каква е твоята цел?

— Не ти е работа да знаеш. — Сянката на Аспасия махна с ръка. — Чака те цял един необятен свят. Вземи си омразата и иди да го изучаваш. Направи го по-интересно място. Пак ще се срещнем.

С тези думи Сянката на Аспасия прибра меча и се върна обратно на лодката. Вампир погледна към стрелците — те все още го държаха на мушка. Той се наведе бавно, развърза въжето и оттласна лодката си от пристана. Водите на Нил го повлякоха и той се понесе към Средно море.

3.

Брегът на скелетите, 1450 г.пр.Хр.

Некхбет беше мъртва. Носферату изкрещя и викът му отекна в металния похлупак, за да го блъсне отново в лицето. Тя беше само скелет, проснат вътре в саркофага, с отдавна проядена от времето плът. Червената ѝ коса бе прилепнала върху оголения череп, очите ѝ бяха изсъхнали и сбръчкани в зеещите орбити. Завладян от паника, неспособен да се пребори с клаустрофобията, той размаха отчаяно ръце.

Сън. Кошмар.

Опита се да овладее мислите и чувствата си. Посегна към ключалката и извика отново, този път от болка, когато през процепа нахлу ярка светлина. Замижа и слепешката избута похлупака настрани. Изчака, докато се разсеят ярките кръгове пред очите му. През това време изследваше тялото си. Беше слаб, неимоверно слаб. Прокара пръсти по гърдите си и установи, че ребрата му изпъкват. Нуждаеше се от храна — отчаяно.

Смъкна короната от главата си и металните пластини от ръцете и краката. Посегна към похлупака и го върна на мястото му, като остави съвсем малка цепнатина. Благословен мрак. Нямаше сили дори да отвори капака докрай. Избута го колкото да се измъкне навън и се просна върху каменистия бряг. Полежа няколко минути да си поеме дъх. Камъчетата бяха приятно топли.

Безлюдната местност, в която бе скрил саркофага, досега бе негово предимство, но сега щеше да е недостатък. Носферату се огледа. Освен една самотна птица, която кръжеше в небето, не се виждаха никакви други признаци на живот. Знаеше, че няма да му стигнат силите да се изкатери по скалите, а и се съмняваше да открие нещо интересно зад тях.

Излегнат по гръб върху каменистия бряг, той зарея поглед в небето. Така ли ще свърши всичко? Прокле се, задето не бе обмислил

по-внимателно нещата, преди да влезе в саркофага. Но какво можеше да промени тогава? Колко ли дълго бе спал? Доколкото си спомняше — и доколкото успя да разчете руническите знаци, — бе нагласил устройството за 650 години. Струваше му се, че това ще е достатъчен период да приключи господството на аирлианците в Египет.

Внезапно улови някакъв мирис и ноздрите му трепнаха. Миришеше на кръв, но не на човешка. Не приличаше на нищо, което бе подушвал досега. Завъртя бавно глава, опитвайки се да определи посоката, от която идваше миризмата.

Откъм морето.

Носферату се намръщи. Кръв във водата? Той изпълзя до брега. Една студена вълна го блъсна в лицето, но той продължи, докато заплува в океана. Вдигна глава и отново подуши. Определено миришеше на кръв. Беше вече близо.

Зарита отчаяно с крака, изтласквайки се напред. Глътна малко вода, този път усети вкус на кръв и в устата си. Приближаваше се.

Извика уплашено, когато нещо се отърка отдолу в него. Погледна и видя издължен сивкав силует. Една гръбна перка разпори водата близо до него. Акула. Те също бяха подушили кръвта. Или може би те я бяха пролели? Беше съвсем близо до източника. Цялото му тяло го усещаше.

Нещо го удари отляво и той понечи инстинктивно да се отдръпне, но после осъзна, че тялото не помръдваше. Приближи се. Беше делфин с разпорен корем. И тогава чу и почувства какво го заобикаля — треската на изгладнелите акули, които разкъсваха трупа на делфина. И писъците на останалите делфини, които отбиваха атаките на акулите, опитвайки се да защитят малките си.

Без да обръща внимание на обкръжилите го гладни морски чудовища, Носферату се вкопчи в разкъсания труп. Заби разтреперани пръсти в податливата плът и намери една вена. Кръвта шурна право в устата му и той започна да я поглъща жадно.

Нещо го удари в крака, но той не се отмести и продължи да се храни. Усещаше как с всяка глътка силите му се възстановяват. Когато червеният фонтан секна, той пусна разръфания труп, оставяйки на акулите да го довършат. Зърна друг току-що убит делфин, доплува до

него и повтори процедурата. Направи го общо четири пъти и след всяко хранене се чувстваше все по-силен.

Акулите не му пречеха, вероятно долавяйки инстинктивно, че и той като тях е ловец, надарен с първична сила и склонност да убива и да търси кръв. А може би усещаша, че е по-силен от тях и ще е най-добре да го избягват.

Носферату се обърна към брега. Стомахът му бе пълен с кръв от делфините. Чувстваше се укрепнал, но му се гадеше. Доплува до брега и се изправи, като се олюляваше. Течението тук вървеше на север. Обърна се и закрачи на юг, към мястото, където бе оставил саркофага.

Изведнъж падна на колене и повърна смес от кръв и морска вода. Виеше му се свят, усещаше мъчителни конвулсии в стомаха. Едва сега осъзна, че се нуждае само от човешка кръв. Беше се подкрепил, но нямаше да оцелее дълго.

Стигна до саркофага и пропъзля вътре. Все още му се гадеше. Беше изпил толкова много кръв, а бе спечелил толкова малко.

Следващия ден прекара в саркофага, обмисляйки плановете си. Излезе надвечер и се изкатери до върха на крайбрежните скали. Когато погледна към сушата, откри, че го заобикаля все същата безжизнена, скалиста пустиня. Съмняваше се, че ще намери човешко същество на стотина мили наоколо. Дали да рискува да пресече пустошта, докато открие хора? След като съзерцава известно време окаения пейзаж, Носферату се обърна към океана. Докъдето му стигаше погледът, виждаше само пусти, негостоприемни брегове.

Вече не се съмняваше, че единственият път минава по море. Там поне можеше да намери храна.

Отново се извърна към сушата и се загледа на север, сякаш някакъв невидим фар привличаше вниманието му в тази посока. Знаеше, че там някъде е разположен Египет. Там го чакаше Некхбет. Не беше достатъчно само да оцелее. Трябваше да събере достатъчно сили, за да може да пропътува разстоянието до там. Тази нощ прекара на скалите, но малко преди зазоряване се спусна долу и се скри в саркофага.

На следващата вечер отново се изкатери горе и се зае да наблюдава океана. Повтори го три поредни нощи.

Търпението му бе възнаградено четвъртата нощ. Малко след смрачаване, тъкмо когато се бе изкатерил на скалите, той зърна

светеща точица на хоризонта на север. Веднага разбра какво е — фенер на кораб, акостирал някъде там, за да прекара нощта. Носферату се отправи в тази посока, като се придвижваше по скалите.

Отне му четири часа да стигне източника на светлина. Дървена рибарска гемия бе изтеглена върху пясъчния бряг и на мачтата ѝ блещукаше самотен фенер. Полегнала на една страна, тя бе дълга пет-шест метра, без надстройки, с по едно голямо гребло от всяка страна на корпуса. Носферату преброи трима души екипаж, двама спяха на носа, а третият бе на вахта при фенера.

Той заобиколи от юг, докато се отдалечи на около двеста метра. Спусна се на плажната ивица и обмисли плана си. Сърцето му туптеше, не толкова от усилието, колкото от близостта на жадуваната човешка кръв. Подушваше съвсем ясно мириса на хора. Запълзя към гемията, но спря, когато вахтеният събуди един от спящите.

Двамата си смениха местата и измореният наблюдател се загърна в наметалото. Неговата смяна подпря сабята си на мачтата, скочи от борда и закрачи с вдървена походка към скалите. Носферату се надигна, без да губи време, и се прокрадна безшумно зад жертвата си. Морякът стъпи върху камъните и започна да се облекчава. Носферату се изправи зад него, стисна устата му с ръка, а с другата притисна ръцете му към тялото. След това изви глава и заби зъбите си в шията на нещастника, разкъсвайки жадно плътта.

Кръв. Човешка кръв. Докато съпротивата на моряка намаляваше, силите на Носферату растяха. За по-малко от минута той изсмука всичката му кръв до последната капка.

Когато приключи, положи безшумно трупа на пясъка. Погледна към гемията и се замисли за другите двама на брода. Жаждата за още кръв го подтикваше да действа, но си даваше сметка, че се нуждае от тях. Както и те от него.

Наведе се, вдигна още топлия труп и го метна на рамо. Сетне се отправи на юг. Когато стигна скалите, скри трупа в една цепнатина и го затрупа с камъни и клони. После се върна при саркофага и също го замаскира грижливо. Взе парче плат и го усука около главата си. След това зачака зората.

Слънцето скоро изгря и лъчите му проникнаха през плата, но той го предпазваше достатъчно, за да различава очертанията на предметите наоколо, без светлината да дразни очите му.

На сутринта гемията я нямаше. Появи се едва рано следобед. Носферату предполагаше, че двамата останали моряци са търсили другаря си. Когато гемията се приближи, той им помахаше от брега и забеляза, че двамата на борда започнаха да спорят. Появата на непознатия ги плашеше, но намаленият екипаж се нуждаеше отчаяно от попълнение. Носферату бръкна в джоба, извади една златна монета и я завъртя така, че да улови светлината на слънцето.

Алчността надделя над страха и мъжете насочиха гемията към брега, като му подвикваха на непознат език. Носферату само размахваше монетата, сочеше себе си и саркофага, после тяхната лодка и накрая поглеждаше на юг. Беше съвсем ясно какво иска. Престори се, че гребе, и това вече окончателно прикова вниманието им, тъй като гемията се нуждаеше най-малко от трима души, за да се движи срещу вятъра — двама на греблата и един на руля.

Моряците хвърлиха котва на десетина метра от брега, но продължиха да спорят. Носферату чакаше. Както и предполагаше, накрая спечелиха алчността и нуждата. Гемията се приближи още. Моряците очевидно му задаваха разни въпроси, но той само размахаше ръка пред устата си. След това посочи очите си и слънцето и завъртя глава.

Малко по-късно вече беше на борда, а моряците вдигнаха платната и се отправиха на юг. Единият от тях държеше руля, вторият седна при лявото гребло, а Носферату се настани зад дясното. Очите го боляха въпреки плътното парче плат, с което ги бе покрил. Искаше му се да се скрие под една от пейките и да се наспи, но знаеше, че това може да изнерви моряците.

Същата нощ не можа да спи, а следващият ден бе истинско мъчение. Така продължи още осем дни, през които гребяха или се носеха по вятъра на юг. През цялото време той се вслушваше внимателно в разговорите на моряците, улавяйки от време на време отделни думи и изрази. Постепенно разбра, че са от една страна далече на север, чието име не бе чувал — над Вътрешното море, което мие бреговете на Египет. Силна буря ги бе отнесла далеч на юг. Бяха изгубили цяла седмица, опитвайки се да се върнат, следвайки западните брегове на Африка, където трябваше да се борят с теченията и неблагоприятния вятър. Накрая бяха взели трудното решение да плават на юг.

С въглен Носферату начерта върху дъното на лодката бреговата линия на Африка, доколкото си я спомняше. Нарисува стрелка около най-южния край и посочи на север. Макар да знаеше, че не е истина, опита се да им покаже, че има воден път между Червено и Средно море, откъдето бяха дошли. Едва ли беше необходимо, след като сами се бяха отказали да плават покрай западния бряг.

Две седмици след като се качи на борда, те заобиколиха най-южната точка на Африка и поеха отново на север. Носферату се преструваше, че яде сушеното месо, което му даваха, но тайно го хвърляше зад борда. Очите му постепенно привикнаха със светлината, но въпреки това продължаваше да носи превръзката. Усещаше как гладът му постепенно нараства. Сушата ставаше все по-гостоприемна и зелена и един ден моряците предложиха да спрат до брега и да слязат на лов. Носферату се съгласи, но остана на кораба, а те взеха лъкове и ножове и се отдалечиха навътре. Веднага щом се скриха от погледа му, той също слезе, но пое в друга посока.

Не се наложи да върви дълго. Скоро се натъкна на туземно селце и изчака недалеч от него да се стъмни. Повали първия часовой, който излезе зад оградата да провери защо лаят кучетата.

Върна се при гемията малко преди зазоряване. Ловът на моряците се бе оказал успешен, но и двамата се бяха разтревожили от внезапното му изчезване. Не даде никакво обяснение, макар вече да знаеше доста добре езика им.

Пътешествието продължи по същия начин. Още пет пъти Носферату слизаше от кораба на лов за хора, преди да заобиколят Сомалийския рог и да навлязат в Червено море. Усещаше, че безпокойството му расте. Беше все по-близо до Некхбет. Когато видя пясъците на Арабската пустиня отляво, осъзна, че е време да напусне гемията.

Тръгна си същата нощ и остави моряците живи, въпреки че гладът му се усилваше. Пое през пустинята, която разделяше Червено море от Нил, но се движеше нощем, а денем се заравяше в пясъка. На третата нощ се нахрани с един самотен бедуин. На следващата забеляза бивак на бедуини — вероятно от същата група се бе отделила неговата жертва.

Спря го един пазач, докато се приближаваше към разпънатите шатри. Носферату го поздрави по същия начин, по който бе привлякъл

вниманието и на двамата моряци от гемията — с жълтица върху разтворената длан.

Преговорите с водача на бедуините бяха кратки и лаконични. Носферату нае половин дузина пясъчни войни да му служат един месец. Никакви въпроси относно работата, която щяха да вършат, нито за посоката, в която щяха да поемат. Освен седемте камили — шест за бедуините и една за него, нае още четири. На следващата вечер напуснаха лагера и се отправиха на запад.

На петия ден бедуините му казаха, че приближават бреговете на Нил.

Луната бе в третата си четвърт, когато Носферату се спусна по склона на една стръмна дюна и зърна в далечината сърцето на Египет — за първи път, откакто го бе напуснал. Остана потресен от онова, което видя. Върху платото Гиза се издигаше грамадна каменна пирамида. Зад нея имаше други две, с почти същите размери. Пред входа на най-голямата пирамида, там, където някога в една вдлъбнатина лежеше Черния сфинкс, сега имаше заравнена площ, върху която се издигаше подобен сфинкс, но издялан от камък и с боядисано лице. Между лапите му стърчеше статуя, която Носферату позна: беше изображение на Хор. Пред голямата пирамида се издигаше храм. А още по на север, където се разливаше реката, се виждаха светлините на огромен град.

Шестимата бедуини стояха до него, със саби в ръце, и очакваха заповедите му.

Носферату все още не можеше да привикне с промените, на които бе свидетел. В подножието на най-голямата пирамида имаше купчина камъни, сякаш тя все още не бе завършена, или пък някога е била облицована с тях, а после по неизвестна причина тази облицовка е била разрушена. Толкова много промени за 650 години.

Въпросът беше кой управлява сега? Моряците от гемията не знаеха нищо за Египет, страната им бе в западната част на Средно море. Говореха за някакво островно царство, управлявано от свиреп и страшен цар, но Носферату не бе чувал нищо за него.

Що се отнася до бедуините, те никога не се вълнуваха от онова, което ставаше отвъд пределите на пустинята.

Макар да беше нощ, Носферату забеляза, че на платото има хора. Войници, които пазеха. Жреци, сновящи между постройките. По

реката плаваха натоварени със стока кораби.

Носферату продължи надолу по склона на дюната, докато стигна брега. Пришпори камилата във водата, следван от малката си група. На източния бряг те заобиколиха големия храм, където на пост стояха облечени в ризници войни. Отправиха се към мястото, откъдето се проникваше в Пътищата на Росту.

Носферату беше изненадан, когато откри, че входът е потопен — през изминалите години нивото на реката се бе покачило. Обмисля няколко минути тази промяна, после взе решение. Нуждаеше се от информация, преди да предприеме следващата стъпка. Остави четирима от бедуините и камилите скрити между големите каменни блокове. Другите двама тръгнаха с него по брега на реката.

Малката каменна къщичка си беше на мястото, заобиколена от десетина подобни. Над вратата, позахабен от времето, но различим за онези, които го познаваха, се виждаше знакът. Носферату не си направи труда да почука. Отмести завесата встрани и прекрачи прага, следван от двамата си придружители.

Вътре имаше четирима души. Мъж и жена делеяха леглото отляво, младо момиче спеше на дървения нар вдясно, а едно съвсем малко момче се бе свило на пода по средата. С три бързи крачки Носферату прекоси стаята. Сграбчи момчето, стисна го за шията и опря кинжала в плътта.

Другите трима обитатели вече се бяха събудили от шума. Мъжът дръпна жена си, която искаше да се хвърли към момчето.

— Ти ли си Наблюдателят? — попита Носферату. — *Уаджет* ли си?

Мъжът премигваше сънено.

— Аз съм Каджихи.

— Наблюдател ли си?

— Откъде знаеш...

— Кажи ми какво си видял — прекъсна го Носферату.

— Защо? Кой си ти?

— Тук аз задавам въпросите — просъска Носферату.

— Могат ли да излязат? — Каджихи посочи жена си и дъщеря си. — Ще идат при един приятел. Няма да повикат стражите на фараона, сигурно знаеш защо, след като ти е известно, че съм Наблюдател.

— *Фараон?* — думата бе непозната за Носферату.

— Този, който управлява тук.

Интересно, помисли си Носферату. Нито един от четиримата богове не носеше това име. Но това не пречеше някой от тях да се е нарекъл по този начин по-късно.

— Човек? Или бог?

Каджихи повдигна рамене и въздъхна облекчено, след като осъзна, че непознатият се нуждае само от информация.

— Твърдят, че е бог, но аз смятам, че е човек. Тъй като предишните фараони живееха колкото простосмъртните, мисля, че отговорът е ясен. Последният фараон например умря от водна треска.

— Колко фараони са царували досега?

— Великият фараон Тутмос, син на Аменофес, е седемдесет и четвъртият подред и четвърти от Осемнадесетата династия.

Седемдесет и четвъртият, помисли си изумено Носферату. Хиляда години властване на човека.

— А боговете? — попита обезпокоено Носферату. — Те къде са?

— Кажи ми кой си ти?

Носферату кимна и даде знак на двете жени да си тръгнат. Пусна и момчето.

— Върви с тях — нареди му и седна на пода, като с жест подкани Каджихи да последва примера му. Бедуините останаха на пост, с оголени оръжия и непроницаеми лица. — Името ми е Носферату.

Очите на Каджихи се разшириха.

— Ти си нежив. Баща ми ми е разказвал за теб. Той пък знаеше от своя баща и така нататък. Мислех, че си само един мит.

— Както сам подозираш, нямаше ме доста време. Когато за последен път видях това плато, на него бе само Черният сфинкс.

— Черният сфинкс! — повтори изумено Каджихи. — За него се говори само шепнешком. Някои казват, че не съществува. Твърдят, че легендата за него се е родила от сегашния Сфинкс.

— Имаше Черен сфинкс и той бе направен не от камък, а от някакъв метал — потвърди Носферату, който си спомни за ужасната смърт на Лилит и Чатха върху главата на Сфинкса. — Много по-красив и изящен от тази каменна скулптура.

— Ти наистина идваш от Първата епоха.

Носферату разпери ръце.

— А сега коя епоха е?

— Осемнайсетата династия от Третата епоха на Египет. Епохата на управлението на фараоните. За Първата епоха се говори като за легенда. Епохата, през която са управлявали аирлианските богове.

Носферату кимна.

— Да, така беше. Виждал съм ги с очите си. Дори убих двама от тях. Толкова по въпроса за боговете. А кой е управлявал през Втората епоха?

— Сенките на боговете, направени по образ и подобие на Хор.

Носферату познаваше добре Хор — един от шестимата аирлиански богове и негов баща.

— И какви бяха тези Сенки?

— Хора с умове на богове, които постоянно се прераждат. Отдавна ги няма, но чух да казват, че един от тях — Сянката на Аспасия, го замествал на Земята, докато богът спял.

Носферату не можа да разбере какво означава последното.

— Значи сега управляват хората?

— Да.

— А какво е станало с боговете?

— Едни казват, че все още са в Пътищата на Росту. Други твърдят, че отдавна са си заминали. Никой не знае със сигурност. Дори жреците, макар да се преструват, че всичко им е известно. Понякога сочат небето, сякаш боговете са там.

Или са дошли от там, поправи го мислено Носферату, спомняйки си за странната жена, Донхад, която го бе освободила.

— А Сенките?

— И тях ги няма, но както ти казах, носят се слухове, че Сянката на Аспасия живее в Синайската пустиня отвъд Червено море. От доста време бил там и чакал.

— Какво чака?

— Никой не знае.

Богове, после Сенки и сега хора. Носферату почувства прилив на страх и надежда. Времето бе работило в негова полза, но колко време бе изминало? Повече от 650 години, това бе сигурно.

— Колко време е изминало от Първата епоха?

— Над шест хиляди години, според архивите на моето семейство — отвърна Каджихи.

Шест хиляди години! Носферату се сви, сякаш го бяха ударили в гърдите. Малка грешка в знаците на таблото и ето докъде го бе довела. Дали Некхбет е още жива? Имаха ли някакво влияние аирлианските богове върху царуващите фараони?

Насочи показалеца си към Каджихи.

— Искам да ме отведеш в Пътищата на Росту. Трябва да взема нещо оттам.

— Пътищата се охраняват строго. Боговете може и да са заминали, но има други, които изпълняват стриктно повелите им. *Онези, които чакат*. Водачите. Те пазят аирлианското примирие. Няма да позволят на никого да го наруши.

Светът наистина се е променил, помисли си Носферату. Шест хиляди години! Дори Некхбет да е още жива, дали е запазила разсъдъка си? Възможно ли е някой да оцелее в положение като нейното?

— Какви са *Онези, които чакат*? А Водачите?

— *Онези, които чакат* са като теб, ако е вярно, каквото са ми казвали. Получовеци, полубогове. Те служат на бог Артад. Никога не съм виждал никого от тях, но според съгледвачите ми те продължават да действат. Водачите служат на бог Аспасия. Те са хора, но са готови да се подчиняват фанатично и до смърт на заповедите на боговете. Както ти казах, смята се, че Сянката на Аспасия е някъде наблизо и ги управлява. Говори се, че е свирепо същество, без капчица жал към хората.

Носферату се почеса по главата. Дори скрити, аирлианските богове пак продължаваха да дърпат конците.

— Ще можеш ли да ме отведеш в Пътищата?

— Опасно е. Освен това ще е в разрез с кодекса на Наблюдателя.

— Преди много време един друг Наблюдател ме отведе в Пътищата — рече Носферату. — Тогава вярваше, че това е част от дълга му. — Замълча, оставяйки на Каджихи да обмисли думите му. — Нека го кажа иначе. Ако не ме отведеш, ще убия теб и семейството ти и с това ще сложа край на Наблюдателите. Какво казва твоят кодекс по този въпрос?

— Защо са ти притрябвали Пътищата?

— Там е моята любима.

— Не те разбирам — сбърчи озадачено вежди Каджихи.

— Годеницата ми. Тя е заровена там. Обещах, че ще се върна и ще я спася. Само че съм закъснял. Страшно много съм закъснял. Няма да нарушиш никакъв кодекс, ако ме отведеш в Пътищата на Росту. — Носферату се изправи, извисявайки се над Наблюдателя. — Имам огромно търпение, страдал съм много и съм пътувал надалеч, но напоследък търпението ми е на изчерпване. Отведи ме където ти казах. Още сега!

Каджихи скочи на крака и отстъпи уплашено назад. Бедуините го наобиколиха.

— Пътищата са опасни — повтори той. — Бил съм там само за няколко минути. Не зная дали ще мога да намеря...

— Аз ще я намеря. Ти само ме отведи. Зная, че един от входовете е под водата. Този, който гледа към Нил. Другият е в подножието на Черния сфинкс. Има ли трети вход?

Каджихи кимна.

— Да. Има още няколко. Единият е под каменния сфинкс, зад статуята на Хор, но аз не мога да вляза оттам. И друг има, през Голямата пирамида.

— Знаеш ли го къде е?

Каджихи кимна.

— Води ме. Веднага. И без повече приказки, Наблюдателю. Ако не ме заведеш, ще те убия. Теб и цялото ти семейство.

Каджихи постоя неподвижно няколко минути, сетне се прегърби и отпусна рамене. Сграбчи едно сиво наметало и го хвърли на Носферату. С другото се заметна. Даде по едно и на двамата бедуини.

— Слагайте ги и ме последвайте.

Излязоха отвън, заобиколиха каменния храм, свиха наляво и поеха към Голямата пирамида, като се придържаха към сенките на високите стени. Най-сетне стигнаха купчина камъни в подножието на пирамидата.

Докато вървяха, Носферату се замисли за Вампир. Дали е жив след толкова много години? Ако е така, къде се намира? Все още ли е изгарян от силен гняв?

— Какво е станало тук? — попита Носферату, сочейки купчината камъни. Каджихи спря.

— Според архивите на Наблюдателите, малко след построяването на Голямата пирамида от фараон Хуфу той наредил да

смъкнат каменната облицовка. Освен това избил всички, които влизали вътре — принесъл ги в жертва на боговете.

— Не виждам смисъл — да рушиш нещо, което си построил.

Каджихи сви рамене.

— Такива са прищевките на боговете и фараоните. Простосмъртните едва ли биха ги разбрали. — Той посочи един тъмен отвор, петдесетина крачки по-нататък. — Ето там е.

— Има ли охрана?

— Отвън не. Няма нужда. Страхът гони хората надалеч. Вътре обаче има постове, за онези, които сгрупят да влязат. Прави, каквото правя аз, ако искаш да оцелееш.

Носферату си спомни странния метален паяк, който бе убил Мосеги. Ръката му посегна неволно към кинжала, макар да знаеше, че с това оръжие едва ли би могъл да спре металното чудовище. Когато преди много години се бе върнал долу за саркофага си, Хаджилил му бе казал, че сивото наметало може да го скрие от чудовището. Надяваше се, че това е истина.

Каджихи се изкатери по каменните блокове към тъмния отвор, а Носферату и двамата бедуини го последваха.

Некхбет.

Носферату бе завладян от чувството, че усеща близостта ѝ като нещо осезаемо, което извираше от земята. Тя беше жива!

Нямаше никакво съмнение в това. Веднага щом влязоха в тунела, усещането се засили. Въздухът бе неподвижен и сух, докато се спускаха към сърцето на Голямата пирамида.

Той чу, че Каджихи брои шепнешком. След около четвърт миля Наблюдателят спря внезапно. Постави пръстена си в една цепнатина и в стената се отвори скрита врата.

— Побързайте — подкани ги Каджихи.

Шмугнаха се през вратата и Каджихи я затвори зад тях.

— Вече си в Пътищата — обяви той.

Носферату се завъртя, оглеждайки бавно двата каменни коридора. Не се съмняваше накъде трябва да върви.

— От тук — посочи.

Другите трима го последваха. Стигнаха до едно разклонение и Носферату сви инстинктивно надясно. Некхбет бе близо, съвсем близо. Усещаше я с цялото си същество.

Свиха зад следващия ъгъл и Носферату позна мястото, откъдето бе избягал с другарите си преди толкова много години. Затича се, а останалите го последваха, но изведнъж Каджихи спря и им даде знак да пазят мълчание.

Носферату почти бе готов да го пренебрегне, но здравият разум надделя. Каджихи посочи ушите си, подсказвайки му да наостри слух. Носферату завъртя глава. Чуваше се стържене на метал в камък, което се приближаваше. Каджихи се просна на земята и се покри със сивото наметало, давайки им знак да последват примера му. Макар и неохотно, Носферату направи същото.

Звукът се усилваше, приближаваше се. Носферату можеше да си представи до най-малки подробности златистата сфера с черните крака. Тялото му се напрегна. Машината бе съвсем близо до тях, вече ги подминаваше. Шумът ѝ постепенно отслабна и Носферату се размърда, нетърпелив да продължи. Отметна наметалото и понечи да стане, но Каджихи го дръпна за ръката и поклати глава.

И този път Носферату го послуша, макар и неохотно. Минутите се нижеха бавно. После го чу отново. Същото метално стържене. Отново идваше към тях. Машината се връщаше по коридора.

Веднага щом звукът утихна за втори път, Носферату скочи на крака. Вече нищо не можеше да го задържи. Затича се в тунела и спря пред металните решетки на криптата. Вратата бе отключена, той я бутна и прекрачи. В неговата крипта имаше само един черен саркофаг, покрит с дебел слой прах. Бяха върнали Некхбет тук долу много отдавна.

Носферату плъзна ръце по капака, сякаш можеше да почувства плътта ѝ през студения метал. Каджихи и двамата бедуини го наблюдаваха мълчаливо. Носферату се надвеси над горния край на саркофага и изтри внимателно прахта от контролното табло.

— Трябва да побързае — прошепна Каджихи.

Колкото и да жадуваше да отвори саркофага и да види любимата си, Носферату знаеше, че Наблюдателят е прав. А и до зазоряване имаше много време. Той даде знак на двамата бедуини да вдигнат саркофага. Каджихи вече бе отвън в коридора и показваше пътя. Носферату вървеше най-отзад, за да държи саркофага под око.

Напуснаха Голямата пирамида тъкмо когато небето на изток започна да порозовява. Минаха по същия път между каменните

блокове и се върнаха на мястото, където ги очакваха другите четирима бедуини. Носферату им нареди да завържат саркофага за две от свободните камили. Накрая се обърна към Каджихи и му каза:

— Сега вече можеш да се върнеш към задълженията си, Наблюдателю.

Кносос, Крит, 1450 г.пр.Хр.

Седем момчета и седем момичета. Всичките непорочни.

Корабът от Атина достави годишната лепта на продълговатия каменен пристан на Ираклион. Войници обградиха младежите и девойките и ги отведоха при очакващите ги каруци. Натовариха ги и процесията пое към града, озарена от трепкащите факли, които държаха стражите. Макар да бе само късен следобед, улиците бяха пусти, а прозорците на къщите — затворени. Никой не смееше да погледне обречените младежи, защото дори само видът им носеше лоша поличба. Каруците продължиха към хълмовете, където се издигаше дворецът на Кносос. Дворецът не бе заобиколен от стена — още един знак за безкрайното могъщество на островния цар. Минойският флот властваше над всички околни морета и нито един вражески кораб не би дръзнал да доближи острова.

На върха на най-високата дворцова кула една тъмна фигура гледаше към приближаващата процесия от светлини. За всичките си поданици той бе известен като цар Минос, властникът на Крит и множеството заобикалящи го Цикладски острови. Говореше се, че бил син на Зевс и царската дъщеря Европа. Нито един обитател на острова не помнеше деня, когато бе встъпил във власт, но шепнешком разправяха, че живеел в двореца от 350 години. Някои дори твърдяха, че по-отдавна. Носеха се слухове, че е син на божество.

Разбира се, всичко това бе вярно само донякъде.

Вампир отметна качулката, която прикриваше челото му, и погледна към звездите. Усещаше как се надига жаждата за кръв с приближаването на кервана с даровете на атиняните. Вземаше по една жертва на месец, в тайния Лабиринт, който бе накарал да построят в подземията на двореца, далеч от очите на любопитните. Позволяваше

си по две жертви само в изключителни случаи — като например годишнината от смъртта на Лилит.

Беше дошъл на острова преди петстотин години. След като напусна Египет, взел със себе си само саркофага, той тръгна да изучава бреговете на Средиземно море. Достигна чак до Черно море, пътува из Русия, където остана доста години. Видя и научи много, но омразата му не намаля.

Накрая, изморен от пътешествия, той се вслуша в съвета на Сянката на Аспасия, скри саркофага в една пещера на гръцкия бряг и легна в него, настройвайки го за продължителен сън. Събуди се петстотин години по-късно. Върна се в Египет, където научи, че аирлианците са изчезнали и сега управляват техните Сенки. Но с течение на времето Сенките предадоха властта на хората. Вампир възнамеряваше да проникне в Пътищата на Росту и да избие останалите четирима аирлиански богове — ако наистина се бяха скрили там, — но се появи Сянката на Аспасия и той бе принуден да напусне тази древна земя и отново да поеме пътя на скитничеството.

През следващите години остави след себе си кървава пътека от убийства — правеше го колкото за удоволствие, толкова и да отмъщава на хората.

Постепенно осъзна, че се нуждае от власт и сила, ако иска някой ден да си отмъсти на боговете и да прогони Сенките. Пристигна на този остров, където не след дълго взе властта. Първо в едно селце, после в друго, обединявайки отделни групички от неверници и престъпници, докато накрая целият остров му се подчини.

Управляваше чрез страх, което бе много подходящо, когато трябваше да подчиняваш хората. Най-малката съпротива срещу властта му се наказваше с изтезания и смърт. Беше езекутирал всички строители на Лабиринта, за да запази тайната му. Съдбата на девойките и младежите, които му пращаха като данък всяка година, оставаше предмет на най-различни догадки. Някои твърдяха, че подземията били обитавани от получовек-получудовище, което се хранело с плътта им. Вампир не полагаше никакви усилия да разсее тази мъгла. Още една причина да се боят от него и да му се подчиняват.

Предполагаше, че ще са му нужни още четирийсет години, през които да разширява своето царство, преди да набере достатъчно мощ,

за да се опълчи на Египет. Ако за хората това бе цял един живот, за Вампир бе само миг.

Керванът навлезе в двореца и се изгуби от погледа му. Вампир напусна наблюдателната площадка на кулата и заслиза надолу. Подмина приземното ниво и продължи към тунелите, които бе наредил да прокопаят отдолу. С приближаването на Лабиринта жаждата му за кръв нарастваше. Знаеше, че войниците вече са натикали младежите в преддверието, от което водеха четири врати. През всяка от тях се стигаше до Лабиринта, но жертвите не го знаеха. Вратите се отваряха навътре, но от другата страна нямаха дръжки. През изминалите петдесетина години Вампир бе наблюдавал преддверието през скрит отвор, наслаждавайки се на паниката на своите бъдещи жертви. Те неизменно избираха една или друга от вратите. Понякога всички поемаха заедно, друг път групата се разделяше. Но всички свършваха в Лабиринта.

Беше наредил на различни места в Лабиринта да се спуска храна — два пъти дневно. Имаше и кладенци. Веднъж месечно Вампир слизаше да ловува. Една по една жертвите падаха в ръцете му, а оцелелите се изпълваха с растящ, неописуем ужас.

Досега никой не бе избягал.

Тази нощ щеше да вземе първата от тях.

Той се приближи към голямата каменна плоча в дъното на помещението. Постава ръка на определеното място и плочата се отмести, разкривайки тъмен проход. Вампир се промуши през отвора и плочата се спусна зад него. Намираше се в Лабиринта.

Застана неподвижно, напрягайки слух. Долови някакъв странен шум, какъвто не бе чувал никога досега. Идваше отдолу — изпод земята.

Вампир се олюля, когато камъните под краката му се разтърсиха. Оглушителен грохот изпълни подземията. Той вдигна глава и видя, че върху него се стоварва огромен скален къс.

4.

Африка, 1450 г.пр.Хр.

Некхбет. Носферату усещаше присъствието ѝ в саркофага, влачен върху скованата носилка от две камили. Слънцето печеше през превръзката, която бе омотал върху очите си. Навлизаха в Голямата пустиня, оставяйки Гиза зад себе си. Движеха се на юг, следвайки отдалече бреговете на Нил. Един от бедуините вървеше отзад и замиташе следите им с палмов клон.

Каджихи не промълви нито дума, когато Носферату и хората му поеха на юг. Веднага щом се изгубиха от погледа му, той изтича в къщата. Жена му и децата ги нямаше, щяха да се върнат само ако им прати вест. Извади един празен папирус и описа срещата с Носферату. Нави го, пъкна го в бамбуковия калъф и го запечата с восък, а накрая притисна отгоре пръстена си. Бяха се натрупали доста бамбукови калъфи с докладите му от последните петнайсет години. Скоро щеше да ги изпрати в щаба на Наблюдателите в Англия.

Когато вдигна глава, видя пред себе си човек — не, не беше човек, а по-скоро създание с човешки черти. Позна го веднага, макар да не го бе виждал никога досега.

Наведе глава, избягвайки погледа на новодошлия.

— Ти ли си Каджихи, Наблюдателя, *уаджета*?

Каджихи кимна.

— Сянка на Аспасия.

— Имал си посетител. — Сянката на Аспасия приседна с кръстосани крака на земята. Приличаше на Носферату — висок, слаб, със зловеща усмивка. Единствената разлика бе, че косата му бе гарвановочерна.

— Откъде разбра?

— От слизането ви в Пътищата на Росту.

Каджихи кимна отново.

— Кой е той?

— Носферату.

— Ах, легендата става действителност. Помня, когато убиха Изида и Озирис. Двама от престъпниците успяха да се измъкнат. Срецах единия няколко пъти. Вампир. Но това бе много отдавна — добави той тихо, сякаш на себе си. — Какво искаше твоят посетител?

— Взе черния саркофаг. Каза, че вътре е любимата му.

Сянката на Аспасия поклати глава.

— Некхбет. И къде отиде?

— Тръгна към пустинята.

— Интересно.

Каджихи продължаваше да гледа в земята. Очакваше Сянката да си тръгне. Не беше изключено преди това да го убие.

— Какво написа? — попита Сянката на Аспасия и посочи бамбуковите калъфи.

— Доклад за последните събития.

— Може да се окаже полезен — разсмя се неочаквано нощният гост и се надвесил над него. — Наблюдателю.

Каджихи вдигна неохотно глава.

— Да?

— Пътищата на Росту не са място за теб и за неживи. Разбра ли ме?

— Да.

Но Сянката на Аспасия вече си бе тръгнал, преди да чуе отговора.

Последното нещо, за което си мислеше Носферату, докато се движеха на югозапад, бяха Наблюдателите, докладите или Сянката на Аспасия. Слънцето се издигаше високо над хоризонта и лъчите огряваха всяко ъгълче на равната пясъчна пустиня. Той нави още един тюрбан около лицето си, надявайки се да предпази кожата и очите си. Яздеха целия ден, стараяйки се да се отдалечат от Гиза. Не виждаше почти нищо изпод плътния слой превръзки и бе оставил на бедуините да го водят към Голямото пясъчно море. Когато ги попита колко път има до другия му край, те само поклатиха глави и заявиха, че

следващата им цел е един оазис. Постепенно Носферату осъзна, че представата им за пътуване е коренно различна от неговата, но не познаваше достатъчно добре езика им, за да се разберат.

Носферату яздеше зад двете камили, които теглеха саркофага на Некхбет. Вече не се съмняваше, че е жива, не знаеше само в какво състояние ще я намери.

По негово настояване продължиха да се придвижват и през нощта, и най-сетне, малко преди изгрев слънце, стигнаха един неголям оазис. Носферату изпитваше глад, но знаеше, че се нуждае от придружителите си, за да оцелее в пустинята. Бедуините бяха странен народ, те не признаваха нито египетските богове, нито могъществото на фараоните, а дните им минаваха в несекваща борба за живот. За тях времето се измерваше в разстоянието до следващия кладенец.

Веднага щом слънцето изгря, Носферату легна до саркофага на Некхбет и се зави с одеяло въпреки жегата. Когато опря длани в стената, откри с изненада, че металът е съвсем хладен. Постепенно се унесе в сън, надвит от изтощението и умората, натрупали се през последните няколко дни.

Събуди се по здрач. Отметна завивката и размота тюрбана от главата си. Въздухът бе хладен, пясъкът бързо отделяше натрупаната през деня топлина, а откъм откритата пустиня подухваше слаб ветреца. От другата страна на кладенеца бедуините варяха месо, без да обръщат внимание на Носферату и неговия саркофаг. Когато се стъмни съвсем, Носферату се изправи до горния край на саркофага. Докосна таблото и то засия в зелена светлина. Ръцете му трепереха. Опита се да се овладее, но не можа. Знаеше, че трябва да изчака. Нямаше никакъв смисъл да отваря саркофага още сега. По-важно бе да прекосят пустинята. Но тя бе там отдолу, толкова близо и само похлупакът ги разделяше след всичките тези дълги и мъчителни години.

Натисна няколко поредни хексагона. Чу се съскане и капакът се отмести встрани.

Беше хубава като първия път, когато я бе видял — в нощта, в която я докараха в криптата. Лицето ѝ бе скрито от дълга червеникава коса. Очите ѝ бяха склопени. Беше омотана в бяло платно, същото като онова, с което я бяха донесли тогава. Устните ѝ бяха леко разтворени и се виждаха малките ѝ, идеално оформени зъби.

Носферату положи длан на челото ѝ, точно под металния обръч. Кожата ѝ бе хладна. Премести ръка към устата ѝ. Не усети нищо. Гърдите ѝ също не се повдигаха, но той знаеше, че е жива. Металната корона все още бе на главата ѝ и той внимателно я отмести.

Знаеше как да ѝ вдъхне живот. По същия начин, по който го бе направила тя преди много години.

Но беше твърде слаб. Измъчваше го жажда. Вдигна глава и погледна отвъд кладенеца, към налякалите бедуини. Едно мускулче на бузата му затрептя. Прокара пръсти по лицето на Некхбет, удивлявайки се колко е гладка кожата ѝ. Сърцето му затуптя. Как жадуваше само да може да разговаря с нея, да чува гласа ѝ.

Не, щеше да бъде грешка. Налагаше се да бъде търпелив.

Носферату отстъпи назад. Когато заобиколи кладенеца, шестимата бедуини спряха да ядат и вдигнаха глави към него. Въпреки слабостта му близостта на Некхбет го изпълваше със сила и енергия, каквато не бе познал дори когато пи от кръвта на Озирис. Шестте кинжала, един от които бе погубил Озирис, бяха затъкнати в пояса му.

Пръв надуши опасността водачът на бедуините, който сграбчи ятагана си. Острието още не се бе издигнало нагоре, когато един от кинжалите на Носферату се заби в гърлото му. Водачът се олюля назад, сграбчил окървавената дръжка. Носферату метна втория кинжал с другата си ръка, а междуременно извади третия. Четирима от бедуините бяха мъртви, преди да успеят да му дадат отпор. Последните двама завъртяха ятагани, когато мятеше петия кинжал. Един от тях успя да отбие хвърчащото към него острие и се хвърли в атака.

Вторият хукна накъдето му видят очите.

Носферату избегна бързите удари на ятагана, наведе се рязко и обгърна с ръце тялото на бедуина. Оголи зъби и ги впи в шията на жертвата, всмуквайки бликналата кръв. Както винаги досега, от този момент нататък двубоят ставаше неравностоен — Носферату набираще сили, докато жертвата бързо ги губеше. Докато смучеше кръвта, проследи с крайчеца на окоето посоката, в която бе побягнал последният бедуин. Когато кръвта секна, захвърли безжизненото тяло и се втурна след беглеца. Изпълнен с енергия от погълнатата топла човешка кръв, го застигна бързо от другата страна на дюната и го повали. Мъжът опита да се съпротивлява, но Носферату го обезвреди с

един силен удар по главата. После го отнесе при саркофага. Вдигна го и го напъха вътре, до тялото на своята любима. Проби с върха на кинжала шийната артерия, но запуши отвърстието, за да не изтече кръвта. Сетне извърна главата на Некхбет към раната. Отдръпна пръст и зачака. Първият признак на съживяване бе пърхането на ноздрите ѝ. Очите ѝ все още бяха затворени, но вече бе подушила кръвта. Тя размърда в просъница глава и долепи устни до раната.

Некхбет изсмука кръвта на бедуина за по-малко от минута. Носферату забеляза с почуда бързината, с която поруменяха страните ѝ и започнаха да се повдигат гърдите ѝ. Клепачите ѝ трепнаха и очите ѝ се втрениха в неговите. Тя се усмихна и разтвори окървавените си устни, показвайки алените си зъби. Той се наведе и я целуна по устата, усещайки вкуса на кръвта.

Осем дни. И все още не се виждаше краят на пустинята. Носферату се загледа към озарените от лунна светлина дюни. До него яздеше Некхбет, две камили зад тях влачеха саркофага. Тревожеше се, че тя доста бързо губи сили. Проклинаше се, защото не бе запазил неколцина от бедуините за по-късно. Беше предположил, че все ще срещнат някоя жертва в пустинята. Но цели осем дни не видяха живо същество.

От глад мислите му ставаха трескави и объркани. Имаше чувството, че не се движат, че стоят на едно и също място. Ориентираше се по звездите и държеше посока на юг. Колко още ще вървят из тази пустош? Знаеше, че Нил е на изток. Където има вода, там има и хора. Но царството на Египет се простираше далеч на юг по поречието на реката.

Дните бяха истинска благодат. Двамата с Некхбет се криеха в саркофага, лежаха един до друг и се докосваха. Дори задухата не можеше да прогони радостта му от близостта на любимата.

Но ако не намереха скоро храна, пустинята щеше да изсмуче силите им.

— Пий от кръвта ми, и продължавай.

Носферату дръпна юздите, стреснат от думите на Некхбет.

— Никога вече — завъртя глава той.

— Ти се върна за мен и ме освободи от дългия сън. Няма по-силно доказателство за любовта ти.

— Тежко ли беше? — попита, за да смени темата.

— Можех само да лежа и да мисля. Металните пластини на ръцете и краката ми се отпуснаха само за няколко минути на всеки двайсет и четири часа — колкото да размърдам крайници. Това бе единственият начин да отмервам хода на времето. В началото мислех, че ще полудея. Спомнях си всички наши разговори. — Тя се усмихна. — Това ме крепеше. Започнах да разговарям с теб. Говорехме за най-различни неща. Освен това си измислях разни места, които ще посетим заедно. Красиви пейзажи, на които да се любуваме.

Носферату мълчеше. Той също бе прекарал дълги години затворен в саркофаг, но тогава го будеха и го хранеха редовно, и тези мигове очакваше с нетърпение, защото щеше да зърне Некхбет. Не можеше да си представи как е прекарала тя в затвора си шест хиляди години. Времето, през което бе спал дълбоко. Той сръга камилата.

— Заедно ще се измъкнем от пустинята. Обещавам ти.

Некхбет се усмихна тъжно и едва забележимо поклати глава.

— Ти не разбираш. Спаси ме от участ, по-страшна от смъртта. С радост ще стана част от пустинята. Имах седем дни и седем нощи с теб. Това е по-ценно от цял един живот.

— Ще продължим заедно, дори ако трябва да загинем — отвърна кратко Носферату.

Но когато настъпи следващата нощ, осъзна, че ще им е последната. Губеха твърде много сили, а нямаше откъде да попълнят запасите си. Биха могли, разбира се, да влязат в саркофага на Некхбет и да прекарат там няколко стотици години, с надежда, че когато се пробудят отново, светът около тях ще се е променил към по-добро. Но имаше само една корона и един комплект метални пластини.

— Пий от кръвта ми, а сетне ме постави в саркофага — предложи Некхбет. — Това е единственият начин да оцелеем и двамата.

Малко преди зазоряване той уви с плат саркофага, за да го предпази от преките лъчи на слънцето, сетне двамата влязоха вътре. Прекараха деня прегърнати, разговаряйки шепнешком за бъдещето, което ги очакваше в един свят, изпълнен със зеленина и живот, където нямаше да се страхуват от аирлианските богове.

Когато температурата вътре започна да спада, те разбраха, че скоро ще се свечери. Некхбет нямаше повече сили да язди. Не можеше дори да излезе от саркофага.

— Трябва да подготвим някакъв план за бъдещето — подхвана тя.

— Нали за него говорим... — отвърна Носферату, но тя го накара да млъкне, като постави пръст на устните му.

— Досега фантазирахме. Светът е далеч по-сурово място. Ти сам ми каза, че има най-различни същества, които искат да ни убият. *Онези, които чакат*. Водачите. Дори боговете, които сигурно се спотайват някъде там. Твърде дълго чаках. Искам да спя. Жадувам за истинска почивка. За времето, в което ще бъда свободна. Има и още нещо... — тя млъкна.

— Какво? — подкани я Носферату.

— Твърде много пъти са точили кръв от мен. Без кръвта на боговете, като онази, която вкусихме от жилите на Озирис, започнах да остарявам. Не колкото хората, но по-бързо от теб, моя любов.

— Не зная къде са боговете — отвърна Носферату, който се досети накъде клони разговорът.

— Това ще е твоята задача. Ако ме обичаш, ще поемеш на плещите си тази отговорност. Ще наблюдаваш света и ще чакаш да настъпи моментът, когато да ме събудиш, за да пия от кръвта на боговете.

Носферату си даваше сметка, че тя е права. Ако искаха да живеят заедно, трябваше да преодолеят тези трудни времена. Притисна я към себе си, губейки безценни секунди от времето за пътуване след падането на мрака.

Тя се освободи от обятията му.

— Време е. Пий за последен път от мен.

— Ти каза...

— За последен път — повтори със заповеден тон. — За мен няма значение, защото след това ще заспя, а ти ще имаш сили да продължиш.

Носферату отметна превръзката от шията ѝ и допря устни до клапата. Още с първата капка кръв тялото му започна да се изпълва със сила. Пи съвсем малко, колкото да му стигне за няколко дни. После

излезе от саркофага и я погледна. Очите ѝ бяха затворени, кожата — съвсем бледа. Наведе се и нагласи короната и пластините.

— Сбогом, моя любов — промълви тихо. — Ще те събудя, когато и двамата ще можем да живеем свободно.

Устните на Некхбет се сгърчиха в мъчителна усмивка. Нямаше сили дори да му отговори. Носферату затвори бавно капака. После се приближи към таблото. Докосна няколко хексагона, нареждайки на извънземната машина да приспи неговата любима за дълго време.

Нагласи въжетата, с които саркофагът бе привързан за седлата на камилите. Метна се на камилата си и се отправи на юг. Огромна и непоносима самота го обгръщаше.

Призори пустинята изглеждаше все така безлюдна. Носферату прекара деня скрит в сянката на саркофага. Веднага щом слънцето залезе, той потегли отново. Някъде към полунощ се изкатери на върха на една висока дюна и погледна на юг. На хоризонта се мержелееше сребриста мъгла. Не знаеше какво е всъщност, по-важното бе, че я нямаше там предишните ноци. Всяка промяна беше за добро.

Пришпори камилата натам, а другите две едва успяваха да го следват. След около час мъглата не изглеждаше по-близо и Носферату започна да се безпокои дали не е станал жертва на мираж. След още няколко часа тя все още бе на хоризонта, но лежеше по-ниско и той разбра какво е в действителност. Там някъде пустинята свършваше и започваше гора. Малко преди зазоряване наистина зърна тъмна линия на хоризонта. Където имаше растителност, там живееха и хора. А където имаше хора, щеше да намери и кръв.

Кносос, Крит, 1450 г.пр.Хр.

Цареше непрогледен мрак. Беше тъмно като във вътрешността на саркофага. Вампир завъртя бавно глава, опитвайки се да долови и най-слабия източник на светлина, докато се ориентираше пипнешком. Колко време бе прекарал в безсъзнание? Нямаше никаква представа, но гладът го измъчваше.

Помъчи се с цялата си нечовешка сила да премести каменния блок, който затискаше краката му, но не успя. Не усещаше никаква

болка, но и не можеше да помръдне крайниците си. След няколко безуспешни опита затвори очи и се отпусна на земята.

Не можеше да определи от колко време лежи затиснат в собствения си лабиринт. Трябва да бяха минали няколко дена. Може би дори седмица. Гладът му нарастваше с всеки изминал час. На няколко пъти прави опити да се освободи, но само пилееше и без това оскъдните си запаси от сили.

Понякога чуваше гласове, но в просъницата, в която пребиваваше, не можеше да е сигурен дали не са породени от трескавото му съзнание. Охраната не знаеше къде се намира, а и да се досещаха, че е в подземията, едва ли щяха да слязат. Господството чрез страх имаше и своите неблагоприятни страни.

Чу се някакъв шум и Вампир надигна глава, за да определи посоката му. Нещо се движеше в мрака и се приближаваше към него. Дочу гласове, които му се сториха нереални. Младежки гласове, които говореха на гръцки.

— Помогнете! — провикна се Вампир на същия език.

Изведнъж се възцари тишина.

— Зная пътя навън — извика той. — Ако ми помогнете, ще ви измъкна от тук.

Вампир не можа да чуе думите, които си разменяха шепнешком младежите. Знаеше, че са изплашени и гладни. Долавяше миризмата на потните им тела. Усети, че гладът му нараства, но го потисна.

— Кой си ти? — попита го изплашен гласец.

— Пазачът на тунелите — излъга Вампир. — Зная къде е изходът. Ще ви помогна да избягате.

Вампир се опита да обуздае нетърпението си, докато младежите обсъждаха шепнешком думите му. Дочу момичешки плач, после едно от момчетата сгълча девойката да мълчи.

Изглежда бе взето някакво решение, защото чу младежите да се приближават към него. Извика още няколко пъти, за да им помогне да се ориентират в мрака. Накара ги да повдигнат каменната плоча, затиснала краката му. С тяхна помощ успя да се изправи, но се олюля. Знаеше, че изходът от лабиринта е точно зад него.

Миризмата на кръв го привличаше непреодолимо.

Вампир протегна ръце и сграбчи най-близката от жертвите — беше хлипащо момиче. Притисна устата ѝ с ръка и разкъса шията ѝ с

нокти. Продължи да пие жадно, въпреки че един от младежите, който стоеше съвсем наблизко и изглежда се ползваше с репутацията на водач, настоя да ги отведе при изхода. След това отстъпи бавно назад, като продължаваше да стиска в обятията си топлото тяло на жертвата си. Отдалечи се безшумно в един от тунелите. Там спря, допи последните капки от кръвта на момичето и положи тялото му на земята. Факлите, които озаряваха подземията, бяха угаснали и той се ориентираше пипнешком. На няколко пъти проходите бяха блокирани от свлекли се камъни, но успяваше да ги разчисти.

След известно време зърна отпред трепкаща светлина — приближаваше приземния етаж. Светлината стана по-ярка и скоро той стигна пред дървената врата, която водеше към двореца. Дръпна я силно, за да избие резето, и пристъпи в залата оттатък.

Дворецът бе разрушен. Няколко минути трусове бяха заличили усилия в продължение на седемдесет и пет години.

Вампир се завъртя бавно, оглеждайки руините. Подуши въздуха и ноздрите му потвърдиха онова, което подозираше — дворецът не само бе разрушен, но и изоставен. Заедно с него бе рухнала цялата грижливо изградена империя.

Закрачи сред останките на своя доскоро великолепен палат. Навсякъде се въргаляха трупове — едни бяха смазани от паднали плочи, други бяха избити при последвалите размирици. Дворецът бе плячкосан, дори тронът му бе откраднат.

Вампир стигна до дъното на тронната зала и отвори тайната врата, която водеше към подземията. Спусна се по стълбите и стигна друга врата, която отключи с висящия на шията му ключ. Влезе и затвори внимателно след себе си. В помещението върху каменен пиедестал бе положен неговия саркофаг. Пропълзя вътре и спусна капака.

Спа четиринадесет дни и нощи. На петнадесетата нощ стана. Напусна леговището си и се прехвърли в Лабиринта, за да потърси храна. Не беше никак трудно да улови един от младежите, те съвсем бяха изгубили сили. Когато приключи, отново се изкатери на повърхността, без дори да се замисли за съдбата на останалите дванадесет пленници в Лабиринта.

Земният трус бе сринал високите кули. Той седна върху купчина камени отломъци и се огледа. Въздухът бе наситен с миризмата на

пушек от пожарищата. Близко век бе държал юздите на този непокорен народ. Знаеше добре, че втори път няма да му се удаде да го стори.

Отново се върна в двореца и слезе в тайната крипта. Залости вратата и се пхна в саркофага. Нагласи таблото така, както го бе направил Сянката на Аспасия, само че този път за по-кратък период. След това спусна капака и се откъсна напълно от своята разрушена империя.

Африка, 1450 г.пр.Хр.

Носферату бе принуден да изостави саркофага на Некхбет за три дни, докато обикаляше покрайнините на джунглата, търсейки кръв. На третата нощ се натъкна на една малобройна ловджийска група и тръгна след нея, като през следващите две нощи намали броя ѝ с четирима души, хранейки се с по двама на нощ.

Когато задоволи глада си, се върна на мястото, където бе оставил Некхбет. Знаеше, че може да я събуди и да я нахрани с човешка кръв, но пак щяха да се върнат там, откъдето бяха започнали. Любимата му щеше да продължи да остарява по-бързо от него, заради далеч пониското съдържание на аирлианска кръв в жилите ѝ. Нуждаеше се от кръвта на боговете, но засега тя беше недостъпна за тях.

Малко след като се прибра от джунглата, камилите отказаха да продължат напред. Наложиха се да ги пусне, за да се приберат в любимата си пустиня. Деня прекара отново в сянката на саркофага, увит в наметалото и одеялата. С падането на нощта натрупа целия си багаж върху капака и се впрегна в юздите.

Същата нощ успя да напредне само половин миля в джунглата.

Втората нощ се представи малко по-добре, а на третата успя да измине цяла миля, навлизайки все по-навътре в черното сърце на Африка.

Продължи на юг. Едва след около месец излезе от джунглата и изкачи един хълм, откъдето се разкриваше околността. Спря и обходи с поглед безкрайните гори. В далечината, почти на самия хоризонт, се виждаха покрити със сняг планини. Предполагаше, че тъкмо тях бе видял преди време от джунглата. Склоновете на планините се простираха наляво и надясно. Сигурно имаше някакъв начин да ги

заобиколи, особено ако се насочи към брега. Но дали зад тях не започваше друга пустиня? Колко още можеше да издържи така? По раменете му бяха излезли мазоли от кожените каиши, с които теглеше саркофага на Некхбет. От постоянното усилие тялото му бе заякнало.

Бяха изминали четири дни от последния път, когато се бе хранил, а изразходваше много енергия. Със сигурност нямаше да прекоси още една пустиня, ако се наложеше да тегли Некхбет зад себе си. Планините отпред заплашваха да се превърнат в изключително тежко начинание.

И какво, помисли си, ако успее да я извлочи до Брега на скелетите? Щяха да спят двамата един до друг, докато дойде време тя да се събуди.

Носферату погледна отново към върховете. Спря вниманието си върху най-високия, който беше малко встрани от останалите. След това се наведе, улови каишите и затегли саркофага към него.

След седмица стигна подножието на планината, заобиколена от почти непроходими гори и тресавища. Продължи упорито напред, катерейки се по първия хълм. Спря да си отдъхне, докато се питаше, дали тези планини не дават начало на Нил, тъй като по склоновете им се спускаха множество буйни ручеи. Със сигурност не бе виждал досега по-странно и причудливо място — склоновете бяха обрасли с пищна и разнообразна растителност, някои от дърветата бяха десет до двайсет пъти по-високи от нормалните си размери. Имаше нещо праисторическо в тази гора, като че бе забравена в някаква дупка на времето, докато останалият свят бе продължил да еволюира.

След десетина дни гората остана назад, в пояса на растителността. Смени я съвсем гол и пуст терен, ако се изключеха редките храсталаци, вкопчени в скалните пукнатини. Почти през цялото време се придвижваше като в мъгла и виждаше само няколко крачки пред себе си. Неведнъж се наложи да се връща обратно, за да избира по-подходящ маршрут. На два пъти дори изостави саркофага на Некхбет и се спусна обратно, за да се нахрани с кръвта на тукашните жители. Всеки път губеше поне по три-четири дни.

Скоро стигна до снега, чиято белота го заслепяваше, но поне стана по-лесно да тегли саркофага. И това бе до време, тъй като планината ставаше все по-стръмна и вече се налагаше да пълзи нагоре стъпка по стъпка. Когато осъзна, че е невъзможно да продължи, спря и

отдели цял един ден, за да си отдъхне. Същата нощ тръгна да оглежда околностите. Откри малка пещера, дълбока само двайсетина стъпки и висока половин човешки бой. На следващата нощ премести саркофага в пещерата. Настани се до него и се уви в дрехите, които бе взел от своите жертви. Беше изморен, а и гладът му отново растеше. Но не искаше да си тръгва. Макар да бе спал хиляди години и някои неща да се бяха променили, светът все още бе негостоприемно място за него и Некхбет. Колко още години трябваше да изминат, преди да могат двамата да заживеят спокойно?

Носферату почувства, че сърцето му е сграбчено от болезнените окови на самотата.

Прекара още едно денонощие край саркофага, докато накрая осъзна, че е време да си тръгва. Изправи се, но преди да излезе, се наведе и положи длани върху студения метал. Докосна леко с устни похлупака, изпращайки прощална целувка, след това се измъкна от пещерата и затрупа входа ѝ с камъни.

— Ще се върна — произнесе шепнешком, след като приключи. После пое надолу, оставяйки саркофага с любимата си високо на планинския склон.

5.

Египет, 671 г.пр.Хр.

Вампир не сваляше поглед от кълбетата сивкав дим, които се издигаха в нощния въздух. Хоризонтът отвъд платото Гиза аленееше от стотиците пожарища, разпалени от нашествениците. Дори от такова разстояние се чуваха съвсем ясно виковете на ранените и молбите за пощада на пленниците преди масовата екзекуция, която готвеха асирийците.

Третата епоха на Египет бе към своя край.

Вампир знаеше, че в други райони на царството все още се водят сражения. Тахарка, третият фараон от дваисет и петата династия, все още държеше под свое командване известни сили, които отстъпваха на юг, продължавайки войната, бушуваща вече петдесет години и обхващаща всички земи между Палестина и Етиопия. Цареше хаос, изглежда за Вампир най-сетне бяха настъпили благоприятни времена.

Той пое тичешком през пясъчните дюни на изток към платото. От известно време следваше западния фланг на асирийската армия, стараейки се да се прикрива сред пясъците на пустинята и същевременно да е достатъчно близо до Гиза. Надяваше се сред цялата тази бъркотия да остане незабелязан от Сянката на Аспасия.

От върха на следващата дюна се разкри чудесна гледка към платото. Трите пирамиди се виждаха съвсем ясно — озарени от пожарите на подпалените колиби. Вампир се насочи право към реката, но къщата на Наблюдателя се оказа празна. Взе едно сиво наметало от закачалката до вратата и напусна къщата, като пътем се загърна. Изтича при брега на реката и тръгна покрай мътните й води, озъртайки се за дървения пристан. Веднага щом го зърна, спря и потърси достатъчно голям и тежък камък. Намери един, сграбчи го в прегръдките си и скочи в реката.

Тежестта веднага го повлече към дъното. Виждаше достатъчно добре дори в тъмните води на реката и скоро забеляза входа към

Пътищата на Росту. Пусна камъка и заплува към отвора, но водата се вливаше в него с такава сила, че засмука и него. Продължи да следва течението, удряйки се от време на време в гладките каменни стени.

Малко по-нататък разпери ръце и крака и се запъна в тунела. Пръстите му напипаха някаква пукнатина и той се закрепил за нея. Трябваше да приложи цялата си сила, за да удържи на бясното течение на водата и да успее да се вмъкне в един страничен тунел. Когато най-сетне пропъзля в него, установи, че тук водата е почти неподвижна. Спря да си поеме дъх, сетне продължи навътре. След още известно време стигна до малка площадка, която вероятно бе на нивото на повърхността на реката. Изтегли се върху нея и се озърна. Цареше почти пълен мрак, но въпреки това изостреното му зрение долавяше и най-малката подробност. Намираше се в подземна камера с дължина двайсетина стъпки и тъмен отвор на врата на отсрещния край. Вампир закрачи към вратата, оставяйки след себе си мокра следа. Нататък следваше коридор. Долови миризмата на хора и неволно ускори крачка.

Наблюдателят и семейството му се бяха разположили в един от страничните входи на Голямата пирамида, затиснали изхода към повърхността с каменна плоча. Бяха се сгушили в мрака и не видяха, нито чуха, че се приближава. Той обаче ги забеляза отдалеч — старец, старица и двамата им големи синове. Нямаше никакво желание да преговаря. Пристъпи насред семейството, сграбчи стареца и му разкъса шията.

В коридора отекнаха писъци. Един от синовете се опита да запали факла, докато майката и другият син крещяха уплашено. Когато пламъците блеснаха, те озариха Вампир — с окървавени устни, стиснал в ръцете си още потръпващото тяло на стареца. Вампир захвърли тялото на пода и изгледа тримата му оцелели роднини.

— Ще ви избия всички до един, ако не ме отведете където искам.

Младият мъж с факлата извади кама и се нахвърли срещу Вампир. Движейки се далеч по-бързо, отколкото младежът предполагаше, Вампир изтръгна оръжието от ръцете му. Удари го с разтворена длан в гърдите, отпращайки го назад. Факлата изхвърча и тупна на пода. Другият син на Наблюдателя се наведе и я вдигна.

— Ти си едно от онези същества — промълви падналият младеж.
— Неживите. — Той погледна окървавеното тяло на баща си. — Татко

ни е разказвал за теб. — Младежът се надигна и се обърна към майка си и брат си. — Останете тук. Скоро ще се върна.

Старицата дори не го чу. Беше се проснала върху трупа на мъжа си и го оплакваше тихо.

— Как се казваш? — попита Вампир по-големия син, докато двамата бавно се отдалечаваха по коридора.

— Каджин от рода Каджи. Наблюдател.

— Твоите сънародници са като плъхове.

— А ти за какъв се мислиш?

Вампир не си направи труда да отговаря.

— Искам да зная къде спят боговете. И къде държат Граала.

— Не можеш да стигнеш до Граала. Ключът изчезна много отдавна. А мястото, където спят боговете, се охранява от едно ужасно създание. И там не можеш да влезеш.

— Нищо. Отведи ме първо при Граала.

Каджин сви рамене. Продължиха да вървят навътре в тунела, като Каджин тихо броеше крачките и напречните тунели. След известно време спря и се обърна към една от стените. Постави медальона, който носеше на шията си, в една почти незабележима цепнатина в стената. Миг по-късно пред тях се отвори скрита врата.

Каджин и Вампир влязоха през отвора. Вампир спря на тясната площадка, откъдето се виждаше грамадна подземна кухня. Светлина, толкова силна, че дразнеше болезнено очите, струеше от спуснатата от тавана сфера. До отсрещния край на кухнята имаше повече от хиляда разкрача. Вампир веднага позна къде се намира. И друг път бе идвал тук, но тогава нямаше таван, а отгоре се виждаше черно небе, обсипано със звезди. На стотина стъпки под него лежеше онова, което тогава все още бе под открито небе: Черният сфинкс.

— Залата на познанието — обяви спокойно Каджин. — Граалът е вътре в нея. Кивотът и мечът обаче ги няма.

— Кивотът? И мечът? Кой ги е взел?

— Когато израилтяните се вдигнаха на бунт, тук дойдоха мъж и жена. Те знаеха за тунелите. Успяха да проникнат в Черния сфинкс, тъй като носеха ключ. Взеха кивота и Граала, а също и меча Екскалибур, после си тръгнаха, присъединявайки се към останалите израилтяни, в тяхното изгнаничество или както те го наричат — Изход. Четирийсет години по-късно тук се появи друг член на нашия орден,

който носеше със себе си Граала. Постави го обратно в Сфинкса, но си замина, без да ни предаде ключа. Нищо повече не зная.

Вампир не бе чувал досега за кивота и меча Ексакалибур. Предполагаше, че мъжът и жената, дошли тук, са същите, които го бяха освободили преди много години — Донхад и Гуалкмай. Вероятно отново се опитваха да разбунят духовете на хората, политика, която Вампир разбираше твърде добре. Жената бе споменала, че мрази айрлианските богове, а това съвпаднаше с чувствата и мислите на Вампир.

Издялани в скалата стъпала водеха към площадката, на която се издигаше Сфинксът. Лапите му се простираха почти на шейсет стъпки пред главата, която пък се издигаше на седемдесет стъпки от пода. Дължината на тялото бе сто и осемдесет стъпки, което, заедно с лапите, правеше обща дължина от близо триста стъпки. Между предните лапи стърчеше статуя с височина около два метра, която Вампир познаваше добре — беше статуята на Хор, един от шестимата айрлиански богове.

— И нямаш никаква представа къде държи твоят орден ключа?

Да е толкова близо до Граала и да не може да го получи!

— Никаква. Този, който го взе, повече не се върна.

Вампир изруга.

— Отведи ме на мястото, където те спят.

— То се охранява.

— Отведи ме там.

— Няма да можеш...

— Веднага!

Каджин повдигна уморено рамене. Тръгна напред, крачейки бавно през тунела. На три пъти отваря различни скрити врати. Никога досега Вампир не бе слизал толкова надълбоко в Пътищата на Росту.

Каджин неочаквано спря.

— Тунелът нататък се охранява от златния паяк. Наметалата ще ни пазят от него, ако не се движим, но помръднем ли, ще тръгне към нас.

— На какво разстояние е мястото, където спят?

— Коридорът е с дължина двайсетина крачки, после се разделя на два клона. Боговете спят в десния. Вляво има друг дуат, който преминава точно под Голямата пирамида.

— И какво има там?

— Ужасяващо по сила оръжие, което, според баща ми, можело да разруши цялата планета.

— Има ли друга врата към камерата, в която спят боговете?

— Не. Това е последната врата.

— Отвори я, после тръгни вляво, към оръжието. Ако го направиш, ще оставя брат ти и майка ти живи.

— И защо да ти вярвам?

— Защото нямаш друг избор.

Каджин допря медальона до стената и отвори поредната тайна врата.

— Тръгвай — нареди Вампир.

Младежът си пое дъх, уви се плътно в сивото наметало и прекрачи вътре. Вампир го изпрати с поглед, докато се скри зад завоя. Продължи да стои на мястото си съвършено неподвижно и скоро търпението му бе възнаградено. От десния ръкав на тунела се показва странна златиста сфера със заострени черни крака.

Едва след като отмина, Вампир се затича надолу, към най-ниското ниво. Сви надясно — в тунела, откъдето се бе появил металният паяк, и зърна в дъното червеникаво сияние. Продължи нататък и скоро излезе в просторна подземна камера. Тук имаше шест платформи, с положени върху тях черни саркофази. Вампир се приближи към най-близкия. Светлините на контролното табло бяха угаснали. Вампир предположи, че е принадлежал на Изида или Озирис и сега е празен. Премести се към следващия. Също черен екран. Едва третият бе осветен. Вампир въведе командите, с които саркофагът се изключваше. Екранът угасна. Премести се към следващите три саркофага и повтори процедурата.

От коридора долетя приглушен вик.

Вампир забеляза стелаж с шест копия, същите, които навремето боговете бяха използвали срещу него и останалите. Сграбчи едно от тях и напусна камерата. Затича се нагоре, но преди да стигне пресечката с другия тунел, пътят му бе запрещен от златистата сфера, от чиито предни крака се стичаше кръв. Вампир наведе копието и пхна пръст в една вдлъбнатина на дръжката. Натисна я и от острието бликна златист лъч. Лъчът удари сферата и я отхвърли няколко крачки

назад. Вампир стреля отново, приковавайки я към стената. Краката на металното чудовище поддадоха и то рухна на пода.

Вампир го прекрачи и излезе в по-широкия тунел. Тук спря и се замисли. Каджин бе споменал, че в другия дуат имало някакво могъщо оръжие. Вампир знаеше, че съществуват още богове, спящи на различни места. Жреците бяха сигурни в това, Сянката на Аспасия също го бе потвърдил. Значи можеше да има полза от оръжието.

Но можеше и да е опасно.

Времето напредваше. Вампир се отправи към повърхността и стигна мястото, където бе оставил семейството на Наблюдателя. Не беше учуден, когато откри, че двамата са избягали. Излезе след тях и се озова от едната страна на Голямата пирамида. Зазоряваше се и внезапно го споходи усещането, че Сянката на Аспасия не е далеч.

Обърна се на запад и пое към пустинята, насочвайки се право към мястото, където бе оставил саркофага.

Планината Синай, Арабският полуостров, 671 г.пр.Хр.

Не беше най-високият връх в района, тъй като една планина на югоизток се издигаше с още неколкостотин стъпки по-високо, но определено доминираше над целия околн терен. Местните го наричаха Джабал Моса, на името на израилтянския водач, довел тук народа си по време на скитанията им между Египет и Израил. Разбира се, ако някой опънеше права черта върху картата между Египет и Израил, Джабал Моса щеше да се окаже далеч встрани.

Но още преди да бъде изкатерен от израилтяните, връхът бе добре познат на хората от пустинята. Те се прекланяха пред Син, бога на Луната, на когото бе кръстен целият този полуостров, но се бояха от планината и я избягваха. Над върха винаги имаше облаци, дори в най-ясни дни, и това им се струваше повече от неестествено.

Носеха се слухове за някакво същество, което притежавало божествени сили, но приличало на човек, наричано Ал-Иблис — то обитавало планината и околностите и понякога се отправяло на път за Египет и други далечни страни.

Дълбоко в недрата на Джабал Моса, която след няколко века християните щяха да прекръстят на планината Синай, живееше

Сянката на Аспасия, познат на тукашните жители като Ал-Иблис. В жилите му не течеше аирлианска кръв и заради това се налагаше да се връща през определено време, равняващо се на един човешки живот, в планината Синай, за да получи ново тяло, а умът му да бъде прехвърлен в него, „прераждайки“ се отново.

Сянката на Аспасия съхраняваше спомените си с помощта на един малък прибор, който висеше на шията му и носеше изображението на две протегнати за молитва ръце. Наричаше се каогърлица, чиято цел бе да записва всичко, на което става свидетел — до най-малката подробност. В случай че по някаква причина го застигнаше смърт, в планината Синай вече го очакваше следващото тяло, със спомени, съхранявани от стража-компютър и датиращи от последното му идване в подземията. Ако не се завърнеше до една година, новото тяло щеше да бъде „възкресено“ и да получи пълния комплект от спомени на Сянката на Аспасия, с изключение на събитията, станали след последното му идване в подземната лаборатория.

Малко след като се разнесе тревожният сигнал на алармата, стражът-компютър го информира за проблеми в Египет — някой бе проникнал в Пътищата на Росту. Но в момента Сянката на Аспасия имаше други, по-неотложни задачи. Току-що се бе завърнал от едно пътешествие из Средиземноморието, целящо да го запознае с постиженията на гръцката цивилизация. Беше дълбоко впечатлен от постиженията на хората, но знаеше, че ще минат много векове, преди да могат да мерят сили с аирлианците. За нещастие по време на пътуването, докато пресичаше някакъв проход в Анадола, бе паднал от гърба на едно муле, бе си ударил лошо гърба и сега го измъчваше постоянна болка.

Сянката на Аспасия се приближи към стража-компютър — златиста пирамида, положена в една от най-дълбоките камери на подземията — и седна на стола пред този странен предмет. Сиянието на пирамидата се усили и постепенно го обгърна. Болеше го цялото тяло, не само от падането, но и от артритата и другите изменения, станали с тялото му с напредването на възрастта. Въпреки това изслуша доклада за последните събития в Египет, както и данните от другите наблюдателни уреди на аирлианците.

Явно по време на краткото му отсъствие бяха настъпили големи промени.

Асирийците бяха свалили фараона и бяха завладели земите му. Вампир бе проникнал в Пътищата и бе изключил четирите саркофага с аирлианските богове. Сянката на Аспасия не беше никак изненадан от постъпката му. Вампир бе движен единствено от неистовото си желание за мъст и рано или късно това трябваше да се случи. Шестимата аирлианци бяха нарушили някои от дадените им навремето инструкции. Бяха оставени в Египет, за да построят пирамида, която да послужи като космически фар, а не да се представят за богове. Останалите четирима бяха потънали в продължителен сън след близо две хиляди години на властване малко след бунта на неживите и убийството на Изиди и Озирис.

Планът с пирамидата се бе провалил. Вместо да изпратят сигнал на аирлианците, те бяха привлекли техния смъртен враг — една космическа раса, наричана Рояка. Аирлианците бяха наредили незабавно да бъде смъкната облицовката на пирамидата, която изпращаше мощен радарен сигнал в космоса. След това никой вече не се нуждаеше от четиримата аирлианци, спящи в недрата на платото Гиза и Сянката на Аспасия не изпитваше никакво съжаление заради смъртта им.

Сянката на Аспасия притежаваше спомените на самия Аспасия и отпечатъка на неговата личност, но върху тях бяха насложени хилядолетия трупан от самия него опит като човек. Отдавна не беше вече онзи, когото бяха създали аирлианците. Притежаваше собствено съзнание — опасен инструмент за някой, предназначен да бъде само сляпо оръдие. Даваше си сметка, че дължи съществуването си на една определена цел и че веднага щом тази цел бъде изпълнена и спящият на Марс Аспасия се пробуди — или се събуди спящият под хълма Циан Лин в Китай Артад, — войната ще бъде подновена, една от двете страни ще спечели и от него вече няма да има никаква нужда.

Сянката на Аспасия знаеше, че ако спечели Артад, той е обречен. Ала не се съмняваше, че съдбата му ще бъде предрешена и в случай, че победата е на страната на Аспасия. Каквото и да се случеше, перспективите пред него бяха мрачни. Още една причина да не се впуска в преследване на оцелелите неживи. Те бяха неизвестната величина, която не само щеше да направи играта по-интересна, но и

добавяше потенциални съюзници, в зависимост от това как щяха да се развият събитията в бъдеще. Ако не на друго, винаги би могъл да разчита на омразата им към Артад.

Сянката на Аспасия въздъхна дълбоко и напусна камерата със стража. Спусна се по един каменен тунел към друга подземна зала. Вътре, в голям контейнер, пълен със зеленикава течност, се поклащаше човешко тяло със затъкната в устата тръба, през която му подаваха въздух. Главата бе обръсната и скрита от метална шапка, от която стърчаха десетина датчика, свързани с близкия терминал. Очите на непознатия бяха отворени, но в тях не блещукаше светлинката на разума. До контейнера имаше черен саркофаг с почти същите размери, досущ като тези, които използваша неживите.

Сянката на Аспасия се приближи към командното табло и положи ръце върху хексагоните на дисплея. Натисна няколко от тях в бърза последователност, както го бе правил стотици пъти преди това. Капакът на черния саркофаг се отмести, разкривайки вдлъбнато очертание, което напълно съответстваше на тялото му.

Сянката на Аспасия свали огърлицата и я пхна в един процеп от дясната страна на пулта. Веднага щом огърлицата застана на мястото, до нея светнаха два жълти индикатора.

Сянката на Аспасия се приближи към черния саркофаг. Свали всичките си дрехи и легна вътре. Капакът се спусна върху него, затваряйки го в непрогледен мрак. Няколко сонди докоснаха едновременно темето му, инжектирайки обезболяващ разтвор. Последваха три-четири минути на бездействие, докато кожата на темето му постепенно губеше своята чувствителност. После в мозъка му проникнаха микроскопични сонди, свързвайки се със съответните области, където се съдържаше последната информация.

Спомените и натрупаният през изминалите месеци опит бяха прехвърлени в *ка*-огърлицата, след което микросондите се прибраха. Сянката на Аспасия въздъхна обезпокоено — все не можеше да свикне с мисълта за онова, което следваше, защото нито веднъж не бе присъствал на него. Това бе единственият спомен, който никога не се прехвърляше от едно тяло в друго.

През почти невидими отвори в стените на саркофага изпълзяха черни пращинки, които се разпръснаха върху голата му кожа.

Той закрепця безпомощно в мрака, докато пращинките поглъщаха плътта, мускулите и костите му, раздражайки всички рецептори за болка. За щастие целият този процес продължи само пет секунди, след което тялото му изчезна.

Пултът забръмча едва доловимо, докато наместваше новополучената информация с матричната памет на Аспасия, след това я прехвърли в ума на положеното във ваната тяло. Въвеждането продължи не повече от минута. После микродатчиците се отдръпнаха от главата на младежа.

Очите премигнаха, но този път в тях сияеше разум. Зелената течност бързо се оттичаше, оставяйки новото тяло на Сянката на Аспасия да лежи на дъното на ваната. Тръбата се измъкна от устата му и се прибра назад, движена от механична ръка. Сянката на Аспасия стана, изтри се с кърпа, после навлече дрехите, оставени от неговия предшественик.

След като се облече, погледна към черния саркофаг, където лежеше старото му тяло. При мисълта, че и тялото, в което бе сега, един ден ще свърши по същия начин, по гърба му пробягнаха тръпки. Контейнерът вече бръмчеше и се изпълваше със зелена течност, подхващайки работа върху следващия клонинг. Въпреки че тялото, което обитаваше в момента, бе на двайсетгодишен младеж, Сянката на Аспасия се почувства уморен.

Върна се отново в камерата на стража и се свърза с огромната му база данни.

В Египет цареше истински хаос. Знаеше го още преди да се подложи на регенерация.

Аирлианската база в Сидония на Марс все още беше в безопасност и функционираше нормално, според информацията, предавана от компютъра на червената планета.

А Артад? Какво ставаше с него? Беше изминало известно време откакто Сянката на Аспасия бе проверявал състоянието на противниковия предводител в гражданската война. Там всичко изглеждаше спокойно, а и Сянката на Аспасия не се съмняваше, че Артад би нарушил примирието само ако се случи нещо наистина драматично.

Въпреки това нямаше да е зле да изпрати там някой на разузнаване. „Скоро“, помисли си той, а в неговите представи това се

измерваше със столетия. В момента единственото, което искаше, бе да заспи.

Циан Лин, Китай, 634 г.пр.Хр.

Студен вятър духаше откъм западната пустиня, брулейки склоновете на високия три хиляди стъпки хълм. Нямаше никакво съмнение в изкуствения произход на странното земно съоръжение, тъй като склоновете му във всички посоки бяха подравнени и върху черната им повърхност не растеше нищо. Дори птици не кръжаха в небето над хълма, а местните жители предпочитаха да го избягват.

Наблизо все пак имаше един човек. Жена в доста напреднала бременност се превиваше срещу вятъра, загърнала наедрялото си тяло в грубо наметало. С една ръка придържаше увисналия си корем, а в другата стискаше съд за вода от черен метал, какъвто не можеше да се срещне на Земята. Зъбите ѝ тракаха от студа, а кожата ѝ бе посиняла и безчувствена.

Спускаше се надолу по склона, възползвайки се от силата на гравитацията. Нямаше определена цел, въпреки че имаше село на около петнайсетина мили на север. Знаеше, че там няма да я посрещнат радушно, а и в сегашното ѝ състояние едва ли би могла да измине целия път. Беше прокълната и прокудена в пустинята, където да умре заедно с онова, което носеше в себе си. Когато стигна подножието на хълма, тя се огледа в мрака. Една черна линия отпред очертаваше тясната гора, следваща коритото на реката, и жената се отпрати натам. Препъна се, падна и нещо я одраска по бузата. Ококори се изплашено, като видя в какво се е спънала. Купчина от кости.

Сигурно, помисли си, това са останките на някоя друга като нея, пратена да умре в пустинята.

Не искаше да умре. От устните ѝ се отрони изплашен вик и тя се изправи. Беше само на седемнадесет, девственица преди девет месеца, когато бе избрана от селото да стане тазгодишната жертва на боговете от Циан Лин. Тогава не се изплаши, помнеше и други години, когато боговете не бяха проявявали никакъв интерес към избраниците. Обикновено отвеждаха жертвата на около половин миля от хълма и я завързваха за кол. Два дни по-късно свещениците се връщаха и

отвързваха момичето, след което го връщаха обратно в селото с чувството за изпълнен дълг.

Никой не знаеше откога водеше началото си тази традиция. Така и момичето не се разтревожи, когато я избраха, нещо повече, заживя с мисълта, че ѝ е оказана огромна чест, както на предишните избраннички. Поставиха я в центъра на процесията, която се отправи към Циан Лин, а когато я завързаха, постараха се въжетата да са отпуснати, за да не я стягат, после всички се оттеглиха към селото. Единственото, което я безпокоеше, бе, че ще трябва да прекара две нощи на открито.

Всичко се промени още първата нощ, когато до слуха ѝ достигна тътен, последван от разтърсване на земята под краката ѝ. Опита се да развърже въжето, но възелът се оказа твърде сложен. Малко след това от мрака излезе непознат мъж, въоръжен с дълго копие. Отрязва въжето от кола и я задърпа след себе си, отвеждайки я в един подземен проход, който се затвори зад двамата.

Ужасите, които последваха, едва не я накараха да изгуби разсъдък. Тя притисна по-силно с едната си ръка издутия корем, а с другата докосна клапата, която бяха поставили на шията ѝ.

Най-сетне стигна ивицата от дървета и спря, оглеждайки се в мрака. Брегът тук бе стръмен и жената се спусна внимателно, като на няколко пъти се подхлъзна и едва не падна. Между брега и водата имаше неголяма, покрита с камъчета ивица. Двата края на реката бяха сковани от лед и само по средата се виждаше тъмен отвор. Реката, по-скоро широк поток, не беше дълбока — не повече от десетина сантиметра в средата.

Момичето се облегна изтощено на стръмния бряг. Когато погледна нагоре, видя звездите и си спомни за дядо си, който ѝ показваше изображенията на различни животни сред тях.

Извика уплашено, когато този спомен отключи видението на шестопръсто същество, докосващо тялото ѝ, докато я разглеждаше внимателно с котешките си червени очи. Опита се да прогони това изображение от мислите си.

Болката разтърси тялото ѝ и я върна към действителността. Коремът ѝ се сви от мъчителна контракция. Въпреки студата по тялото ѝ се стичаше пот.

Момичето извика името на майка си, но единственият отговор бе вопълът на вятъра.

Беше присъствала на множество раждания в селото, но там винаги имаше и знахарка, която да помага. Болката я изтощаваше и тя неусетно полегна върху калния склон.

Когато детето тръгна да излиза, то сякаш разкъсваше тялото ѝ, пробивайки си път с неистово желание да се измъкне навън. Писъците ѝ отекваха надалеч в нощта.

След около десет минути бебето най-сетне се роди и тя използва последните си сили, за да го увие в парцалите, които покриваха тялото ѝ. Сетне се сви около него, за да запази поне неговата топлина.

Едва сега погледна към малкото същество, притиснато до корема ѝ. Не плачеше, не издаваше никакви звуци, но гърдите му се повдигаха равномерно, което означаваше, че е живо. Очите му срещнаха нейните и тя забеляза с изненада, че зениците му са заобиколени от червени полукръгове.

Детето се притисна към нея, поемайки топлината ѝ.

Тя дори не забеляза, когато устата му се разтвори и тънички зъбки се впиха в шията ѝ.

6.

Африка, 355 г.пр.Хр.

Този път Носферату бе подготвен по-добре, тъй като си бе взел поука от предишното пробуждане. Вместо да излезе веднага и да обикаля слепешката навън, той отмени съвсем леко похлупака на саркофага и остана да лежи вътре, в очакване да долови миризмата на живо същество. Измъкна се едва когато недалеч от него кацнаха няколко птици. И този път топлата кръв му поддържа освежаващо, но трябваше да плати със стомашно неразположение, тъй като живителната течност не беше човешка.

Поукрепнал, но с незадоволен апетит, той пое на север покрай брега. Знаеше, че в сегашното му състояние все още е опасно да навлиза във вътрешността на Африка. Едва бе успял да се добере до Брега на скелетите, след като бе оставил Некхбет в планината. Когато се спусна от склоновете, озова се в пустиня, след това в гъста джунгла и накрая, близо до брега, в безводна и безлюдна страна.

Беше нагласил саркофага приблизително за хиляда години, но не виждаше никаква съществена промяна в обкръжаващия го пейзаж. Изглежда бе избрал идеалното място, където да остане необезпокояван от никого, но същевременно това означаваше, че ще му е трудно да си намери храна.

Не виждаше никакви кораби да плават край брега. Най-сетне се появи рехава крайбрежна растителност и не след дълго той приближи първото село. Същата нощ уби двама — момче и момиче, излезли в джунглата да правят любов. Набрал сили, продължи с ускорено темпо и достигна мястото, където някаква огромна река пресичаше скалистия бряг, изсипвайки тонове кална вода в океана. Носферату почти не можеше да види отсрещния бряг на реката.

В сравнение с Конго Нил бе малък поток. Но въпреки това Носферату почувства носталгия по сините води на реката на Египет. Изведнъж го споходи видение на тъмнокоса жена, която го държи в

ръцете си и му говори усмихнато. Той бе съвсем малък, почти бебе. Знаеше, че тя го обича. Жалко, че не помнеше нищо повече от онзи живот. Чувстваше се най-самотното същество на земята. Нехбет спеше дълбоко в своя саркофаг в планинската пещера. Вампир се бе запилял някъде, също и другите неживи.

Носферату изпъшка. Бяха му отнели всичко, на което държеше. Ноздрите му затрептяха. Кръв. Човешка кръв! Мирисът идваше отдясно, откъм течението на реката. Обърна се в тази посока и се запромъква през джунглата като призрак. Въпреки че беше нощ, виждаше съвсем ясно.

Скоро стигна до едно село. Беше заобиколено с гъста ограда от бодливи храсти, единственият вход се охраняваше от въоръжен с копие младеж. Носферату се затича напред, прескочи оградата и в следващия миг се нахвърли върху младия часовой. Зъбите му разкъсаха податливата плът и отдолу бликна топла кръв. Въпреки че артерията продължаваше да бълва фонтани от червена течност, той вдигна глава и се огледа. Към него се приближаваше друг воин, с насочено копие. Носферату скочи, отби удара, метна се на гърба на противника и му разкъса шията. Войникът изкрещя, но звукът стана гъргорещ, когато зъбите на Носферату се впиха в гръкляна му.

От вратите и прозорците на колибите надничаха бледи, изплашени лица. Мъжете го наблюдаваха с изцъклени очи. Жените се спотайваха зад тях, стиснали децата в обятията си.

— Елате де! — прикани ги Носферату, разперил окървавените си ръце. — Елате и ме хванете. — Дори не си даде сметка, че говори на езика на боговете и че те едва ли щяха да го разберат. Жестовете му бяха достатъчно красноречиви.

Никой не отвърна на предизвикателството му. Всички останаха вътре, стиснали оръжия, огласяйки околностите с проклетия и гневни викове.

Възбудата му постепенно се уталожиха. Той отстъпи предпазливо назад и потъна в гората. Намери една малка дупка на брега на реката и се свря в нея, като се покри с листа. Остана да лежи там, докато слънцето извървя своя път по небосвода, като се унасяше в неспокоен сън. От време на време се събуждаше, разтреперан и облян в пот. С падането на нощта напусна тясното си леговище и тръгна да търси брод през реката. Когато приближи селото, което бе нападнал

предишната нощ, забеляза, че входът се охранява от цял отряд войни, които бяха запалили грамаден огън. Веднага щом заобиколи селото, се натъкна на издълбани от дънери на дървета пироги. Избра една и я избута в тинестата крайбрежна вода. Сграбчи греблото и започна да гребе, премигвайки от стичащата се в очите му пот.

След няколко минути забеляза, че течението е твърде силно и го отнася към морето. Опита се да гребе по-енергично, но ръцете му скоро отмаляха. Боляха го всички мускули, тялото му гореше от вътрешен огън. Уплаши се, че някой от тези, чиято кръв бе пил, е бил болен. Изтри с разтреперани ръце лицето си, мъчейки се да спре потоците от солена пот.

Когато погледна отново, осъзна, че течението ще го надвие. Щеше да се озове в океана далеч преди да се добере до отсрещния бряг. Погледна през рамо и откри, че брегът, от който бе тръгнал, също е останал твърде далеч. Остави греблото на дъното и се сви на кълбо, покосен от нов пристъп на горещи, болезнени конвулсии.

Когато се свести, изпитваше още по-силна болка. Първите лъчи на слънцето озаряваха ръба на пирога и когато отвори очи, те го заслепиха. Не чуваше никакви звуци от сушата — нито вятър сред листата, нито песни на птици или бълбукане на крайбрежно течение.

Въздухът бързо се стопляше. Носферату знаеше, че няма кой знае какъв избор. Сграбчи единия край на пирога и го дръпна, преобръщайки лодката върху себе си. Когато изплува отново, издълбаният корпус бе над главата му и го прикриваше от слънцето.

Денят бе много дълъг. На няколко пъти Носферату усещаше, че нещо се отърква в краката му, но се размина само с това. Когато се стъмни, той отново изправи пирога, покатери се вътре и се отпусна изнурено на пода. Едва след като си пое дъх надигна глава и се огледа. Във всички посоки виждаше само океанска шир. Нямаше никаква представа накъде може да е сушата.

Изтегнат по гръб, Носферату разглеждаше разсеяно звездите, стараяйки се да си пести силите. Даде си сметка, че за първи път поглежда към звездите — нещо странно за нощно същество като него.

Когато бе малък, често му повтаряха, че от звездите са дошли боговете. По-късно Донхад спомена същото нещо. Възможно ли бе да е истина? Ако тези източници на светлина наистина се намираха на огромни разстояния, нищо чудно да са големи като слънцето.

Носферату прокле както звездите, така и боговете, дошли от тях, когато небето на изток започна да порозовява. Започваше още един тежък ден. Изчака до последния момент, преди да обърне пирогата и да се скрие под нея.

Този ден за пръв път си помисли колко ще е приятно да се остави дълбините да го погълнат. Единственото, което му даваше сили да продължи, бе мисълта за Некхбет.

Но на осмия ден и тази мисъл взе да избледнява. Беше неимоверно изтощен и отчаян. Когато същата вечер се покатери в пирогата, отново бе заобиколен само от вода и звезди.

Боговете го бяха дарили с живот, движени от своите егоистични цели. В продължение на триста години бяха изсмуквали същия този живот от него за удоволствие. След като им избяга, беше се крил като изплашено дете в продължение на повече от хиляда години.

Защо?

Какъв бе истинският смисъл на живота? Каква бе целта на боговете? Защо постъпваха така с другите живи същества?

Носферату премигна. На хоризонта зад него се появи бледо сияние. Загледа се натам, в продължение на цяла минута, после вдигна греблото и започна да гребе. В началото му се стори, че сиянието отслабва, но скоро си даде сметка, че дори става по-ярко. След още десетина минути забеляза пламъци, които се издигаха към нощното небе, и различи очертанията на брегова линия. Съвсем близо до брега тревиста равнина бе обхваната от пожар. Носферату видя стада от животни, които препускаха уплашено, опитвайки се да се измъкнат от пламъците. А на самия бряг ги очакваха десетина войни, вдигнали копията за удар.

Носферату почувства, че гладът му се усилва.

Предишната нощ му предостави истински пир. След като се нахрани, Носферату тръгна покрай брега на север. Растителността тук бе тревиста, джунглата бе отстъпила място на тучни равнини. На

няколко пъти съглежда селца в далечината, но ги заобикаляше, дочувайки лая на кучетата.

През следващите десетина нощи успя да се нахрани още два пъти. Тревата постепенно отстъпи място на скалиста пустиня и рано една вечер, малко след като бе тръгнал на път, той зърна двуетажна каменна кула, вдигната върху издаден в морето нос, който заграждаше естествено пристанище. В залива бяха завързани няколко кораба. Досега не беше виждал такива — с извит и издигнат нос и висока мачта в центъра. Бяха сковани от дъски, а не от трупи и по размери можеха да се мерят с баржите, с които египтяните караха камъни по Нил.

Светлинки блещукаха в прозорците и на двете нива на кулата, а на върха стояха часовои с лъкове. Когато се приближи, Носферату забеляза, че в подножието на кулата има още няколко каменни сгради. Малко след това дочу гласове откъм постройките. Спря, за да обмисли положението. Беше гладен, но не и изтощен. А тези хора разполагаха с кораби. Той се загърна по-плътно в наметалото и продължи нататък.

Един от часовоите го забеляза и нададе предупредителен вик. Носферату застина и вдигна ръце, разперил пръсти, за да покаже, че не е въоръжен. Откъм кулата дотичаха още няколко души, въоръжени с мечове. Говореха на непознат език, но Носферату им отвърна с универсалния жест на разбирателство, като извади няколко златни монети и им ги подаде.

Мъжете го отведоха в една от къщите и му предложиха храна и вода и той се престори, че утолява жаждата и глада си. Вниманието му привлече една опъната на стената кожа. Върху нея бе изрисувана карта. Забелязали любопитството му, мъжете го отведоха при картата.

Един от тях посочи точка, близо до долния край на картата, която вероятно показваше сегашното им местоположение. Носферату постави пръст на същото място, после го прокара нагоре към Средното море, покрай северните брегове на Африка до мястото, където се вливаше Нил. Накрая посочи гърдите си.

Мъжът кимна. На свой ред посочи едно място над Египет, после себе си и произнесе:

— Финикия.

Носферату не бе чувал никога за тази страна, но знаеше, че много неща ще се променят, докато спи в саркофага. Надяваше се

скоро да открие до каква степен се простират тези промени. Извади кесията, разклати я, за да подрънка с жълтиците вътре, и отново посочи Египет.

Мъжът се намръщи и извика един от останалите. Този, който се приближи, имаше обветрено лице на стар моряк. Лицето му бе разсечено от белег, който изчезваше под яката на мръсната му риза. Първият посочи Египет, произнесе нещо и кимна към Носферату.

Морякът поклати глава и се изплю презрително. После опря пръст на едно място в морето на север от Египет. Изглежда отиваха там и спореха как да постъпят с него. Е, поне мястото бе далеч по-близо до Египет, отколкото бе сега. Носферату отвори кесията и подаде няколко жълтици на стария морски вълк.

Гърция, 354 г.пр.Хр.

Макар че според легендата при Термопилите бяха загинали триста войни до последния човек, отбранявайки Огнените порти през 480 г.пр.Хр., точният им брой бе 299. Действително триста спартанци бяха поели с цар Леонид срещу Ксеркс и неговата армия от сто и петдесет хиляди войници, пресрещайки ги в тесния проход. Спартанците бяха издържали четири дни, което бе позволило на останалата част от града-държава да мобилизира нови войски и по-късно да изтласка нашествениците. Истински подвиг, възпят в песен, която се носеше от уста на уста не само в Спарта, но и в цяла Гърция.

Но имаше един човек, който знаеше цялата истина за тези триста войни. Сто двама и пет години бяха изминали от легендарната битка, а той все още крачеше по земята. Бе последният от тристата войни, но не беше човек. Стоеше на полето край Спарта, също както преди много години, когато армията се готвеше за онази битка, и както много пъти след това.

Вампир се бе сражавал при Термопилите, удържайки на вражеския натиск до последния възможен миг, преди да се изгуби в нощта, оставяйки другарите си на милостта на персийските мечове. Дори сега, години по-късно, не виждаше смисъла на тази героична постъпка. Да, тя бе довела до крайната победа на градовете-държави, но малко след това същите тези градове се бяха счепкали помежду си в

първата и втората Пелопонески войни. Войниците, сражавали се рамо до рамо срещу персийците, се бяха изправили един срещу друг.

Такава бе човешката природа — глупава и късопаметна.

Вампир остана в Спарта, защото това бе първото място, където се чувстваше добре сред хората. За всички останали жители на Гърция Спарта оставаше една голяма загадка. Докато изкуството процъфтяваше навсякъде, в Спарта на почит бяха само военните умения. Всички усилия на държавата бяха насочени към поддържането и усъвършенстването на нейната армия. От 404 до 371 г.пр.Хр. Спарта владееше по-голямата част от територията на Гърция, въпреки че противниците ѝ бяха многобройни. През последните петнадесет години обаче властта ѝ бе отслабнала и голяма част от териториите — изгубени.

Спарта се намиреше в югозападната част на полуострова, свързана с останалата част от Гърция чрез тесен провлак. Вампир стигна до там, след като напусна тайно Крит преди хиляда години. Беше скрил саркофага си в една пещера на южния бряг на Пелопонес, където бе прекарал петстотин години в дълбок сън, надявайки се, когато се събуди, споменът за неговото управление в Крит да е само легенда.

След като обиколи цяла Гърция и я намери процъфтяваща и цивилизована, той избра за свой нов дом Спарта. Към това решение донякъде го подтикна и чувството му за хумор — местните жители твърдяха, че са потомци на Лакедемон, син на бог Зевс. Освен това, благодарение на безразличието към хората от най-долната класа, не беше никак трудно да утолява глада си, без да поражда нежелано безпокойство. Имаше *спартиати*, които можеха да се сражават и гласуват; *периокой*, или свободните, които нямаха право на глас, но им се позволяваше да умрат за родината, и *илоти*, които макар да не бяха роби, се намираха в почти същото незавидно състояние и които Вампир бе избрал за свои потенциални жертви.

Три редици спартански войни бяха подредени пред храма Хеленион, готвейки се да тръгнат на война срещу Пилос, на западния бряг на Пелопонес. Беше малко преди зазоряване. Вампир бе участвал в толкова много сражения, че отдавна бе изгубил представа за истинската причина на тези нескончаеми войни. Шест пъти през последните няколко века бе сменял личността си, всеки път намирайки

си място сред командващите офицери, благодарение на бойните си подвизи, а не на семейни връзки, както правеха останалите.

Актон, военачалникът на армията, се отправи по пътя, който водеше на запад, и жените подхванаха химн във възхвала на бога на победата. От трибуните ги гледаха момчетата от агогата — казармата за подготовка, — които бяха твърде млади, за да вземат участие във военните действия. Личеше си, че едва си сдържат сълзите.

Предстоеше още едно сражение. С течение на времето Вампир бе започнал да ги харесва. Беше се прочул с бойните си умения не само в Спарта, но и из цяла Гърция. Смятаха го за неуязвим и нямаха нищо против странното му поведение. Никога не се появяваше през деня, освен по време на сражение и тогава бе напълно скрит от ризницата и наметалото си, така че дори очите му не се виждаха. Беше обяснил, че кожата му е твърде чувствителна към светлината, и те го приеха като поредната му чудатост.

И този път, веднага щом слънцето се показва на хоризонта, Вампир напусна колоната и изчезна в гората край пътя.

Атина, 354 г.пр.Хр.

Това бе най-лесното пътуване от всички скитания на Носферату. Финикийският кораб имаше долна палуба, на която можеше да спи необезпокояван през целия ден. Големите платна и умението на екипажа им осигуряваха бързина, на каквата въобще не се бе надявал. Плаваха дори нощем и след осем дни спряха на друг подобен пост като този, край който се бе появил Носферату. Тук попълниха запасите си от прясна вода и храна, отпочинаха един ден, след което продължиха. Разположението на тези постове на относително еднакви разстояния говореше за постоянно действащ морски търговски маршрут. Обикновено Носферату излизаше на лов малко преди да напуснат поста, взимаше поредната си жертва и после скриваше трупа така, че да не може да бъде намерен. Потегляха на път, преди някой от поста да забележи изчезването, макар на два пъти това да бе станало преди да вдигнат платна. Втория път Носферату почувства, че финикийският капитан подозира нещо, но още няколко жълтици потушиха съмненията му.

Въпреки това Носферату се стараеше да не спи дълбоко през деня от страх да не бъде нападнат от екипажа. Скоро се научи да пребивава в полусънно състояние, долавяйки приближаването на всеки, който преминаваше наблизко. След около месец напусна Атлантика и навлязоха в Средиземно море и моряците очевидно бяха облекчени, че са в свои води. Междувременно Носферату започна да разбира говора им и научи, че техните сънародници плават не само на юг, към Африка, но и покрай атлантическия бряг на Европа. Корабите им кръстосваха Средиземноморието от стотици години, финикийците имаха колонии както на северните брегове на Африка, така и по източното испанско крайбрежие — на противоположния край на родината им, Палестина. Най-интересната новина бе, че сега Египет е под владичеството на персийците и че последният фараон бил разгромен в едно сражение само преди няколко години. Носферату никога не бе чувал за персийците и накара капитана да му покаже на картата откъде са дошли.

Щом в Египет се разпореждаха чужденци, нямаше ли да е безопасно за него да се върне там? Дали би могъл да вземе Граала и да го отнесе на Некхбет? Къде бяха останалите четирима аирлианци?

Финикийците имаха свои богове, пред които се прекланяха и чиито имена бяха съвсем непознати за Носферату — изглежда нямаша нищо общо с боговете от Египет. Всяка сутрин екипажът коленичеше пред няколко малки идола, подредени на носа на кораба. Молеха се за благоприятно време и за попътен вятър, както и за спокойно море. Носферату не можеше да разбере защо трябва да се молят на някакви неодушевени предмети. Каква сила можеше да има парче дърво? Боговете, които управляваха Египет, поне бяха истински.

След няколко дни плаване без да видят бряг — още едно постижение от последното пробуждане на Носферату — стигнаха до един пристанищен град на име Селинус, на остров, който местните хора наричаха Сицилия. Едва тук, когато излезе същата вечер, за да се поразходи и да намери жертва, Носферату придоби представа за промените, които бяха настъпили. Имаше нови империи и богове, но от друга страна хората си бяха същите. Макар финикийците да разполагаха с далеч по-усъвършенствани кораби, в други отношения те изглеждаха доста по-изостанали от египтяните. Почти не познаваха човешката история. Обществената им памет се простираше едва

няколко поколения назад. Нито веднъж не споменаха Атлантида или Гражданската война на боговете.

Останаха около седмица в Селинус. Носферату не чу нито дума за аирлианците, *Онези, които чакат* и Водачите. Дали светът не се бе освободил от тях? Носферату почувства, че в душата му се заражда надежда.

Отплаваха от Селинус и се отправиха към Атина — крайната цел на тяхното плаване и един от най-могъщите градове в средиземноморския район. Носферату бе поразпитал и вече знаеше, че няма да е трудно да намери друг кораб, който да го откара в Египет. Когато стигнаха Пирея, пристанищния град на Атина, той остана на долната палуба, изчаквайки падането на нощта. Когато най-сетне слезе на сушата, стоката от трюма бе разтоварена, а моряците се бяха пръснали из околните кръчми да празнуват завръщането си.

Атина бе съвсем различна от Селинус. Носферату тръгна по улиците, наслаждавайки се на изящните постройки и на навика на тукашните жители да водят живот на открито. Остана тук няколко седмици, през това време научи езика. Имаше нещо различно в тези хора, но в началото не можеше да го определи. Осъзна го едва след няколко вечери — за разлика от египтяните гърците живееха с очакване за бъдещето.

Животът в Египет беше цикличен. Представата за времето се изчерпваше с идеята за повторение на едни и същи или сходни събития, нямаше никакъв прогрес. Тук животът течеше напред. Обсъждаха се и се подлагаха на дискусии най-различни идеи. Хората често питаха „защо“, нещо, което бе нечувано в Египет. Носферату се чудеше дали тази свобода на мисълта не е предизвикана от отсъствието на жреците и техните богове. Гърците също си имаха богове, при това доста на брой, но те изглежда бяха по-скоро измислени, отколкото реални. Всъщност това също бе една от честите теми на тукашните спорове. В Египет цената на каквото и да било съмнение беше смърт.

Носферату се хранеше добре, избираше за жертви предимно дребни крадци и проститутки, които се навъртаха край доковете на Пирея. Една вечер, след като нападна поредната си жертва и се наслаждаваше на удоволствието от zasiщането, той чу позната дума от група хора, събрани пред каменните стъпала на някакъв храм.

Атлантида.

Слънцето бе залязло само час преди това, но Носферату вече бе успял да убие един младеж, който се опита да го ограби. Приблужи се неусетно към групата. Мъжът в центъра имаше бяла коса и брада. В ръката си държеше свитък.

— Солон, слушах те да говориш за потопа и за Девкалион и Пира, но ще ти кажа, че това бедствие бледнее в сравнение с онова, което е унищожило Атлантида. Имало е и ще има много и най-различни опустошителни сили, но най-страшните от тях са огънят и водата.

Старецът вдигна глава и огледа групата.

— Много са истински великите постижения на гръцкия народ — продължи той. — Но има едно, за което рядко се говори, защото всички го смятат за легенда. Преди много време, още преди по тези земи да се появят дорийците, нашите предци са се били в една страшна война срещу противник, който дошъл отвъд морето, дори отвъд Херкулесовите стълбове и бил предвождан от самите богове. Зад Херкулесовите стълбове има един остров, по-голям от Либия^[1] и Азия, взети заедно. Управляван бил от съюз на могъщи царе, които се разпореждали и върху околните земи. Империята на Атлантида се простирала чак до Египет, Европа и Тир, но в една епична битка нашите предци попречили властта им да се разпространи и в Гърция. Малко след това станало силно земетресение и морето погълнало Атлантида, и така тази страна изчезнала завинаги от лицето на земята.

Последната част съвпаднаше с онова, което Носферату бе узнал като малък, но му се струваше малко вероятно гърците да са победили в бой аирлианските богове. Освен ако не са били подпомагани от Артад и неговите сили.

— Ей ти, страннико — посочи го неочаквано старецът. — Знаеш ли нещо за тези събития?

— Защо ме питаш? — отстъпи назад Носферату.

— И преди съм срещал такива като теб.

— Какви като мен?

— Високи, с бяла като мрамор кожа. И най-важното — очите ти, приятелю. Те говорят, че си виждал много неща. Така поне ми каза предишният, когото видях.

— И как се казваше този, когото смяташ за мой родственик?

— Наричаше се Сянката на Аспасия, каквото и да означава това. Носферату си спомни, че Хаджиллил бе споменал Сянката на Аспасия, аирлиански предводител.

— Кога говори с него?

— Значи го познаваш? — попита старецът.

— Чувал съм за него, но не го познавам.

— Беше тук преди два дена. Срещал съм го още няколко пъти. Водихме много интересни разговори.

Носферату почувства, че надеждата му от последните седмици започва да се топи.

— Та какво знаеш за Атлантида, приятелю? — повтори старецът.

— Нищо — промърмори Носферату, обърна се и потъна в мрака. Продължи да се скита из улиците на Атина, чудейки се какво да предприеме сега. Щом Сянката на Аспасия е тук, в Гърция, който тогава е в Пътищата на Росту в Египет? Къде са боговете?

По-скоро почувства, отколкото видя насоченото към него острие. Реагирайки машинално, Носферату отскочи встрани, а ножът разцепи въздуха на мястото, където бе стоял преди секунда. Нападателят замахна отново, с намерение този път да е по-точен. Носферату отстъпи назад, но опря гръб в стената и осъзна, че е попаднал в клопка.

— Кой си ти? — попита, вдигнал ръце пред себе си, за да се брани. Имаше чувството, че вижда пред себе си огледало — висок мъж с бледа кожа, червеникава коса, омотан в наметало. Очите му бяха издължени като на котките и заобиколени с червеникав ореол. — Сянката на Аспасия?

Вместо отговор нападателят нанесе нов удар. В същия миг отдясно блесна метално острие, което се стовари върху ръката на непознатия и я отсече от лакътя. Кинжалът изтрака на калдъръма. Носферату можеше само да гледа с ококорени от почуда очи как дългото острие се вдига отново и този път се забива в гърдите на неговия нападател. Мъжът се строполи на земята, а Носферату се извърна да погледне своя спасител.

— Аз съм Сянката на Аспасия — обяви непознатият. Той изтри кръвта от меча, използвайки наметалото на поваления войн. — А този е от *Онези, които чакат*.

Сянката на Аспасия се наведе, бръкна под наметалото на убития и извади малък предмет, окачен на шията му. Носферату го бе виждал и друг път — Ка-огърлица във формата на две вдигнати за молитва ръце. Сянката на Аспасия я прибра в джоба си и извади стъкленица, пълна с нещо като черен пясък. Измъкна тапата, после изсипа черния прах върху трупа. Почти веднага плътта на убития започна да се разяжда и да изчезва, сякаш ситният пясък я поглъщаше. След десетина секунди на улицата останаха само купчина смачкани дрехи.

Сянката на Аспасия се изправи.

— Ти си Носферату.

Не беше въпрос и Носферату реши да не отговаря. Сянката на Аспасия прибра меча.

— Последвай ме. — Без да си дава труд да поглежда през рамо, той пое надолу по уличката. Носферату се наведе да прибере камата на убития и тръгна след него.

Малко по-нататък, в подножието на Акропола, Сянката на Аспасия сви между две статуи точно под онази част на хълма, където се намираше Партедонът. Започнаха да се спускат по изтъркани каменни стъпала. Спряха пред една дървена врата, която затваряше тунела. Сянката на Аспасия направи нещо, което Носферату не успя да види, и вратата се отвори.

Веднага щом прекрачиха прага, вратата се затръшна зад тях. Носферату виждаше добре в мрака и потръпна, когато Сянката на Аспасия запали фенер. Засенчи очи и го последва в тунела, прокопан под Акропола.

— Този тунел е бил изкопан още от първите хора, живели по тези места — обясни Сянката на Аспасия. — Вероятно на хълма е имало крепост и това е бил пътят им за бягство или може би оттук са се снабдявали с вода. Сигурно доста поколения са работили в този тунел, докато го завършат, като се има предвид колко примитивни са били сечивата им. Хората са странни същества. Животът им е безсмислен като на животните. Но понякога правят невероятни неща. Много странно...

Свиха зад ъгъла и се озоваха в помещение, в което имаше маса, няколко стола и легло. Сянката на Аспасия постави фенера на масата.

— Пречи ли ти? — попита той Носферату.

— Да.

Сянката на Аспасия не си даде труд да изгаси фенера. Седна на един стол, облегна се назад и вдигна крака на масата. Носферату се настани срещу него, положил ръка на дръжката на скрития под наметалото му нож. С другата ръка си засенчваше очите.

— Трябваше да те убия заради онова, което направи на Изида и Озирис — заяви Сянката на Аспасия. — Ако бях верен на онзи, чиято личност дълго време носех в себе си. Тъкмо Аспасия остави Изида и Озирис като свои заместници да се разпореждат в Египет. — Сянката на Аспасия въздъхна. — Но оттогава се случиха толкова много неща. Нямах представа от колко години крача по тази планета. Предполагам, че си прекарал голяма част от това време в саркофага си. Прераждам съм се много, много пъти. Натрупал съм огромен опит, сменял съм безброй тела.

Носферату мълчеше, все още стиснал ножа.

— Няколко пъти при различни обстоятелства съм се срещал с Изида, Озирис и останалите. Отнасяха се презрително към мен, защото бях само Сянка в човешки облик. Не изпитах мъка, когато научих за смъртта на Изида и Озирис.

— А къде отидоха останалите? — попита Носферату.

— Защо искаш да знаеш? — Сянката на Аспасия не изчака отговора му. — Къде е твоята любима? Некхбет, онази, която отвлече със себе си от Пътищата на Росту?

Носферату не отговори. Известно време Сянката на Аспасия го разглеждаше мълчаливо.

— Тя спи, нали? — попита накрая. — Иначе щеше да си заедно с нея. А ти търсиш нещо. Кръв. Аирлианска кръв за нея, нали?

Едва сега Носферату си даде сметка, че съществува срещу него има далеч по-голям опит с делата на аирлианците. Нищо чудно, след като Сянката на Аспасия бе наследил паметта на своя предшественик.

— А по-вероятно е да търсиш Граала — продължи Сянката. — Не го ли търсим всички? — Той въздъхна. — Но ключът към Залата на познанието, където е Граалът, е скрит от Наблюдателите. Дори аз не зная къде е сега. Всъщност, наложи се да не се поддавам на това изкушение — използването на Граала ще предизвика пробуждането на Артад и Аспасия. А това ми е абсолютно забранено.

Носферату продължаваше да мълчи. Стори му се, че Сянката на Аспасия е уморен от тази безкрайна игра. И не само уморен — явно се

чувстваше самотен и Носферату можеше да го разбере.

— Знаеш ли, срещнах Вампир, твоя кръвен брат — заговори отново Сянката на Аспасия. Изглеждаше разочарован от мълчанието на Носферату. — За разлика от теб той поне си търси развлечения. Имаше свое царство на един остров на юг от тук. Беше набрал доста сила и се ползваше със страховита репутация. Боях се, че ще се наложи да се намеся, но вместо мен се намесиха природните стихии.

Носферату нямаше представа за какво говори събеседникът му.

— Той все пак успя да си отмъсти — продължи с разказа си Сянката на Аспасия. — Нали ме попита за другите четирима аирлианци, които обитаваха Пътищата на Росту? Вампир ги уби. Издъхнаха в саркофазите си.

Значи баща му е мъртъв. Носферату не почувства нито радост, нито облекчение. Когато погледна съществуването срещу себе си, осъзна, че тази война няма да свърши никога. Властта бе опасно нещо. Единствената причина, поради която Сянката на Аспасия не го бе убил, бе, че все още не представляваше кой знае каква заплаха за него. Носферату поклати бавно глава и другият го погледна с любопитство.

— Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — отвърна Носферату. — Вампир се закле да отмъсти преди много години. Изненадан съм само, че се е забавил.

— Забави се, защото предишните пъти аз му пречех.

— А този път?

— Бях уморен. Не мога да бъда навсякъде. Вампир избра момент, в който в Египетското царство цареше хаос.

— Къде е той сега?

— Недалеч оттук.

— Къде?

— На юг. Последните два века предимно се сражава. Лее кръв и я пие, разбира се. Направо се къпе в нея. Това му помага да забрави неприятностите.

Като например, че е самотен от векове, помисли си Носферату. Изглежда тримата имаха много общи черти.

— Защо ме спаси? — попита.

— Зная къде можеш да намериш аирлианска кръв.

— Къде?

— В Китай.

Носферату не бе чувал за това място.

— И къде е това?

— На изток. Много далече на изток. По-далече, отколкото си стигал някога. — Сянката на Аспасия се наведе напред и се втренчи в очите му. — Ще ти направя тази услуга, мой неживи приятелю, ако и ти ми направиш една услуга.

— И каква е тя?

— Артад и неговият кортад. Ще получиш тяхната кръв.

— Сам ли?

— Не би се справил. Ще ти е нужна цяла армия. Те спят сега в една гробница на име Циан Лин, в страната, наречена Китай.

Носферату разпери ръце.

— Но аз нямам армия.

— Не се безпокой. Аз съм ти приготвил. Има си и пълководец. Още е момче, но с известна помощ ще стигне надалече. Може би дори чак до Китай.

— И как се казва този пълководец?

— Александър, син на Филип, от една малка държавица на име Македония.

Гърция, 354 г.пр.Хр.

Вампир омота кърпата около главата си, закривайки очите и кожата от слънцето. Кърпата бе с червен цвят, за да може да вижда по-добре през нея, но тъкмо цветът му бе спечелил допълнителна слава. Понякога му бе трудно да си намери противник по време на битка.

Маршът до Пилос се оказа неочаквано продължителен. Още първата нощ, след като се разположиха на лагер и Вампир седна край огньовете, узна, че предстоящата война няма нищо общо с политиката. Целта ѝ бяха само грабежи и плячкосване.

Щяха да се бият за пари.

Освен това бяха наели още три отряда от един съседен град-държава на име Пиргос. Вампир не остана впечатлен от военния им строй, изглежда се разчиташе основната тежест в битката на падне на плещите на спартанците.

До зазоряване и кървавата баня оставаше съвсем малко. Вампир долавяше във въздуха мириxa на страх. Излъчваха го не само пиргосците, но и далеч по-опитните спартанци, обучени в логофобия — умениято да потискат собствения си страх и да владеят тялото си. Но като цяло войниците изглеждаха спокойни. Повечето от тях се занимаваха с тази професия още от седемгодишна възраст, когато ги пращаха в агогите — казармите за подготовка и обучение. Вампир също бе преминал обучение, макар и в далеч по-напреднала възраст. Не съжеляваше за това. Макар в жилите му да течеше аирлианска кръв, тялото му бе човешко и се нуждаеше от тренировка и дисциплина, за да оцелява в трудни моменти.

Ударението на спартанското обучение не падаше само върху военните умения. То обхващаше тялото и ума, съсредоточавайки се най-вече върху науката за страха. В началото школниците се учеха да контролират мускулите си, когато всички инстинкти крещяха, че трябва да правят противоположното на онова, което им заповядваха. В едно от упражненията ги подреждаха на плаца със завързани очи, а инструкторите крачеха между редиците и от време на време удряха някого с пръчка. По този начин се потискаше инстинктивната склонност на мускулите да реагират при неочаквано нападение. Способност, която осигуряваше огромно преимущество по време на битка.

Достатъчно бе да повдигне глава, за да забележи в далечината крепостните стени на Пилос — града, който предстоеше да превземат. Издигаше се върху невисок хълм, но все пак предимството щеше да е на страната на защитниците.

Чуха се сподавени заповеди и войниците започнаха да се построяват. Спартанците застанаха най-отпред, а пиргоските отреди — зад тях. Вампир почувства нарастващото си желание да пролива и вкуси човешка кръв. Не беше се хранил цели осем седмици.

Армията още се подреждаше, а предният отряд от специално обучени скиритай — щурмови групи — вече се приближаваше към стените, под воя на ловджийските рогове. Вампир познаваше добре тяхната тактика на действие, която почти винаги даваше резултат. Спартанските командири не обичаха да въвличат армията си в затегнати обсади. Това губеше много време и средства, изискваше построяването на тромави обсадни машини и многократни

кръвопролитни атаки. Спартанците предпочитаха да се сражават в открито поле.

Вампир зае мястото си в средата на спартанския строй, точно зад техния военачалник Актон. Развиделяваше се и не само Вампир, но и хората около него можеха да различат градските стени и войниците върху тях. Стените бяха озарени от алената, трепкаща светлина на подпалените къщи в предградието — дело, естествено, на предния отряд от скиритаи. Горяха и неожънатите жита. Скрити на безопасно място зад стените на града, жителите бяха принудени да наблюдават безпомощно как се унищожава цялата им покъщнина.

Изминаха не повече от петнайсет минути и градските стени са разтвориха, а отвътре се появи първият пилоски въоръжен отряд. Актон не се поколеба нито за миг. Незабавно издаде заповед за настъпление и спартанците се отправиха с бърза крачка през полето. Докато се движеха в идеален синхрон, те свалиха копията пред гърди. За разлика от тях пилоската линия бе разкривена, а копията на войниците се поклащаха в треперещите им ръце.

Вампир дочуваше пискливите гласове на пилоските военачалници, опитващи се да подредят хората си в някакво подобие на военен строй. Знаеше, че вече е твърде късно. Предната линия на противниковите редици забеляза приближаващите се спартанци и започна да отстъпва назад, прикривайки се зад вдигнатите щитове. За да подсилят объркването им, в този момент скиритаите започнаха да ги обстрелват със запалени стрели. Още по-страшен от вида им бе равномерният тропот, който издаваха спартанците, удряйки земята със сандалите. Ритъмът, на който ги обучаваха от най-ранно детство, бе сто и двадесет удара в минута.

На един разтег място от предната пилоска линия Актон издаде заповед да преминат в атака. Вдигнали пред себе си копията, скрити зад масивните щитове, спартанците се втурнаха в равномерен бяг, а ритъмът подскочи от 120 на 180 удара в минута. Вампир се намираще на няколко метра вдясно от Актон, място, отредено му благодарение на многобройните му военни заслуги.

Противникът така и не успя да се подреди в линия. Някои от войниците дори се опитаха да побегнат, но офицерите ги връщаха на местата им с остриетата на копията си.

Вампир почувства непреодолима жажда за кръв, наложи се да събере цялата си воля, за да се сдържи още малко. Сграбчил копието, той не сваляше поглед от приближаващата се вражеска линия. С грохот на метал спартанците се врязаха в предната пилоска редица. Почти веднага из въздуха се разнесоха писъците на ранените и умиращите.

Дългите близо осем стъпки копия на спартанците им позволяваха да атакуват едновременно с първите три редици. Веднага щом някое копие се забиеше в плът, войникът, който го държеше, изваждаше своя кситос — къс меч, предназначен по-скоро да мушка, отколкото да сече.

Пилоската редица се разкъса и тогава започна клането. Вампир бе успял да намушка двама противници с копието си, преди то да се заклеши. Труповете им още се гърчеха на земята. Той измъкна меча си и се хвърли напред, освобождавайки мястото си за спартанеца зад него. Обърнат в бягство, противникът ставаше все по-лесна плячка. Вампир повали още неколцина, като ги удряше от съвсем близо. Четвъртия удари с такава сила, че успя да му отсече главата, макар да действаше с меча за мушкане. Едва сега спря, втренчил поглед в кървавия фонтан, който бликаше от шията на обезглавения противник. Земята под краката му бе покрита със смачкани тела, кървави локви и кал. Спартанците продължаваха да настъпват неумолимо. Тук-там се чуваха викове за милост и пощада. Без да им обръща внимание, Вампир продължи да коси враговете — както въоръжените, така и тези, които бяха вдигнали празни ръце към небето. Едва сега на бойното поле се появи и пиргоската армия. Вампир не спираше своя кървав ход към отворените градски порти. За миг зърна вражеския командир, с окървавено от раната на челото му лице, който крещеше на войниците си да се подредят пред вратите на града, съзнавайки, че вътре нямат никакви шансове да устоят на атаката.

Дрехите на Вампир бяха подгизнали от кръв, вкусът от пръските ѝ му придаваше нови сили. Той се втурна към вражеския командир. Още с първия замах изби оръжието от ръката му. Захвърли своя меч и сграбчи командира за гърлото, стискайки с всички сили, докато противникът му изпадна в безсъзнание. След това го метна на рамо, втурна се през градските порти, скри се в първата изпречила се на пътя му къща и там разпра гърлото на командира и запи жадно от кръвта му.

Но не можа да утоли жаждата си.

Писъците на жените и децата, отекващи отвън, му подсказваха, че пиргосците вече са влезли в града и са се отдали на грабежи, насилия и убийства. Спартанците бяха останали отвън, на тях им стигаше златото, което им плащаха, а и не искаха да губят хора при спорадичните стълкновения в града.

Вампир обаче продължи да се носи като фурия. Изрита една врата и се натъкна на жена, стиснала в прегръдките си две малки деца. Уби майката, като ѝ скърши врата, после изпи кръвта на децата, докато мъничките им сърчица спряха да туптят. Когато излезе навън, бе така замаян от вкуса на кръвта, че не забеляза скритата в сенките фигура, която го наблюдаваше внимателно.

Не можеше да чака следващата битка.

Когато най-сетне напусна града, спартанците вече бяха отстъпили, отнасяйки със себе си ранените и убитите. До Актон бе спрял конник, вероятно пратеник от Атина. Двамата разговаряха оживено. Вампир се приближи към тях да чуе какви са новините.

В Коринт бил свикан съвет, на който било взето решение всички градове-държави да се обединят под командването на един млад цар от север, на име Александър. Спарта също се съгласила да участва в обединението, преотстъпвайки четири от най-добрите си легиона в предстоящия поход срещу персийците.

Вампир едва се сдържа да не се засмее на глупостта на тези хора. Всеки от загиналите днес можеше да допринесе за победата над персийците. Трите до вчера воюващи сили сега бяха съюзници.

Кампания на изток. Вампир кимна. Още десетина години кървави забавления. Тъкмо имаше нужда от нещо, което да отвлича мислите му.

Когато се обръщаше, за да се отдалечи от Актон и вестоносеца, усети някакво движение зад гърба си. Извърна се рязко, но закъсня само с частица от секундата — дръжката на един кситос се стовари върху слепоочието му точно под долния край на шлема.

Вампир се строполи в безсъзнание на земята.

Когато дойде на себе си, беше нощ. Вампир лежеше по гръб. Опита се да се раздвижи, но се оказа, че ръцете и краката му са стегнати с въжета. В земята около него бяха забити факли, а когато

извърна глава, откри, че Актон и останалите офицери го наблюдават. Бяха го положили върху една от дървените маси, които знахарите използваша, за да превързват ранените.

— Какво правите? — извика им Вампир. — Аз съм войн от първата редица.

Актон пристъпи напред.

— Не зная кой — или какво — си. Но видях какво направи с онези деца в града. Освен това всички ние сме чували различни истории за теб. Че не остаряваш. Че никога не излизаш по светло. Че пиеш кръв, нещо, което видях с очите си.

— Е, и? — попита Вампир презрително. — А съм войн, от когото се страхуват не само в Спарта, но и в цяла Гърция. Какво значение, че пия от кръвта, която проливаме всеки ден?

— Става въпрос за чест и войнски дълг — обясни спокойно Актон.

Вампир се разсмя.

— Чест? Не ми говори за чест, когато разграбвате и опожарявате един град, а на следващия ден тръгвате рамо до рамо със защитниците му срещу друг противник. И това ако е чест.

— Чест е, когато изпълняваш заповеди. Когато си верен на своите другари. А ти едва се сдържаш да останеш в строя и го напускаш при първия сблъсък с врага. Позволих ти да застанеш зад мен, защото не исках да рискувам живота на нито един от войниците си заради безотговорните ти действия.

— Убил съм повече врагове от петима такива като теб — похвали се Вампир и погледна към другите офицери.

— Ако всичко опираше само да убийствата — отвърна спокойно Актон, — тогава касапите щяха да са най-великите войници.

Вампир изръмжа и понечи да се изправи, но въжетата го дръпнаха обратно.

— Вие сте глупаци. Какво си мислите, че правите? Нима искате да ме убиете?

— Няма да е почтено спрямо теб — каза Актон. — Все пак ти се сражава дълго време за Спарта. По-дълго, отколкото всеки от нас може да си спомни.

— Нямах никаква представа какво съм направил за Спарта — извика Вампир. — Аз бях един от тристата. Бил съм се с Леонид при

Огнените врати.

Актон отстъпи назад и го погледна изумено.

— Това е невъзможно. Оттогава е минала цяла епоха. Никой не живее толкова дълго.

Вампир мълчеше.

— Ти не си човек, нали? — попита го накрая Актон. Извърна се и махна с ръка. От тъмнината се показа един прегърбен мъж. Беше старец, с дълга бяла коса и черно износено наметало, който се подпираше на бастун. — Беше прав — рече му военачалникът. — Той не е човек.

— Кой е този? — поиска да узнае Вампир.

— Казвам се Тирн — отвърна старецът на гръцки, но със странен акцент. — Вървах дълго време, за да стигна дотук. Аз съм *уаджет*.

За пръв път от много време насам на лицето на Вампир се изписа изненада. Старецът кимна.

— Виждам, че тази дума ти е позната. Знаеш и значението ѝ.

Вампир продължаваше да мълчи. Тирн се обърна към Актон.

— Стъпвал е по земята далеч преди Спарта да се появи на бял свят. Той е един от неживите. Чел съм за такива като него в архивите на нашия орден. Тези същества са проклятие за човечеството.

При тези думи сред редиците на войните се разнесе ропот.

— Лъже! — извика Вампир.

— Не лъже — възрази Актон. — Каза ни, че пиеш кръв, а ние го подозирахме от доста време. Затова те проследих в града и видях всичко с очите си. Призна също, че си живял много дълго. Заяви, че си участвал в битката при Термопилите, което е невъзможно за простосмъртен.

— Трябва да бъде убит — обади се Тирн. — Инак ще донесе беди на хората.

— Спокойно, старче — Актон положи ръка на рамото на Тирн. — Той е спартанец. Има право да се нарече такъв, какъвто и да е бил по-рано.

— Освободете ме и ще напусна Спарта — обеща Вампир. — Не желая да ме забърквате в интригите си.

Актон вдигна своя кситос.

— Както вероятно си научил още в агогата, мечът има две остриета. Няма да те убия заради подвизите ти в прослава на Спарта.

Но не мога и да ти позволя да си тръгнеш след онова, което научих за теб. Ако напуснеш Спарта, ще трябва да оставиш онова, което тя ти даде.

— И какво е то, според теб?

Актон прибра меч в ножницата. Приблужи се до Вампир, после вдигна високо ръка. Един от офицерите му подаде окървавена секира.

— Какво правиш? — извика Вампир и напъна мишци.

— Вземам обратно това, което ти даде Спарта — отвърна Актон и вдигна секирата над главата си. После я стовари с всичка сила върху ръката на Вампир, отсичайки с един удар китката. Дясната ръка на Вампир падна от масата и пръстите ѝ се сгърчиха.

Осакатеният стисна зъби и впи поглед в Актон, сдържайки вика си само благодарение на обучението, за което Актон бе говорил. От раната шуртеше кръв и обливаше масата. Спартанският командир я заобиколи спокойно, спря от другата страна и отново вдигна секирата. Нов удар и Вампир се лиши и от лявата си ръка.

Този път ревът му отекна надалеч.

Дотичаха двама знахари, стиснали увити в парцали, нажежени до червено желязо. Те притиснаха алените краища на железата към кървавите чуканчета. Замириса на изгоряла плът, писъците на Вампир отново отекнаха надалеч. Той дори не забеляза, когато Наблюдателят Тирн се наведе над отсечените му ръце и ги поръси с черен прах от една стъкленица. Няколко секунди по-късно ръцете изчезнаха.

Знахарите привършиха с обгарянето на раните и ги превързаха. Вампир не виждаше нищо, изцяло погълнат от нетърпимата болка, извираща на талази от отрязаните му ръце, за да се смеси с черната омраза, която никога нямаше да намери покой и утеха.

---

[1] Така древните гърци са наричали Африка. — Б.ред. ↑

7.

Гърция, 335 г.пр.Хр.

Носферату не изпитваше никакви колебания да действа според указанията на Сянката на Аспасия. Ако успее да намери други богове, това означаваше, че ще му се удаде възможност да се снабди с така необходимата на Некхбет аирлианска кръв. Не се съмняваше, че Сянката на Аспасия има някакви планове за него, но се надяваше, че винаги ще намери възможност да промени правилата на играта.

Бе пресякъл Африка пеша и я бе обиколил с кораб — две наистина забележителни постижения. Но Китай бе нещо съвсем различно. Никой в Гърция не бе чувал за подобна страна. Сянката на Аспасия се разсмя, когато Носферату го попита къде се намира.

— На изток — отвърна. — Далече на изток — и това бе единственият отговор, който Носферату получи.

Макар никой да не бе чувал за Китай, всички знаеха за Македония и за момчето цар от тази провинция. Колкото повече слушаше за него, толкова повече растеше интересът му към Александър, сина на Филип Втори — цар на Македония, и на Олимпиада — царицата на Епир. Въпреки оскъдните сведения, получени от Сянката на Аспасия, Носферату не хранеше илюзията, че го очаква приятна разходка на изток. На пътя му лежеше Персийската империя, която съвсем наскоро бе завладяла и Египет. Щеше да му е нужна подкрепа и той вече се досещаше къде точно би могъл да я получи.

Сведенията, които достигаха до него, бяха наистина впечатляващи. Ученик на самия Аристотел, който се радваше на голяма почит сред интелигенцията в Атина, Александър бе провъзгласен за цар на Македония, след като преди няколко месеца бяха убили баща му. Само за една година, макар заобиколен от вражески настроени държави, Александър бе успял да утвърди властта си и да изтреби всички, които се изпречваха на пътя му.

Могъществото му бе толкова голямо, че гръцкият конгрес се бе събрал по своя инициатива в Коринт, за да го провъзгласи за върховен военачалник в последния поход срещу персийците, при който войските му бяха стигнали далеч на изток, чак до делтата на река Дунав. Докато участваше в тази кампания, Александър се бе изправил пред друга криза, този път у дома — Тива се бе вдигнал на бунт. След бързия разгром на персийците той се върна в Тива, потуши бунта, изравни града със земята, а жителите му продаде в робство, с което си спечели страха и уважението на останалите гръцки градове-държави, които все още не се бяха съюзили с него.

Веднага след това Александър отново се отправи на поход срещу гърците, пресече Хелеспонт — водната бариера, разделяща Източна от Западна Анадола — и продължи на изток. Тук застигна една наемническа армия от над 40 000 души, атакува я и според слуховете я разби напълно, като изгуби само 110 войници.

В момента лагерът му бе от другата страна на Хелеспонт, където се подготвяше за нов поход, този път срещу главната персийска армия на цар Дарий III. Снабден с препоръчително писмо от Сянката на Аспасия, Носферату напусна Атина и се отправи на север, за да се присъедини към Александър и неговата армия.

Зад всички тези легенди и слухове за младия цар се криеше и една истина, известна само на Носферату: Александър беше Водач, програмиран от Сянката на Аспасия с помощта на стража-компютър в планината Синай.

Благодарение на писмото от Сянката на Аспасия Носферату бе допуснат незабавно в двора на Александър. Трябваше му обаче две години, за да бъде приет в кръга от най-доверени съветници. Имаше мнозина, които не му вярваха — странна личност, която излизаше само нощем, — но Александър бе не само програмиран да му се доверява, но и да се вслушва в съветите му. Носферату умееше да бъде търпелив, качество, което повечето от съперниците му не притежаваха. Той често напускаше лагера и се губеше по цели нощи — време, през което се прокрадваше далеч напред и разузнаваше обстановката и разположението на вражеските сили. Сведенията, с които разполагаше,

бяха изумителни със своята точност и го правеха безценен съветник на царя.

Носферату знаеше, че сам ще се придвижва доста по-бързо, но близостта на Александър му осигуряваше много повече възможности. Знаеше, че Сянката на Аспасия е прав. Царят се целеше високо, много по-високо, отколкото допускаха хората от неговото обкръжение — с изключение на Носферату, с когото младият владетел често споделяше мечтите си. Тези мечти, естествено, му бяха вдъхнати не от друг, а от Сянката на Аспасия.

Докато Александър продължаваше да настъпва на югоизток, персийският цар Дарий се ба оттеглил във Вавилон. Носферату го предупреди, че оставя левия си фланг открит, но Александър гореше от нетърпение да освободи поробените гръцки градове по средиземноморското крайбрежие на Мала Азия и да ги върне триумфално на Гърция. Изглежда Сянката на Аспасия бе оставил на младежа достатъчно свободна воля, за да взема сам решения. Просто още една неизвестна величина в играта.

Но ето че през септември 333 г.пр.Хр. Дарий предприе дързък ход. Той напусна неочаквано Вавилон, заобиколи далеч на запад гръцката армия и отрязва линиите за доставки. Първият признак за приближаващото бедствие дойде от обоза с ранени, който бяха оставили зад себе си. Един ден ги застигна малка група войници с отсечени ръце и дамгосани чела, които разказваха уплашено, че са били пленени от многочислена персийска армия.

И тогава за първи път Носферату се убеди в изключителния гений на Александър, на който несъмнено се дължеше главоломният му успех. Обкръжен и отрязан от родината, с изтощена от дългия поход армия, измъчвана от несекващите валежи, заплашен от далеч по-многочислен противник, по някакъв неуловим начин Александър успя да внуши на войниците си вяра в победата.

Младият цар поведе лично атаката срещу персийците и се насочи право към златната колесница на Дарий. Гърците и македонците пробиха персийската линия и Дарий побягна презглава, оставяйки в плен майка си и жена си.

Въпреки че пълководците съветваха Александър да продължи с преследването на Дарий и да приключи веднъж и завинаги с персите, Носферату бе на друго мнение. Той настояваше да възобновят похода на юг и Александър го послуша. Не след дълго, след краткотрайна обсада, превзеха Тир и възползвайки се от слабата защитеност на Египет, Александър нахлу откъд Нил. За кратко време целият средиземноморски бряг — от Гърция до африканското крайбрежие, падна под негово владичество.

В нощта, когато армията навлезе триумфално в Кайро, Носферату се отправи към околностите на платото Гиза. Александър вече бе провъзгласил, че възнамерява да основе град при устието на Нил, който да носи неговото име.

В Кайро цареше паника заради бързия разгром на персите и липсата на фараон, който да поеме властта. Носферату се отнасяше с безразличие към това. Спусна се към брега на Нил и влезе в същата къща, която бе посетил преди толкова много години. Откъде другаде да узнае какво се е случило през времето на неговото отсъствие?

В къщата намери само съсухрен старец, заспал на хвърления на пода сламеник. Старецът вдигна глава, смутен от неочаквания гост, но не каза нищо.

— Ти си Наблюдател, *уаджет*, нали?

— Да, аз съм член на ордена на Наблюдателите — кимна бавно старецът. — Но нямам нищо общо с вашата война.

— Името ти?

— Има ли значение?

— Не. Но все пак искам да го знам.

— Каджик.

— Знаеш ли аз кой съм?

Старецът присви очи.

— Мисля, че си от *Онези*, които чакат. Както ти казах, аз само наблюдавам. Няма никаква причина да ми сториш зло.

Носферату се засмя.

— Не съм от тях. Името ми е Носферату.

Каджик кимна без следа от страх.

— Чувал съм за теб. От баща ми. Ти си неживият, който е убил бог. И който е дошъл тук преди много години, за да спаси своята любима.

— Не изглеждаш никак изненадан, че ме виждаш.

— В живота ми се случиха много неща. Свикнал съм с всякакви изненади. Бях свидетел на управлението на двама фараони и трима персийски царе. Шестима от седемте ми синове бяха взети насила в армията — и загинаха в сражения с противници, с които не желаеха да се бият. Жена ми умря в ръцете ми.

— А седмият син? — попита Носферату. — Следващият Наблюдател?

— Скрих го. Научих го на всичко, което ще му потрябва някога. Но засега аз все още съм Наблюдателят от Гиза. Не ме е страх нито от теб, нито от смъртта, защото съм си изпълнил дълга.

— Не съм дошъл тук, за да те убивам, старче.

Каджик сви рамене.

— Така казваш. Знаеш ли, че някои членове на моя орден преследват такива като теб?

— За какво говориш?

— Смятат ви за изчадия, които нямат право да крачат по земята. Затова ви гонят.

— Мислех, че задачата ви е да наблюдавате?

— Така е, но някои от нас са се изморили да вършат само това. Сега търсят промяна.

Носферату се засмя.

— Ще бъде крайно неприятно, ако срещна някои от тези ловци Наблюдатели. За тях, разбира се.

— Сигурно така е мислел и Вампир, преди да срещне Тирн — един от онези ловци Наблюдатели, както ти ги нарече — в Гърция.

— Какво е станало с Вампир? — попита заинтригувано Носферату.

— Дълги години се е сражавал на страната на спартанците. Слуховете за някакъв чудат войн със странни привички стигнали до ушите на хората от моя орден. Тирн заминал за Гърция и срещнал Вампир по време на един от многото военни походи срещу съседен град. Успял да убеди спартанците да се разправят с него.

— Значи Вампир е мъртъв? — попита Носферату с недоверие. Спомни си, че Сянката на Аспасия му бе разказвал за него.

— Не зная, спартанците не позволили на Тирн да го убие. Отсекли му ръцете и го прогонили в планините, без никакви припаси. Това се е случило преди много години. Мисля, че отдавна е умрял.

Не и Вампир, помисли си Носферату.

— Омразата му е твърде силна, за да му позволи да умре.

Каджик отново сви рамене.

— Казвам ти само каквото зная. Не твърдя, че ми е известно всичко на този свят.

— Вярно ли е, че Вампир е убил четиримата останали аирлиански богове?

Каджик кимна, но не отговори.

— Кажи ми нещо, Наблюдателю.

Каджик го погледна въпросително.

— Знаеш какво се е случило с Вампир. Ордена ти съществува от много отдавна.

— Нашият орден разполага с хора навсякъде — потвърди Каджик.

— А каква е съдбата на другите аирлиански богове? Къде са те сега?

— Защо искаш да знаеш?

— Нали вече не им служите?

— Вярно е, вече не им служим — отвърна Каджик.

— Каква тогава е целта на вашия орден?

Последва продължително мълчание.

— От нас се иска да наблюдаваме.

— И кой го иска?

— Тези, които са били на Първата среща, след потапянето на Атлантида.

— Хора като вас?

— Жреци, които избягали от Атлантида и не желаели повече да служат на боговете след голямото предателство.

Носферату се замисли за собственото си детство и за Първата епоха.

— Знаеш ли какво означава това? — попита той. — Че ордена ви е бил създаден заради огорчението на измамените.

— Какво значение има?

— Всяко нещо, което се основава на омраза, е обречено на провал.

— Кой си ти, да го казваш? — попита Каджик. — Защо, според теб, Тирн преследва неживите? Нима се мислиш за по-добър от боговете?

Носферату приклепна, за да е наравно със стареца.

— Да. Защото през всичките тези години аз научих много. И сега искам само да ме оставят на мира. Да прекарам остатъка от живота си заедно с моята любима. Хората не мечтаят ли за същото? Но това ще бъде невъзможно, докато съществуват боговете. Затова, питам те още веднъж, Наблюдателю, каква е целта на вашия орден? — Носферату не изчака отговор. — Аз ще ти кажа защо само наблюдавате. От страх. Вашите предци — тези, които са основали ордена — са си давали сметка, че не могат да се мерят по сили с аирлианските богове. И затова са решили само да ги следят. Решение, породено от страх. Трябваше да се биете с тях.

— Да се бием и да умрем?

— Нима това — Носферату посочи мизерната обстановка — е живот? Бил съм тук и преди. Нищо не се е променило. Но светът навън търпи постоянни промени.

— Какво искаш от мен?

— Казаха ми, че някои аирлианци — тези, които се подчиняват на Артад — сега спели в някаква страна на име Китай. Вярно ли е?

— Да.

— Знаеш ли къде са точно? Споменаха и някаква могила на име Циан Лин.

— Живеят под една планина, вдигната от хората.

— Като пирамидата?

— Това вече не зная.

— И какво друго ти е известно за Артад?

— Един ловец Наблюдател посетил онези места по времето на дядо ми. Събирал повече информация за теб и такива като теб. Според него из онези краищата също се носели легенди за неживи.

Никога досега Носферату не се бе замислял, че е възможно да има още от техния вид. Необходими му бяха няколко минути, за да възприеме тази мисъл.

— Къде е Аспасия? — попита накрая.

Каджик посочи с пръст тавана.

— Какво означава това?

— Не е на тази планета. Спи горе, сред звездите.

Носферату приседна бавно на пода и изпружи крака. Имаше чувството, че цялата умора, натрупана през последните години, е легнала на плещите му. Аспасия си оставаше недосегаем. Вероятно и Артад, въпреки че се намираше в онази страна на име Китай. Но щом имаше други неживи, съществуваше и надеждата да си намери други съюзници освен Александър.

Носферату се раздели с Каджик и се върна при армията. Този път Александър поведе войските си на североизток — към Вавилон. Пресякоха Тигър и Ефрат и срещнаха Дарий още веднъж, в битката при Гавгамела. И този път Александър победи, а Дарий избяга, но само от Александър, не и от смъртта — двама от пълководците му го убиха.

Носферату откри, че да се придвижва с армия е много удобно, поне що се отнасяше до хранителните му навици. Единственото, което го притесняваше, беше бавното темпо на придвижване. Бяха изминали четири години, откакто напусна Гърция с Александър, а все още се намираха в земи, които му бяха познати. Всеки път, когато излизаше на разузнаване из околните селища, той разпитваше тукашните жители, но никой не бе чувал за неживите.

В началото на 331 г.пр.Хр. по негово настояване Александър продължи похода през зимата, нещо нечувано досега, и успя да завземе персийската столица Персеполис. С изгарянето на града бе сложен и краят на Персийската империя.

Едва когато се сдоби с архивите на персийския двор, Носферату за пръв път се натъкна на някои записки, в които се споменаваха Китай. Изглежда тази страна бе разположена далеч на изток, отвъд една висока и дълга планинска верига. Имаше рисунки на летящи дракони и други странни чудовища, придружени от разкази за хора с жълта кожа и продълговати очи. Разстоянието, на което се намираше Китай според тези записки, малко го обезкуражи.

Александър продължаваше да тържествува. Изчакаха края на зимата в покрайнините на опустошения и плячкосан град, докато пратениците му обикаляха околните царства и настояваха да им плащат данъци, като заплашваха, че в противен случай ще бъдат

нападнати и разорени. Към края на зимата царството на Александър вече се простираше от Гърция до Афганистан и от Туркестан до Картаген. На практика той бе господар на целия познат свят.

Но именно стремежът към непознатото бе заложен в него от Сянката на Аспасия и Носферату се възползваше умело от това. През 326 г.пр.Хр. Александър се прехвърли на отсрещния бряг на река Инд и нападна Пенджаб.

Носферату успя най-сетне да види митичните планини на изток, които изглеждаха недостижими и запречваха пътя на Александър и армията му към Китай и Циан Лин.

В този момент се случи онова, от което Носферату най-много се боеше — войниците се разбунтуваха. Близо десет години се бяха скитали далеч от домовете си, из странни и враждебни земи. Отказаха да продължат и този път никакви заплахи и обещания от страна на Александър не можаха да ги склонят.

Изправен на брега на реката, Носферату изпрати с поглед флотилията от набързо сковани салове, която трябваше да откара Александър и армията му надолу по течението до Индийския океан и от там обратно в Персийския залив и у дома.

Той не се присъедини към тях. Избра пътя на североизток, към планините, чиито върхове опираха в небето. Реши да опита да стигне Циан Лин сам.

Крит, 331 г.пр.Хр.

Носферату, който познаваше Вампир добре, беше прав. Омразата на Вампир му помогна да остане жив, след като спартанците го прогониха от лагера — без дрехи, с отсечени ръце, без никакви припаси, изгубил огромно количество кръв. Единственото, което му оставиха, бе неговият кситос — Актон заяви, че го е заслужил с делата си.

Олюлявайки се, Вампир навлезе в гората — приличаше на ранено животно, което търси къде да се скрие. Първия ден прекара заровен в купчина шума, опитвайки се да потуши болката, която раздираше всяка фибра на тялото му. За пръв път осъзна колко погрешна представа е имал за хората. Те бяха далеч по-умни и

наблюдателни, отколкото си бе представял. Обеща си никога вече да не ги подценява.

За да оцелее този път, наложи се да прибегне не само до онова, на което го бяха учили в спартанското училище, но и до целия си предишен опит. Хранеше се с деца и старци — те бяха най-лесната плячка. Продължи да се придвижва на юг, твърдо решен да се добере до саркофага и да прекара известно време в него. Отне му две години да преброди Южна Гърция. После още една, докато се качи на борда на един кораб за Крит.

Когато се върна, островът беше разделен, а царството, създадено някога от него, се бе превърнало в далечен спомен.

Изкачи се до руините на своя дворец и слезе в тайната стая зад тронната зала. Стиснал в зъбите си пръчка, успя да набере кода върху таблото на саркофага, след това пропълзя вътре и изгуби доста време, докато нагласи пластините и короната. Накрая заспа, но до последния момент мислеше само за отмъщение.

8.

Китай, 325 г.пр.Хр.

Носферату, сянка сред мрака, крачеше сред каменни хора. Статуите, подредени от двете страни на прашния път, го гледаха с изкривени от гняв лица. Те бяха предупреждение, мълчаливо послание до всички, които дръзваха да излязат на този път.

Точно зад тях се виждаше върхът, за който Сянката на Аспасия му бе разказал преди толкова много години. След като напусна Индия, Носферату пое покрай подножието на Хималаите, придвижвайки се на запад, както го бяха посъветвали местните жители. Успя да прехвърли първата верига и се озова в пустиня, а когато прекоси и нея, високите планини останаха вдясно и той отново пое на изток. Скоро излезе на стар път за кервани, същия, който след много години щеше да се нарича Пътя на коприната, но и сега се използваше от тукашните търговци.

Хранеше се с пътници, които отвличаше нощем от биваците. Първото му впечатление от Китай бе за огромна и необятна страна. Разказаха му, че далеч на изток тя граничела с друг океан.

Пътят на коприната свършваше в Сиан — града, към който го бяха упътили по-опитните търговци. Тук властваше някакъв местен военачалник, нямаше никакви признаци за централизирано управление и това наведе Носферату на мисълта, че Китай е по-скоро географско понятие, отколкото политически термин. Остана няколко седмици в Сиан, нощем обикаляше пивниците и слушаше историите, които се разказваха, усъвършенствайки познанията си по езика.

Малцина смееха да отварят дума за Циан Лин, а ако го направеха, бе винаги шепнешком. Говореше се, че там живеели зли демони, които пазели планината, и че никой не се бил връщал от нея. Същите приказки се разправяха и за платото Гиза.

Една нощ, когато луната се скри напълно, той се отправи за Циан Лин. Малко след това видя статуите, подредени от двете страни на

пътя. Докато крачеше между тях, загледа се в хълма. Беше висок три хиляди стъпки, истинска планина, далеч по-голяма от пирамидите в Египет, с правилни, геометрични очертания и гладки склонове.

Носферату долови някакво движение в мрака. Спря и замръзна неподвижно, превръщайки се в една от статуите. Там, зад завесата от тъмнина имаше някой, който го следеше. И друг път бяха тръгвали по дирите му, но винаги накрая се превръщаха в негова плячка. Сега обаче беше различно. Преследвачът по нищо не напомняше на шумните групи от изплашени войници, въоръжени с подрънкващи мечове и размахващи фенери.

Носферату прекоси с бързи крачки пътя и се прилепи към най-близката статуя. Подаде лекичко глава и наостри слух. Отдясно се чу шумолене на дрехи. В подножието на съседната статуя се спотайваше някаква фигура. Непознатият също го гледаше. Едва сега Носферату си даде сметка, че другият вижда не по-зле в мрака. Вече не се съмняваше, че и той е като него — нежив.

И тогава откри, че преследвачите му са двама. Изви глава наляво и зърна друга фигура. Продължи да се оглежда и видя, че е обкръжен от шест мълчаливи фигури, въоръжени с къси мечове.

Как бяха успели толкова незабелязано да го обградят? Би трябвало да ги чуе, когато се приближаваха. Носферату се извъртя бързо, скочи върху една от статуите и огледа отвисоко мълчаливата група. От тази статуя се прехвърли на съседната, като едва успя да се задържи върху грапавата повърхност на главата.

И този път го обкръжиха, все така мълчаливо и бързо, без да свалят очи от него.

Носферату вдигна ръце, за да покаже, че не е въоръжен. Никакъв отговор, противникът продължаваше да го наблюдава неподвижно и смълчано. Сякаш го бяха заобиколили статуи. Само след няколко минути кръгът им се разтвори и към подножието на статуята, на която се бе покатерил Носферату, се приближи едра и висока фигура, която спря на няколко метра от него. И този път Носферату размаха ръце, за да покаже, че не носи оръжие. Съдейки по очертанията, новодошлият бе мъж с дълга коса и риза и панталони от блестящ плат, какъвто не познаваха в Европа, а тукашните наричаха коприна.

Носферату скочи на пътя и се изправи пред високия. Беше достатъчно близо, за да го разгледа на лунната светлина.

Тъкмо очите му подсказаха, че вижда същество от своя вид. Бяха черни, дълбоки, с едва забележимо, червеникаво сияние. Носферату не изпитваше страх. Най-сетне, след толкова много години, се изправяше срещу някой, който споделяше неговата съдба.

— Откъде си? — попита мъжът. Говореше айрлиански със странен акцент.

— Аз съм Носферату, създаден през Първата епоха на Египет, син на айрлианския бог Хор и момиче от царска кръв.

Другият кимна.

— Аз съм Тиан Дао Лин. Създаден съм тук — той посочи през рамо към хълма. — От Артад и жертвена девица.

— От колко време живееш по тези места?

— Близо триста години скитам през нощите.

— А другите? — Носферату се огледа.

— Те са мои потомци.

— Твои потомци ли? — повтори учудено Носферату. — Как?

Тиан Дао Лин се усмихна.

— Мои и на местните жени.

Кръстоска с хора. Подобно нещо никога досега не бе хрумвало на Носферату. Винаги бе надделявала жаждата за кръв. И любовта към Некхбет.

— Те не са като нас — обясни Тиан Дао Лин. — Носят само една четвърт божествена кръв. Най-възрастният е почти на деветдесет — остава му малко да живее. Имах още няколко синове, но те умряха от старост.

— Изпитват ли жаждата?

Тиан Дао Лин пристъпи по-близо.

— Не им позволявам да се хранят с кръв. Не искам да им подсилвам жаждата. — Той махна с ръка. — Последвай ме.

Носферату тръгна след него, а останалите ги заобиколиха. Насочиха се към едно изоставено селце, чиито къщи отчаяно се нуждаеха от ремонт.

— Тукашните хора избягаха отдавна — обясняваше Тиан Дао Лин, докато го водеше към най-голямата къща в средата на селото. Едва сега Носферату забеляза, че потомците на Тиан Дао Лин бяха само мъже.

— Нямах ли дъщери?

Тиан Дао Лин се намръщи.

— Не ги оставям да живеят.

— Защо?

— Защото биха могли да се кръстосват с братята си и да увеличават силата си.

В това имаше някаква зловеща истина. Тиан Дао Лин седна с кръстосани крака на една възглавница и посочи на Носферату да се настани срещу него.

— Идваш отдалеч — подхвана той. — Навярно пътуването ти е било продължително и опасно.

— Така е.

— Никой не предприема подобно рисковано пътешествие без важна причина.

— Този, който те създаде... — поде Носферату.

— Да?

— Аирлианците... къде са сега?

— Спят под земята, в една гробница.

— Можеш ли да стигнеш до тях?

— Не. Опитвах, други също се помъчиха, примамени от разказите за несметни богатства. Дори пратих малък отряд от мои наследници. Не успяха и загинаха до един.

Носферату усети, че на плещите му се стоварва огромно изтощение. Да измине толкова дълъг път и да не може да достигне мечтаната цел...

— Гладен ли си?

Носферату кимна отпаднало.

Тиан Дао Лин се изправи.

— Ела. Навън все още е тъмно. Ще ловуваме заедно.

Носферату прекара една седмица с Тиан Дао Лин, изучавайки начина му на живот. На свой ред разказа на китаеца за пътешествията си и за живота на запад. Доловил разочарованието му, Тиан Дао Лин се съгласи да го отведе в подножието на планината — дотам, докъдето смяташе, че е безопасно.

Рано една вечер, придружени от шестимата наследници, двамата с Тиан Дао Лин поеха към планината. Минаха покрай две високи

могили, върху всяка от които имаше по един приклепал тигър, и се озоваха в малък двор, с дължина трийсет метра и широчина петнайсет. В отсрещния край имаше две бронзови врати, покрити с надписи.

— Има ли Наблюдатели по тези места? — попита Носферату.

— Не съм виждал такива.

— А ловци Наблюдатели?

— Какви са те?

— Не зная, но разбрах, че преследват такива като мен и теб.

Спряха пред вратите.

— Наех няколко тукашни главорези да отворят портите — обясни Тиан Дао Лин. — Но ги избих веднага щом свършиха тази работа. — Той побутна едно от крилата на портата и нареди на хората си да пазят.

Тиан Дао Лин тръгна пръв, а Носферату го последва. Озоваха се в голямо преддверие. Стените бяха изрисувани с най-различни фигури, подобни на онези, които Носферату бе виждал в Гиза, по протежение на Пътищата на Росту.

В дъното на преддверието започваше широк тунел. Широк десет метра, той се спускаше като стрела право в дълбините на планината. Стените бяха шлифовани с невиждано майсторство.

След около двеста метра стигнаха до едно място, където тунелът се разклоняваше на два ръкава, всеки под прав ъгъл спрямо другия. Точно по средата имаше надписи.

— Предупреждения — промърмори Носферату.

Тиан Дао Лин кимна.

— Да. Гледай. — Той продължи още няколко крачки навътре в един от тунелите. Изведнъж пред него изникна мътночервеникаво сияние. Светлината оформи кръг, изтегли се нагоре и надолу и се стесни. Постепенно прие очертанието на аирлианец. Снежнбяла кожа, ръце и крака, по-дълги от човешки, и голяма глава, покрита с червеникава коса. Пламтящи котешки очи се втренчиха в тях, сякаш изображението можеше да ги вижда.

— Това е изображение на баща ми — Артад — обясни Тиан Дао Лин.

Видението вдигна дясната си ръка, разпери шест пръста и обърна дланта си към тях. След това заговори на езика на боговете,

повтаряйки изписаното на стената: Забранено е да влизат, освен ако не притежават ключ. Който наруши забраната, ще умре.

— И доста измряха — потвърди Тиан Дао Лин. — Ако продължиш нататък в тунела, появява се един лъч, който реже като нож плът и кост. Никой не може да премине. Точно там долу спят Артад и останалите аирлианци.

Толкова близо! Носферату почти долавяше присъствието им. Представяше си ги — заспали в своите саркофази, а в жилите им тече кръвта, която може да дари живот на Некхбет.

— Нямах ли представа къде може да е този ключ?

Тиан Дао Лин поклати глава.

— Абсолютно никаква. Търсил съм къде ли не. Боя се, че може да е долу, при тях. Не виждам никаква причина да го оставят отвън.

— А какво е положението с другите тунели?

— Този отляво се пресича от една вентилационна шахта — много тясна, завършваща малко по-нататък. А десният — ще ти покажа...

Върнаха се и тръгнаха по десния тунел. Известно време слизаха право надолу, след това тунелът започна да се вие под остри ъгли, подсказвайки, че наклонът се е увеличил. Не след дълго внезапно се разшири и завърши в просторно подземие, чийто край се губеше в далечината. Веднага щом напуснаха тунела и изминаха няколко крачки навътре в подземие, над главите им блесна светлина.

— Какво е това място? — попита Носферату, засенчвайки очи от равномерно засилващия се блясък.

Скоро светлината стана ярка като слънце по пладне.

— Тук държат богатствата си — отвърна Тиан Дао Лин.

Намираха се в гигантска подземна кухня, чийто покрив се поддържаше от метални подпори. Вътре бяха разхвърляни множество черни правоъгълни контейнери.

— Опитах се да отворя един-два от тях, но не успях — рече Тиан Дао Лин.

— Няма ли пазачи? — учуди се Носферату. — В Пътищата на Росту обикаля едно чудовище с метално тяло и крака.

— Само клопката в главния тунел — отвърна Тиан Дао Лин. — Погледни.

Пред тях се появи още едно червено сияние, което бързо прие очертанията на аирлианец. Изображението заговори, но Носферату не можа да разбере повечето от думите, които използваше. Вероятно изброяваше струпалия в кухнята инвентар и целите, за които може да се използва.

— Съжалявам — обади се Тиан Дао Лин и Носферату го погледна учудено.

— За какво?

— Че не мога да ти осигуря онова, заради което си дошъл чак дотук. Че не можеш да се върнеш и да спасиш своята любима Некхбет.

Носферату тръгна обратно към тунела и Тиан Дао Лин го последва. Веднага щом напуснаха кухнята, светлината зад тях угасна.

— Ще останеш ли тук? — попита Носферату.

— Това е моят дом.

— И ти го охраняваш?

— Да. — Тиан Дао Лин вече разбираше накъде бие Носферату. — Но ако настъпи някаква промяна и успеем да се промъкнем до най-долното ниво, веднага ще ти съобщя. Накъде ще се отправиш сега?

Интересен въпрос, върху който Носферату все още не бе разсъждавал.

— Ще се върна обратно на запад да потърся Сянката на Аспасия и ще се опитам да изтръгна повече информация.

— Не ми изглежда като някой, на когото може да се има доверие — подхвърли Тиан Дао Лин.

— Изглежда изпитва удоволствие от нещастieto на другите — призна Носферату. — Но въпреки всичко следва плана, програмиран в него от личността на Аспасия. Тъкмо той изпрати Александър и армията му насам с надежда да се доберат до Китай и да проникнат със сила в могилата. Уверен съм, че и в бъдеще ще създава проблеми.

Внезапно силен трясък отекна в тунела и ги накара да подскочат.

— Вратите! — извика Тиан Дао Лин.

Затичаха се нагоре, но когато стигнаха до портите, откриха, че са затворени, наоколо се въргаляха труповете на шестимата избити наследници на Тиан Дао Лин. Носферату и китаецът опряха плещи във вратите, но въпреки нечовешката си сила не можаха да ги отместят.

— Кой може да е направил това? — попита Носферату, след като отстъпиха надолу към главния коридор.

— Не зная — поклати глава Тиан Дао Лин. — Влизал съм в тези тунели десетки пъти. Никога досега не се е случвало.

Носферату коленичи до един от трупове. Раните бяха с гладки ръбове, като от тънко острие.

— В Пътищата на Росту... — поде той, но замълча, дочул шум над тях. Двамата вдигнаха едновременно глави и забелязаха една скрита врата в тавана, която в момента се отместваше. През образувалия се отвор се показва блестяща метална сфера — близък на онази от Гиза, — която се спусна право надолу и се приземи върху металните си крака.

Единият от остриите като бръсначи крака се прицели в Носферату, а вторият — в Тиан Дао Лин. В продължение на няколко секунди се възцари абсолютна тишина. После откъм главния коридор се чу тропот на тежки обувки. Носферату отстъпи неволно назад, когато на входа се появиха двама аирлианци, въоръжени с познатите дълги копия. Носеха черни, прилепнали по телата им костюми и не изглеждаха никак радостни от срещата — в очите им блещукаха гневни пламъчета.

— Господари мои... — поде Тиан Дао Лин и вдигна молитвено ръце. Ала думите му бяха прекъснати от бликналия сноп светлина от върха на едно от копията, който го поразил право в гърдите и го преметнал назад.

Носферату едва сега успя да реагира и посегнал към затъкнатия в пояса му кинжал, но втори лъч светлина го блъсна в гърдите и светът престана да съществува за него.

Крит, 325 г.пр.Хр.

Вампир се пробуди в мрака. Полежа така няколко минути, като дишаше бавно и се опитваше да се ориентира. Събуждането от дълбок сън винаги бе свързано с неприятни усещания. Пресегнал се да отвори похлупака, но когато чукачето на ръката му докосна металната повърхност, изведнъж всичко възкръсна в паметта му: зловещата присъда на спартанците, годините, които изгуби, докато се добере до саркофага, принуден да живее като преследвано чудовище и да се храни с деца и старци.

Вампир изтика леко капака. Намираще се в пещера, но таванът ѝ бе нацепен от поредица от земни трусове и сега през отворите блещукаха звезди. Той седна и след няколко неуспешни опита успя да се освободи от пластините и короната, като си помагаше с пръчката, която бе захапал със зъби. Изгуби няколко часа, преди да успее да излезе от саркофага. Докато работеше, нещо привлече вниманието му. Спря и вдигна чуканчетата към светлината. Раните бяха зараснали добре, но почти бе готов да се закълне, че китките му изглеждаха удължени. Възможно ли бе ръцете му да пораснат отново? Дали аирлианският вирус в кръвта му не стимулираше процесите на регенерация?

Вампир напусна пещерата, за да потърси подходящ обект, с който да утоли жаждата си. Спусна се до най-близкото село, отвори първия попаднал му прозорец, измъкна едно спящо дете и го завлече в планината, където пресуши малкото телце, преди да го зарови. Качи се отново в пещерата, нагласи таблото за още десет години сън, изтегна се в саркофага и дръпна похлупака.

Когато се събуди отново, десет години по-късно, първото, което направи бе да отмести лекичко похлупака, колкото да пропусне вътре достатъчно светлина. След това си погледна ръцете.

Наистина бяха по-дълги, спрямо белега, който бе оставил на стената на саркофага. Вампир почувства прилив на надежда за пръв път, след като Актон бе вдигнал над него секирата. Ръцете му се възстановяваха. Щеше да отнеме доста време, съдейки по минималния растеж за изминалите десет години, но и това бе нещо. Този път нагласи таблото за по-продължителен сън и без да излиза, за да утоли жаждата си, спусна похлупака.

9.

Китай, 1167 г.сл.Хр.

Бронзовите врати, водещи към Циан Лин, се разтвориха и навън излезе млада жена, стиснала в прегръдките си момченце на не повече от седмица. Вратата се затръшна зад нея и тя се запрепъва през неравното поле, заобикалящо планината. Успя да измине не повече от неколкостотин крачки, преди да бъде заобиколена от четирима мъже, които имаха странни черти и пропорции на телата си. Това бяха наследниците на Тиан Дао Лин, същите, които отвличаха местните жени и се кръстосваха с тях, смесвайки кръвта си с тяхната и създавайки поколение, което стотици години наред скиташе из околните гори и планини и нападаше закъснелите пътници, пиейки кръвта им, както биха постъпили най-зловещите чудовища.

Веднага щом заобиколиха момичето, един от тях измъкна нож и й преряза гърлото с привично движение, секвайки ужасените й писъци. Другите трима вече се бяха надвесили над разрязаните кръвоносни съдове и загълтаха жадно бликналата кръв. Четвъртият забеляза малкия вързоп, който момичето носеше, и го вдигна. Усети, че нещо помръдва вътре и тъй като не се съмняваше, че останалите ще поискат да си поделят плячката, отстъпи незабелязано назад в тъмнината.

На десетина крачки по-нататък постави вързopa на земята и го разви. Отвътре се показа бебешко личице. Той се намръщи, споходен от мимолетен и неуловим спомен. Загърна отново вързopa, взе го и се отправи към порутеното селце, което той и роднините му обитаваха.

Прибра се в глинената колиба, където живееше с жената, която бе избрал за своя спътница в живота и която бе родила мъртво тяхното дете заради генетичен дефект. Вдигна вързopa и го разклати пред очите й. Жената протегна ръце и го взе.

Той беше по-умен от останалите. Знаеше го отдавна, толкова отдавна, че вече не си спомняше откога. Беше и по-бърз, качество, което неведнъж му бе спасявало живота, когато хората от селото бяха излизали на лов за него, гонени от жаждата си за кръв и човешка плът.

Освен това се бе примирил с факта, че трябва да си тръгне. Това не беше място за него — да води безсмислено съществуване сред дегенериращи потомци. Но не го направи, докато не навърши дванадесет години, когато жената, която наричаше майка, умря.

Тръгна си същата нощ, защото и той, както останалите жители на селцето, не можеше да търпи светлината. Отпрати се на северозапад, колкото се може по-далеч от Циан Лин. Избра едно село, чиито обитатели очевидно от доста време гладуваха и едва свързваха двата края, а на следващата нощ влезе тържествено, нарамил току-що убит елен. Посрещнаха го като герой и той ги остави да се нахранят до насита.

Въпреки че беше прекалено млад и имаше странни навици, като например да излиза на лов само нощем, го приеха охотно заради уменията му да осигурява прехрана. Само след две години той стана водач на племето, но вече се бе превърнал в жива легенда, защото старата знахарка разправяше наляво и надясно, че бил потомък на сив вълк и бяла кошута и че бил предопределен да извърши велики дела.

Научи, че тези хора принадлежат към народа на монголците, племена, обитаващи широките степи между Русия и Китай. Нарече го с името Темухин, в чест на някакъв прочут техен водач, загинал в сражение с китайците. Той нямаше нищо против легендите, които се разпространяваха за него. Постепенно започна да подчинява отделните племена. Налагаше властта си със сила, измама и подкупи или със сладки предложения за съюзничество. След десетина години, когато вече бе на двайсет и две, бе съсредоточил в ръцете си такава сила, че всички монголски племенни водачи се заклеха във вярност пред него и го провъзгласиха за Всеобщия цар — Чингис хан.

През 1202 година той поведе народа си срещу татарите и изтреби това племе, превръщайки се в абсолютен господар на Източна и Централна Монголия. След като наложи господството си над всички степни племена, обърна поглед на юг — към Китай. Конницата му нахлу през 1211 г. и само за една година превзе целия Северен Китай.

Успокоен, че е подсигурил фланговете си, ханът обърна армията към Сиан и завладя без особена съпротива този град. След това поведе една конна армия към планината отвъд града, известна с името Циан Лин. В последния ден на март 1212 г. той достигна широкия черен път, който водеше към планината.

Тук спряха, защото не можеха да продължат нито крачка нататък. Невидима и непреодолима преграда заобикаляше планината от всички посоки.

Ханът прекара четири месеца в лагера отвъд невидимата стена, опитвайки се денем и нощем да я преодолее.

Пробва с лъкове и стрели, с копия и мечове, дори с експлозивния китайски прах, но без никакъв резултат. Накрая по-важни дела, заплашващи сигурността на империята, го принудиха да се върне на изток и да опожари Пекин, за да сложи край на избухналото там въстание.

След като не успя да завземе Циан Лин, ханът реши да подчини на властта си целия останал свят. Завладя Туркменистан, Узбекистан, Таджикистан и Афганистан и по-голямата част от Персия. През 1220 г. плякоса великолепия град Самарканд, изколи гражданите и нареди да екзекутират султан Мохамед. Продължи на запад, по-далеч, отколкото бе стъпвал кракът на който и да било от неговите сънародници, и навлезе в Кавказ, където разби съюзническата турско-руска армия. През това време далеч в тила му китайците отново се вдигнаха на бунт. Давайки се сметка, че е невъзможно да се управлява и задържи една толкова обширна империя — също както се бе оказало невъзможно да проникне в Циан Лин, — ханът организира собствената си „смърт“ през август 1227 г.

Дванадесет избрани от него войници отнесоха тялото му на тайно място, където трябваше да го погребат. В нощта преди погребението ханът изби и дванайсетте и зарови труповете им. След това се метна на коня и препусна на запад, превръщайки се в легенда.

Засели се в един неотдавна основан град на име Москва, където прие нова самоличност. Една от многото, които щеше да смени, докато най-накрая стане известен като Адрик.

10.

Циан Лин, Китай, 1405 г.сл.Хр.

Носферату се събуди в непрогледна тъмнина. Намираше се в аирлианския саркофаг, който познаваше като дланта на ръката си. Сега обаче бе сигурен и в още нещо — че това не е неговият саркофаг. Когато вдигна ръце, установи онова, което вече подозираше — че капакът е залостен отвън.

Опита се да си спомни какво се случи. Китай. Тиан Дао Лин. Циан Лин. Големите бронзови врати, които се затръшват, мъртвите наследници на Тиан. Това май бе последният му спомен. После попадна в плен. Защо ли не го бяха убили? Каква ли бе съдбата на Некхбет?

Вдигна ръка и опипа шията си. Клапата си беше на мястото, но не помнеше да са го хранили. Как тогава е останал жив? От колко време е тук? Нямахше спомен да се е пробуждал преди това. Вдигна ръка и опипа короната на главата си.

После долови някакво движение. Саркофагът се разтърси лекичко и капакът се плъзна встрани. Нечии ръце изхлузиха короната от главата му и свалиха металните пластини от крайниците му.

Носферату премигна, опитвайки се да привикне със светлината. Въпреки че все още виждаше замъглено, успя да различи човешките очертания на фигурата, която се бе надвесила над саркофага. Мъжът постави ръка на рамото на Носферату и му помогна да седне.

Носферату се огледа. Намираше се в помещение с шест черни саркофага. Вдясно от него се издигаше тъмна стена от някакъв странен материал. Извърна се наляво, към човека, който бе отворил капака. Беше нисък на ръст, облечен с копринена роба, върху която бяха избродирани изображения на огнедишащи дракони. В едната си ръка държеше копие — като онези, с които ги бяха повалили аирлианците.

Носферату не остана изненадан, когато зърна в съседния саркофаг другия нежив. Човекът, който ги бе освободил, се обърна с

гръб към него. Въпреки niskия му ръст червените ореоли около зениците подсказваха, че в жилите му тече и айрлианска кръв. Беше един от *Онези, които чакат*.

— Аз съм Чан Ши, придворен чиновник на благородния император Ши Хуанчжоу, повелител на Поднебесния свят, чието господство се простира върху земите от изгрева до залеза. — Той пристъпи напред. — Ши Хуанчжоу е Сянката на Артад. Знаете ли какво е *сянка*?

— Срещал съм Сянката на Аспасия — отвърна Носферату.

— Това ни е известно.

— Колко време прекарах в сън?

Чан Ши погледна към екрана на саркофага.

— Хиляда седемстотин и трийсет години.

Некхбет. Първата му мисъл, след като научи какъв огромен период от време бе проспал. Единственото, което го успокояваше, бе, че и тя е потънала в дълбок сън и не усеща хода на времето. Разбира се, винаги съществуваха опасността от някое природно бедствие, което да разруши пещерата в планината, но Носферату реши да не мисли за това, защото можеше да си изгуби ума от безсилие.

— Кой е този император Ши Хуанчжоу? — попита Тиан Дао Лин, докато се надигаше от саркофага. — На какво е император?

— По-точно е да се каже кой *беше* император Ши Хуанчжоу — отвърна Чан Ши. — Той обедини всички държави и създаде Поднебесното царство, познато на външния свят под името Китай. В момента се намираме в сърцето на една огромна империя, която се простира от Жълто море до далечните планини на запад.

— Защо ни събуди? — обади се Носферату. Не зададе по-важния въпрос: защо са ги оставили живи.

— Имаме нужда от вас — отвърна Чан Ши. — Сянката на Аспасия създава проблеми на запад. Примирието е застрашено. Йонгъл, новият император — следвайки моите съвети и желанията на един бог, чието име не бива да се споменава — подготвя поход, за да съхрани примирието. И двамата ще се присъедините към него.

— С каква цел? — поинтересува се Носферату.

— Да убиете Сянката на Аспасия.

— Императорът явно взема тази заплаха на сериозно — подметна Носферату, докато тримата с Тиан Дао Лин и Чан Ши наблюдаваха отплаването на флота от най-високата наблюдателна кула. Гората от корабни мачти изпълваше целия залив и се простираше отвъд пределите му. От Циан Лин до Нанкин пътуваха със специален императорски ескорт и всички удобства.

— Триста и седемнадесет кораба — обяви с тържествен глас Чан Ши. — 27 870 моряци и войници. Главкомандващият, на чийто кораб ще бъдете настанени, се казва Цин Хо. Той знае кои сте и каква е вашата задача. Ще ви осигури всичко необходимо, за да се доберете до Сянката на Аспасия.

— И тогава? — попита Тиан Дао Лин.

— Тогава ще го убиете — Чан Ши бръкна под наметалото си и извади две саби в ножници, украсени със старорунически надписи. Подаде им ги и двамата неживи се заеха да ги разглеждат. — Но... — продължи китаецът, — преди да го убиете, трябва да откриете къде се намира неговото скривалище и да проникнете вътре. Изключително важно е да убиете и клонинга, който ще намерите там. В противен случай след определен период Сянката на Аспасия ще се прероди отново и усилията ви ще бъдат напразни. И тогава новата Сянка на Аспасия със сигурност ще намери начин да си отмъсти.

Носферату погледна към Тиан Дао Лин.

— И защо трябва да правим това за теб?

— Не го правите за мен — възрази Чан Ши. — Правите го за Артад. Той ви остави живи предишния път, когато влязохте в Циан Лин. А можеше да ви убие.

— Защо *Онези*, които чакат не свършат тази работа?

— Преди известно време им бе нанесен тежък удар — обясни Чан Ши. — Ще минат доста години, преди да могат да мерят сили със Сянката на Аспасия.

Носферату се зачуди какъв ли е бил този удар, но Чан Ши нямаше повече време за разговори.

— Ако откажете да изпълните задачата, ще бъдете екзекутирани незабавно. Адмирал Цин Хо е получил точни заповеди по този въпрос.

Флагманският кораб на Цин Хо бе най-големият морски съд, строен досега от човешка ръка. Дълъг над четиристотин стъпки, той бе оборудван с компас, кърмов рул и няколко водонепроницаеми секции на корпуса, намаляващи опасността от потопяване. Имаше триста тона водоизместимост, което го правеше три пъти по-голям от корабите, с които Христофор Колумб щеше да открие Новия свят в края на същия този век.

Както им каза Чан Ши, бяха настанени в удобна каюта на същия този кораб. Носферату оглеждаше с почуда това постижение на човешката мисъл и умения. Девет мачти стърчаха на равни разстояния върху палубата му. Рулят бе снабден със сложна система от въжета, която позволяваше на кормчията да направлява кораба от високата четири етажа кърма. Непосредствено до него стоеше навигаторът, който следеше непрестанно движението на компаса — магнитна стрелка в малка купа с вода.

Поеха на юг, покрай бреговете на Китай, но на няколко пъти трябваше да отбиват набезите на японски пирати. От Кантон се отпавиха към Индокитай, после към Индонезия, където флотата на Цин Хо срещна и потопи огромна пиратска флотилия на местния китайски главорез, чийто щаб се намирал в Палембанг. Самият предводител бе пленен и хвърлен в трюма, за да бъде публично екзекутиран в Нанкин. Всяка победа осигуряваше храна на Носферату и Тиан Дао Лин. Двата напуснаха каютата си веднъж седмично за нощна разходка по палубата. През останалото време ги държаха под ключ. Понякога срещаха на палубата и самия Цин Хо. Китайският адмирал бе наистина забележителна личност. Имаше смесен арабско-монголски произход и бе попаднал в плен на императорската армия по време на войната на север. Още при залавянето бил кастриран — честа практика спрямо пленниците — и записан в армията на принц Чу Ти. През 1402 г. Чу Ти оглавил един бунт, узурпирал трона на своя племенник и се провъзгласил за император Йонгъл. За вярната си служба Цин Хо бил повишен в адмирал.

Когато Артад разпоредил целият флот да бъде изпратен срещу Сянката на Аспасия, чието нарастващо влияние в изток пораждало безпокойство, Цин Хо оглавил този морски поход. Докато продължаваха плаването на запад покрай бреговете на Индокитай, Носферату започна да се досеща, че зад привидната цел на тяхната

мисия се крият и други задачи. Унищожавайки всички срещнати пиратски кораби, флотата прочистваше моретата за един нов търговски път на запад, който щеше да е далеч по-бърз от Пътя на коприната. Освен това Носферату и Тиан Дао Лин дочуха слухове за някакъв особен товар на борда на флагманския кораб, който били пратили самите богове. Всеки опит да научат нещо повече за този товар водеше до зловещо мълчание. Изглежда го държаха в едно водонепроницаемо помещение в предния край на трюма, до което имаше достъп само Цин Хо.

След две години плаване заобиколиха най-южния край на Индия и навлязоха в Арабско море. Когато хвърлиха котва в Омуз, в Оманския залив, Цин Хо поведе един добре въоръжен отряд към брега. Докато целта на отряда бе да завладее и подсигури околностите срещу вражески нападения, адмиралът нареди на Носферату и Тиан Дао Лин да разузнаят за някакви сведения относно Сянката на Аспасия.

В продължение на цяла седмица Носферату и Тиан Дао Лин обикаляха от село на село и дори навлязоха в пустинята, но безрезултатно. По настояване на Носферату се отправиха далеч на север, към една пуста и безводна страна, която след време щеше да се нарича Иран, където най-сетне откриха оазис с група бедуини.

От пътуванията си преди много години Носферату имаше известни познания по езика на този пустинен народ. Дватама с Тиан Дао Лин влязоха в лагера малко след здрачаване, но вместо да говорят, подадоха на бедуините по една шепа с жълтици и перли.

В началото пустинните хора ги приеха подозрително, но щом видяха златото, отведоха ги в една голяма шатра в центъра на оазиса, в непосредствена близост до малкото езерце с прясна вода. Носферату и Тиан Дао Лин коленичиха пред стареца, разположил се на килима в шатратата, а останалите бедуини застанаха зад тях.

— Идваме от земите на император Йонгъл, далеч на изток — подхвана Носферату. — И ви носим дарове, в знак на мирните ни намерения.

Старецът не посегна към отрупаното пред него злато и скъпоценни камъни, а посочи да бъдат изсипани в краката на войниците. Носферату веднага изпълни нареждането и зачака.

— Аз съм Ал-Фатар, водач на Фатарската Кабалия. Чухме слухове за някакви странни гигантски кораби, дошли от юг. С тях ли

пристигнахте и вие?

Носферату кимна.

— Да. Идваме от много далеч.

— Защо?

Носферату знаеше, че подобна прямота е нетипична за бедуините, известни със своето гостоприемство. Реши, че ще е най-добре да отвърне по същия начин. Затова седна на килима с кръстосани крака.

— Търсим един човек. Могъщ господар, който живее някъде тук — между тези земи и Египет. Тъй като вие пътувате много, решихме да попитаме дали знаете нещо за него.

— И как се казва той?

— Сянката на Аспасия.

Ал-Фатар поклати глава.

— Не познавам такъв господар.

— Може би е известен с друго име — добави Носферату.

— В такъв случай откъде да знам дали го познавам?

— Той не е обикновен човек — продължи Носферату. — Живял е много животи, крачи по земята от времето, когато е била обитавана от боговете.

— Ако наистина е толкова могъщ — погледна го втренчено Ал-Фатар, — защо да ви казвам каквото да е за него?

— Защото и аз съм могъщ — отвърна Носферату и се изправи. — Аз също крача по земята от времето на боговете. Живял съм в Египет още преди да бъде построена Голямата пирамида. Флотът, за който си чул в морето, е под мое командване.

Ал-Фатар не изглеждаше впечатлен.

— Лесно е да хвърляш думи на вятъра.

Носферату скочи светкавично, праметна се във въздуха и се озова зад гърба на стареца. В ръката му блесна кинжал и той го опря в гърлото на Ал-Фатар.

— И това ли са думи на вятъра?

При първото движение на Носферату Тиан Дао Лин също бе преминал към действие. Само за няколко секунди и четиримата бедуини лежаха в безсъзнание на земята. Други нахлуха в шатрата, но спряха, като видяха, че е заплашен техният водач.

— Кажи ми каквото знаеш — нареди Носферату. За негова изненада Ал-Фатар се разсмя.

— Не бях виждал човек, който така жадно да се стреми към собствената си смърт. Този, когото търсите, се казва Ал-Иблис. Някои твърдят, че е човек, но други го смятат за демон. На няколко пъти праща послания до всички бедуини, канейки ги да се съберат под знамената му. Мнозина го последваха вече, говори се, че омагьосвал умовете на хората със заклинания. Аз обаче останах тук, далеч от него и не искам да знам с какво се занимава.

— Къде мога да открия този Ал-Иблис? — попита Носферату.

— В Синай — отвърна Ал-Фатар. — Казват, че управлявал от Джабал Моса, където пророкът Мохамед получил законите от Аллах. На запад я наричат планината Синай.

Носферату никога досега не бе чувал за Мохамед, но реши, че с времето ще събере нужната информация.

— С какво се занимава сега Ал-Иблис?

— Събира армия за джихад под знамената на Аллах.

— Какво е джихад? — поинтересува се Носферату.

— Свещена война.

— Срещу кого?

Ал-Фатар сви рамене.

— Не е моя работа, но се говори, че щял да тръгне на поход срещу Египет и че търсел нещо, заровено под Голямата пирамида.

Носферату се замисли. Какво търсеше Сянката на Аспасия? Граала? Намерил ли е ключа за Залата на познанието? Или има нещо друго? Той кимна едва забележимо към Тиан Дао Лин. Извърна се, вдигна сабята, която му бе дал Чан Ши и разпори стената на шатрата. Дватамата се шумгнаха през отвора и изчезнаха в пустинята. Носферату не остана изненадан, че никой не ги последва.

Цин Хо изслуша доклада на Носферату и Тиан Дао Лин в каютата на флагманския кораб. Когато привършиха, той разгъна картата на голямата маса и притисна ъглите ѝ с тежести.

— Синай не е на един хвърлей място — рече той, като почукваше по тъмния участък на картата, където бе изрисуван планинският масив. — Не знаете ли за коя планина става дума?

— Не — отвърна Носферату.

Цин Хо изглеждаше обезпокоен.

— Тази страна не е никак гостоприемна. Мисля, че ще ни е доста трудно да осигурим провизии за цялата армия.

Носферату продължаваше да мълчи. Проблемите на Цин Хо не го засягаха. Двата с Тиан Дао Лин дори бяха обмисляли възможността да продължат самостоятелно, но после решиха поне още известно време да останат при армидата. Носферату искаше от Сянката на Аспасия да му разкрие къде са другите аирлиански богове, за да може да набави кръв за Некхбет. Но за Тиан Дао Лин флотът бе единствената възможност да се завърне в Китай и да продължи да служи на Артад.

— Ще спрем тук — Цин Хо посочи един залив в Червено море близо до Синай. — Но първо трябва да свършим една друга работа.

Носферату се зачуди какво може да е по-важно от премахването на Сянката на Аспасия, но реши да не проявява прекомерно любопитство.

За около седмица стигнаха до избраното място. Когато навлязоха в Червено море, Носферату започна да се чувства в свои води. Последния път бе плавал тук в жалка сламена ладия, бягайки от гнева на аирлианските богове.

Остана изненадан, когато вместо да поемат на северозапад, те продължиха на юг през Аденския залив и свърнаха на изток едва когато видяха отпред африканския бряг. В първия миг дори си помисли, че Цин Хо знае за скривалището на Некхбет и се отправя натам, но веднага осъзна колко е нелепо това предположение. Не беше казал на никого, дори на Тиан Дао Лин, къде е оставил своята любима. Най-вероятно китайският адмирал преследваше свои цели, свързани с товара, който пазеше в предната част на кораба.

Отправиха се към сомалийския бряг и едва там спряха в един удобен залив. На брега имаше малко селце и Цин Хо нареди да изколят жителите му до крак. Същата вечер под прикритието на мрака Цин Хо слезе в трюма и доближи вратата на тайната стая. Отключи я и нареди да извадят отвътре тежък сандък и да го откарат на брега. Там вече се бе строил отряд от две хиляди души и носачите — общо дванайсет на

брой, по шестима от всяка страна, заеха позиция в центъра на военната формация.

Носферату и Тиан Дао Лин наблюдаваха от борда на кораба как отрядът се отдалечаваше навътре. Цин Хо не им каза нито дума, което вероятно означаваше, че трябва да останат с флотата.

— Къде мислиш, че отиват? — попита Тиан Дао Лин.

Носферату сви рамене.

— По-важното е какво носят. Може би е по-важно дори от Сянката на Аспасия.

— Дали има някаква връзка с него?

— Каква, например?

Сега бе ред на Тиан Дао Лин да повдигне рамене.

— Не зная, но Артад очевидно е много умен и ръката му стига надалеч.

— Има само един начин да разберем — заяви Носферату. — Ти ще останеш тук и ще създаваш впечатлението, че и аз съм в каютата. А аз ще ги последвам.

За Носферату не беше никак трудно да напусне незабелязано кораба, нито да следва широката диря, оставена от армията на Цин Хо, която водеше навътре в джунглата. Не след дълго забеляза в далечината последните войници.

Около две седмици вървя след тях, като денем спеше, а нощем наваксваше разстоянието.

Скоро навлязоха в планинска местност и армията забави своя ход. Към края на втората седмица се озоваха в най-причудливата страна, която Носферату бе виждал. Сякаш някакъв гигант бе разцепил земята с огромна брадва, оставяйки дълбока цепнатина в кората ѝ. По дъното на тази цепнатина течеше река, а бреговете ѝ се издигаха стръмно нагоре до заснежени върхове. Армията се спусна в клисурата и Носферату я последва.

След още два дни трудно придвижване на север отрядът най-сетне спря. Същата вечер, под бдителния поглед на Носферату, притаил се на един хълм, Цин Хо събра малка група от най-доверените си войници, които обградиха тайнствения сандък. Бяха се строили до стената на клисурата и Носферату се ококори от изненада, когато войниците се обърнаха към нея и в следния миг изчезнаха от погледа му. Той реши, че в стената вероятно има скрит вход. Спусна се по-

надолу към лагера и наистина забеляза отвор, очертан от трепкащата светлина на факлите на войниците. Промъкна се след тях, като поддържаше необходимата дистанция.

Не след дълго късият тунел го отведе в подземна кухня, широка петстотин метра, чийто таван се издигаше на сто метра височина. Носферату знаеше от опит, че подобни подземни кухни не са от естествен произход, а дело на аирлианската технология. Подът на кухнята, докдето му стигаше погледът, се спускаше плавно надолу. Отрядът на Цин Хо бе на около осемстотин метра пред него.

Носферату ги последва. Кухината продължаваше да се разширява в двете посоки. Макар Черният сфинкс и Циан Лин да бяха величествени по свой собствен начин, тази кухня накара Носферату да се удиви на силите, които владееха аирлианците. Струваше му се, че се спуска право към центъра на Земята. Дори въздухът, който в началото бе по-хладен, сега изглеждаше топъл. И тогава далеч напред се появи червеникаво сияние. Когато наближи още малко, той забеляза, че подът на кухнята е разполовен от грамаден подземен разлом. Другият бряг на разлома бе на около осемстотин метра. Войниците на Цин Хо стигнаха ръба на разлома и спряха.

Прикрил се в мрака, Носферату ги наблюдаваше внимателно. Стените на разлома бяха отвесни, от мястото, където се намираше, не можеше да види на какво дълбочина е дъното, очите му улавяха само яркочервеното, пулсиращо сияние. Сега вече почувства, че от разлома лъха топлина, която идваше право от недрата на планетата. Това бе наистина величествена гледка и не без усилие на волята той насочи вниманието си отново към Цин Хо, чийто глас отекваше надалеч.

Носферату забеляза уред, наподобяващ пулт за управление, като този, който бе видял в Циан Лин. Цин Хо застана до него и пръстите му пробягаха върху светещите знаци. Носферату се промъкна малко по-близо и забеляза, че знаците са като тези, които бе видял върху неговия саркофаг — старорунически символи.

Цин Хо натисна няколко хексагона, а през това време хората му отвориха сандъка с лостове. Веднага щом паднаха стените, отвътре се показа голяма тъмночервена, многостенна сфера. Войниците се струпаха около сферата и по команда на Цин Хо я изтърколиха към пропастта.

Цин Хо натисна друг хексагон и от разлома се подаде метална колона. После още една и още една. Трима от войниците се прехвърлиха върху колоните, като с мъка запазиха равновесие, а останалите изтикаха сферата до самия ръб.

Цин Хо продължи да работи върху пулта и от колоните се подадоха дебели въжета, които се усукаха около сферата. После колоните отново започнаха да се издигат и същевременно да се раздалечат. Сферата внезапно полетя надолу, но увисна веднага щом въжетата на колоните се изпънаха. После колоните се отместиха към средата на разлома и сферата увисна точно над центъра.

Цин Хо нареди на хората си да отстъпят назад. После натисна последния хексагон.

Носферату се хвърли на пода в мига, когато от сферата бликна заслепяваща червена светлина, която озари цялата кухня. Но Цин Хо и хората му бяха толкова погълнати от случващото се, че въобще не го забелязаха. В долния край на пулта се отвори чекмедже, в което бе положена малка черна сфера. Цин Хо я извади и я прибра в кожената чантичка, която бе окачил на колана си. Носферату се изправи и хукна обратно към входа на пещерата. Когато не след дълго погледна през рамо, забеляза, че Цин Хо и хората му също се връщат. Затича се още по-бързо, за да се отдалечи от групата. Нямахше никаква представа колко време са стояли в кухнята, но вътрешният часовник му подсказваше, че навън е ден. Той спря, озърна се и се притаи в един страничен коридор, изчаквайки Цин Хо и отряда му да го подминат.

След това се отпусна на каменния под и зачака. Замисли се върху онова, на което бе станал свидетел, но нямахше никаква представа какво може да е предназначението на загадъчната червена сфера.

Няколко часа по-късно откъм входа на кухнята се дочу метално дрънчене. Носферату се изплаши, че Цин Хо е наредил да зазидат входа. Затича се нататък, но спря, когато зърна няколко трепкащи факли. Войниците бяха издигнали стълб от черен камък, висок и широк три метра. Неколцина от тях шлифоваха повърхността му, докато един изписваше нещо върху вече обработената част.

Продължиха да работят още няколко часа, после групата си тръгна и Носферату остана сам в мрака. Приблужи се към камъка и откри, че надписът върху него е на китайски. Носферату бе научил

този език, докато плаваха на борда на флагманския кораб. Върху камъка бе изписано:

„Както му беше наредено, Цин Хо стигна до това място. Дългът му е изпълнен.“

Носферату успя да се прибере на кораба преди Цин Хо и хората му да се върнат. Никой не бе забелязал отсъствието му. Флотилията продължи навътре в Арабския залив и акостира в едно малко пристанище на име Джида. По пътя двамата с Тиан Дао Лин обсъждаха надълго и нашироко онова, на което бе станал свидетел, но така и не можаха да стигнат до заключение какво може да е предназначението на червената сфера. Освен това бяха разбрали, че Цин Хо е наредил да ексекутират всички войници, които бяха слизали с него в кухнята, а телата им били изгорени.

След като остави около петстотин войници и моряци да охраняват корабите, Цин Хо поведе армията си от двайсет и три хиляди души към вътрешността. Същия ден превзеха Джида и подложиха на мъчения жителите му, за да узнаят местоположението на Джабал Моса.

Не беше трудно да научат къде е планината, но да стигнат до нея бе друго нещо. Според сведенията, които получиха, тя се издигала във вътрешността на страната и била заобиколена от безводна, безжизнена пустиня. Цин Хо нареди да разтоварят от корабите всички съдове за вода и да се заредят с провизии, след това доведоха и няколко от мъжете, които твърдяха, че знаят къде се намира планината. Поставиха ги начело на колоната и се отправиха към пустинята, като спряха едва по пладне, когато жегата стана нетърпима.

Носферату и Тиан Дао Лин ставаха всяка вечер и излизаха на разузнаване из околностите. На четвъртата вечер двамата се изкатериха на един невисок хълм и погледнаха на югоизток. В далечината се издигаха две планини. Когато извърнаха очи назад, в посоката, от която идваха, хоризонтът бе скрит зад завесата от прах, вдигната от армията на Цин Хо.

Без да се консултира с някой от пленниците, Носферату знаеше, че планината отляво е Джабал Моса, макар че другата изглеждаше по-

висока. Имаше заострен връх, скрит зад гъсти сиви облаци, което бе наистина странно, защото небето във всички посоки бе чисто.

Към тях се приближи Цин Хо. Китайският генерал се загледа мълчаливо в двете планини и накрая отбеляза:

— Местните — хората от пустинята — се прекланят пред тези планини. Казват, че там живеел демон.

— Съвсем обяснимо — обади се Носферату. — Сянката на Аспасия обича да всява страх.

— Тази вечер ще обкръжим планината, а утре ще наредя да я атакуват. Ще тръгнете с нас и ще се справите със Сянката на Аспасия веднага щом го обсадим.

Носферату не отговори и Цин Хо тръгна да разполага своята армия. Когато се отдалечи на достатъчно разстояние, за да не може да ги чуе, Тиан Дао Лин произнесе на глас онова, което не даваше мира и на Носферату.

— Прекалено лесно стигнахме до тук.

Носферату продължаваше да гледа към обвития в облаци връх.

— Струва ми се, че всичко ще се промени до утре вечер — промърмори той.

Тиан Дао Лин и Носферату посрещнаха изгрева на слънцето на същия хълм, но предвидливо се бяха омотали с наметала и шалове. Зад тях армията вече се беше раздвижила и хоризонтът отново бе скрит от прашна завеса. Чуваха се отривистите команди на стотниците. Рано същия следобед планината вече бе заобиколена от всички страни с плътен кордон от войници.

— Има нещо странно в тази планина — подхвърли Тиан Дао Лин. — Разбирам защо местните хора вярват, че е обитавана от чудовища.

Странният облак, обгърнал върха, не се бе помръднал през целия ден. Не се долавяха никакви признаци на живот по склоновете на планината, докато Цин Хо приключваше с подготовката за атака.

По здрач войниците запалиха факли и Джабал Моса се озова сред кръг от трепкащи пламъци.

Носферату подуши въздуха.

— Нещо не е наред.

Тиан Дао Лин също се озърташе неспокойно.

— Не сме сами. Има хора. Зад нас са — близо.

Носферату не виждаше нищо, но подушваше близостта на човешки тела. Изправи се рязко, когато видя неколцина въоръжени с лъкове мъже. Двамата с Тиан Дао Лин извадиха сабите и се приготвиха за бой.

— Стойте! — извика им някой на айрлиански и добави нещо на арабски, вероятно предназначено за лъконосците. Една висока фигура застана пред другите. — Виждам, че си стигнал доста близо до Артад — заяви Сянката на Аспасия, като оглеждаше Носферату. После хвърли поглед към пръстена от факли и се засмя. — Но изглежда не си успял да го убиеш. Доста време те нямаше. — Сянката на Аспасия премести поглед към Тиан Дао Лин. — Още един като теб. От Артад ли е?

Тиан Дао Лин кимна.

— Да, Артад е мой баща.

— Учудващо е, че айрлианците, които се смятат за богове, допускат да се кръстосват със същества, които имат за по-низши. — Той кимна в посоката, от която се бе появил. — Елате с мен.

— Къде отиваме? — попита Носферату.

— Тръгвайте или ще умрете още тук.

Носферату и Тиан Дао Лин бяха принудени да се подчинят на превъзхождащия ги противник. Още бедуини изникнаха от мрака и ги заобиколиха от всички страни. Едва сега Носферату си даде сметка, че пустинята гъмжи от войници, на брой не по-малко от китайската армия. Оставаше истинска загадка как бяха успели да се промъкнат незабелязано толкова близо. Изглежда само бедуините бяха способни на подобно нещо. Сянката на Аспасия изчезна зад някакъв хълм и когато го последваха, се изправиха пред тайна врата, като онази, през която се влизаше в Пътищата на Росту. Влязоха вътре, охранявани от десетина бедуини. Веднага щом се озоваха в тунела, вратата зад тях се затвори. Започнаха да се спускат надолу под бледата светлина на скритите в ниши лампи. Вървяха доста дълго и Носферату предположи, че преминават под кордона от китайски войници и се приближават към планината. Скоро тунелът започна да се издига отново и те се озоваха в просторна зала с дървени врати в двата края.

Сянката на Аспасия спря пред една от вратите.

— Сега ще видите моята сила — обяви той, като отвори вратата и продължи по един къс коридор. В края му имаше втора врата от черен метал, която се отмести с приближаването му. — Останете тук — нареди им Сянката на Аспасия.

Носферату и Тиан Дао Лин спряха в коридора. Сянката на Аспасия прекрачи прага и се озова в полусферично помещение. Извади меч от ножницата си и го забодде в тъмночервения кристал, поставен наред с помещението. Златисто сияние заструи от дръжката на меч, обгръщайки Сянката на Аспасия и достигайки до стените. Носферату почувства едва доловимо тръпнене по кожата, както при буря в морето, когато върху мачтата падаше светкавица.

Върху стените се появиха изображения от околностите на Джабал Моса. Сякаш се намираха на върха и се оглеждаха във всички посоки. Виждаше се съвсем ясно стесняващият се пръстен от китайски войници, всеки пети от които носеше запалена факла.

Това, което Носферату и Тиан Дао Лин не можеха да видят, бе дългата петдесет стъпки метална колона, издигаща се над върха на планината. Отгоре ѝ бе закрепена златна сфера, скрита от облака, забулил върха.

Сянката на Аспасия насочи поглед към част от приближаващата се китайска редица. Ръката му легна върху дръжката на меч.

Стълб от светлина разцепи въздуха между златната сфера и мястото, накъдето гледаше Сянката на Аспасия. Избухна ужасяваща експлозия, която прати електрическа вълна във всички посоки по пясъчливата повърхност. Войниците в радиус от петдесет метра бяха избити от взрива. Онези, които са намираха в обсега от двеста метра, бяха покосени и обгорени от електрическата вълна.

Носферату и Тиан Дао Лин гледаха в почуда, докато Сянката на Аспасия стоварваше светкавици върху китайската армия, избивайки

първо стотици, а после хиляди. Атаката бе преустановена, войниците се обърнаха и побягнаха, изплашени, че са събудили гнева на самите богове.

Сянката на Аспасия избухна в гръмогласен смях.

— Кой е водачът на тази армия? — попита, докато продължаваше да мята светкавици.

— Адмирал Цин Хо — отвърна Носферату.

— Виждаш ли го? — докато питаше, Сянката на Аспасия завъртя дръжката на меча и пред тях се показа уголемено изображение на част от обхванатата от паника армия, което започна да се мести. Сянката на Аспасия задържа картината веднага щом зърна една група, над която се развяваха червени флагове с бродирани върху тях дракони. Точно пред групата стоеше адмирал Цин Хо и издаваше заповеди, разпращайки вестоносци във всички посоки, опитвайки се отчаяно да задържи разпадащата се армия. Сянката на Аспасия приближи още малко изображението и тогава видяха, че адмиралът държи в ръка малка черна сфера и я протяга, сякаш се готви да я поднесе някому.

— Това не ми харесва — промърмори Сянката на Аспасия.

— Ето този е — обади се Носферату. — Пази се...

Сянката на Аспасия пусна дръжката и се обърна.

— Да се пазя от какво?

— От това, което Цин Хо държи в ръката си.

— Знам какво е. Команден модул. Въпросът е какво ще командва с него? — Той ги погледна изпитателно.

— Защо трябва да ти кажем? — подсмихна се Носферату. — И без това смяташ да ни убиеш.

Сянката на Аспасия извърна отново глава към Цин Хо. Челото на адмирала лъщеше от пот, ръцете му трепереха. Той повдигна черната сфера нагоре и се загледа към върха на планината, откъдето идваха светкавиците.

Сянката на Аспасия изруга.

— Не мога да стрелям по него — енергийният импулс ще задейства сферата и онова, което контролира. Кажете ми какво е то и ще ви дам каквото поискате. Аирлианска кръв. Освен това ще ви пусна да си вървите. Имате думата ми.

Носферату не беше сигурен колко струва думата на Сянката на Аспасия, но си даваше сметка, че няма избор. Пък и никой не искаше

Цин Хо да активира черната сфера. Очевидно дори самият адмирал се боеше от онова, което щеше да последва.

— Преди да дойдем тук, Цин Хо поведе експедиция в Африка. Навлязоха навътре в континента, до едно място, където има дълбока цепнатина. Заедно с малък отряд войници той влезе в една пещера, издълбана под земята, както е тази тук. Без съмнение, работа на аирлианците. На самото дъно имаше пламтяща пропаст, над която той нареди да увесят тъмноредна сфера. И в момента сферата виси над бездната. Предполагам, че може да я пусне долу с уреда, който държи в ръцете си.

Сянката на Аспасия изруга отново.

— Този Артад! Винаги е една крачка пред мен. — Отново погледна към изображението на стената. Цин Хо си бе възвърнал донякъде контрола над войниците, но те категорично отказваха да продължават настъплението. Все още държеше командния модул в ръце. Сянката на Аспасия погледна към Тиан Дао Лин. — Говориш ли този език?

— Да.

Сянката на Аспасия бръкна в джоба си и извади дълга десетина сантиметра черна пръчка със зелено копче в единия край. Подхвърли я на Тиан Дао Лин.

— Когато натиснеш зеленото копче гласът ти ще прокънти, сякаш идва от недрата на планината. Така Цин Хо ще може да те чуе. Ще повтаряш каквото ти казвам. Разбра ли ме?

— Да.

Преминавайки на китайски, Тиан Дао Лин преведе думите на Сянката на Аспасия и те отекнаха надалеч в пределите на планината:

— Това е гласът на Ал-Иблис, повелител на Синай, наследник на боговете. Примирието е възстановено. Върнете се там, откъдето идвате, и никога повече не идвайте тук, инак ще ви изстребя до крак. Обещавам да не търся оръжието, скрито под платото Гиза, ако вие не задействате сферата.

Носферату не отделяше поглед от екрана. Цин Хо бе вдигнал глава и слушаше гласа на планината. Войниците му изглеждаха стреснати. Адмиралът свали сферата и се поклонил леко в посока на планината, после започна да издава заповеди. Китайската армия премина в отстъпление.

Сянката на Аспасия ги поведе през един дълъг коридор, който продължаваше да се спуска навътре в планината. Не изглеждаше обезпокоен от онова, което се бе случило.

— Удар. Контраудар. Така е от хилядолетия. И ще продължи така, докато двете страни се събудят и довършат тази проклетата война.

— Какво оръжие е заровено под платото Гиза? — попита Носферату.

Сянката на Аспасия се разсмя.

— Не е твоя грижа. — Той отвори една врата и влезе в зала, където имаше няколко аирлиански саркофага. Спря до най-близкия и положи бледата си ръка на похлупака. — Вътре е тялото на Хор. Както ти казах, той е мъртъв, но успях да съхраня тялото в стаза. — Отвори една черна кутия, поставена на масичка до саркофага, и извади спринцовка и две стъклени шишета.

Носферату почувства остър глад, макар да се бе хранил само преди две нощи. Сянката на Аспасия вдигна капака и вътре се показа тялото на аирлианския бог. Носферату позна Хор и веднага бе завладян от спомени — как играе като малък под яркото слънце, а после го вземат и затварят в мрака на саркофага, където го държат стотици години, само за да пият кръвта му.

Сянката на Аспасия забодне иглата на спринцовката в шията на Хор. Тъмночервена, почти черна кръв изпълни спринцовката и започна да капе в първото шишенце.

— За разлика от човешката кръв — обясни — аирлианската запазва своята жизненост дори след смъртта на тялото. Можете да ги вземете с вас. — Приключи с пълненето на първото шишенце и премина към второто. — Сигурно ти също искаш? — попита той Тиан Дао Лин.

Китаецът кимна.

— За теб ще е второто шишенце.

Когато свърши, Сянката на Аспасия извади спринцовката и я прибра в кутията. Шишенцата постави в специални калъфи и ги подаде на един от бедуините.

След това ги поведе обратно през тунелите, докато се озоваха на повърхността. Веднага щом излязоха отвън, Сянката на Аспасия взе

калъфите от бедуина и ги връчи на Носферату.

— Вземай ги и тръгвай. Никога повече не се връщай тук.

Крит, 1425 г.сл.Хр.

Хиляда и сто години. Първоначално Вампир бе нагласил саркофага за хиляда години, но реши да прибави още един век за по-голяма сигурност. Оказа се съвсем достатъчно. Ръцете му бяха напълно възстановени, нямаше и най-малък белег или промяна в цвета на кожата. Вдигна ги пред очите си, чудейки се на способностите на аирлианския вирус. Дошло бе време отново да обикаля по света и да причинява болка и страдания на онези, заради които бе страдал някога. Но първо ще се опита да управлява отново някоя империя. Беше научил от спартанците горчивия урок за цената на властта.

Крит бе твърде изолиран. Първо ще се нахрани, а после ще си намери транспорт, с който да напусне острова.

11.

Трансилвания, 1462 г.сл.Хр.

— Това е Сянката на Аспасия — произнесе Носферату, сочейки през полето към центъра на турската армия. Стоеше до Вампир, двамата бяха заобиколени от унгарски войници, които изчакваха спокойно приближаването на противника.

Вампир бе облечен от главата до петите в черна броня, а на лицето му бе спуснат наочникът на шлема. На колана му висеше спартански кситос. Самият Носферату бе загърнат в сиво наметало, а очите му бяха скрити от качулка. Беше ранна утрин, армията, командвана от Сянката на Аспасия, бе преминала в настъпление веднага след изгрев слънце.

Цели трийсет и седем години Носферату бе подхранвал своя гняв срещу Сянката на Аспасия. След като напуснаха планината Синай, двамата с Тиан Дао Лин се разделиха. Китайският му приятел се присъедини към останките от армията на Цин Хо, за да се прибере у дома. Носферату предприе опасно пътуване до вътрешността на Африка, за да изкачи Лунните планини и да отвори саркофага на Некхбет. Но всичко се оказа напразно. Когато стигна там, събуди я и й даде от кръвта, получена от Сянката на Аспасия, тя нямаше почти никакъв ефект и Некхбет си остана все така слаба и изтощена. Буквално гаснеше пред очите на Носферату и той се досети, че Сянката на Аспасия го е измамил и му е дал човешка кръв, вместо аирлианска. Двамата взеха нелекото решение Носферату отново да я приспи в саркофага и да я остави в планинската пещера.

Жаден за мъст, Носферату скоро чу за някакъв страховит владетел, който събирал войски в Унгария, и предположи, че това трябва да е работа на Вампир. Моряците от пристанищните градове разказваха за принц на име Влад Цепеш^[1], който създал силно царство в средата на разкъсаната от междуособици Източна Европа. Той обединил враждуващите народи и разширил властта си извън

пределите на Трансилвания, чак до съседна Унгария. Носферату реши да поеме натам и да се остави на милостта на своя някогашен другар, предлагайки му да се съюзят срещу Сянката на Аспасия.

Измъчен от самота, Вампир го посрещна радушно в своя замък в Търговище. Както Носферату предполагаше, обединението на двамата неживи и съвместните им действия привлякоха вниманието на Сянката на Аспасия. За съжаление не бяха очаквали толкова бърз и мощен отговор. Турците, които държеше под свое командване Сянката на Аспасия, имаха далеч по-многочислена армия и Носферату можеше да долови безпокойството на унгарските войници.

— Господарю Влад Цепеш — обърна се към своя пълководец един от унгарските генерали, като коленичи пред него. В превод от трансилвански името му означаваше Влад Набивача на кол. Турците пък го наричаха Казиглу бей, което означаваше същото.

— Да?

Бяха се разгърнали от източната страна на Дунав, преграждайки пътя на турската армия към сърцето на Унгария. Първоначалните сведения не подсказваха, че армията на турците ще е толкова голяма, но Сянката на Аспасия притежаваше нечовешки способности да набира войници за своите цели. Двете армии бяха строени успоредно една на друга по протежение на три километра от речната равнина, опирайки с единия фланг в реката, а с другия — в невисок хълм на запад. Зад унгарската армия имаше тесен проход, с широчина около сто метра.

— Не можем да задържим тази позиция — докладва генералът със сведен поглед.

— Можете да я задържите, докато умрете — поправи го Вампир. Носферату забеляза някакво раздвижване в средата на турската армия, където неочаквано бе вдигнато бяло парламентьорско знаме.

— Погледни — рече и потупа Вампир по рамото. — Бихме могли да обсъдим този въпрос с моя стар приятел.

Вампир пришпори коня си и се спусна по склона на хълма, който бе избрал за свой команден център. Носферату го последва. Войниците отскачаха уплашено от пътя им. Отсреща се приближаваше Сянката на Аспасия, облечен с лъскава броня, каквато подходеше на принц. Срещнаха се на средата между двете войски.

— Мъчи ли ви слънцето? — посрещна ги насмешливо Сянката на Аспасия, като вдигна наочника си и отдолу се показа бледото му лице.

— Само когато му позволяваме — отвърна Носферату. Двамата с Вампир не повдигнаха наочниците си.

Сянката на Аспасия погледна над тях, към унгарската армия.

— Няма да успеете да ме спрете.

— Колко от хората ти са Водачи? — попита Носферату. — Колко от тях си вербувал на своя страна?

Сянката на Аспасия се разсмя.

— Само моите заместници. Като стана дума за вербуване... — той погледна многозначително към Вампир. — Изборът ти е доста интересен.

— Аз управлявам чрез страх — призна Вампир. — Той има най-добър ефект.

Носферату бе чувал най-различни истории за управлението на Вампир, но тъй като бе пристигнал съвсем наскоро, все още не бе имал възможността да се убеди в правотата им.

— Зная какво целиш — продължи Вампир, втренчил поглед в Сянката на Аспасия. — Събираш сили за поход на запад.

— А знаеш ли, че Граалът вече не е в Залата на познанието? — попита го Сянката на Аспасия, променяйки неочаквано посоката на разговора.

Носферату вдигна рамене.

— Някои твърдят, че бил в Англия, където ти си се сражавал преди много години с Артад. Други казват, че са го скрили Наблюдателите. Чух дори мълвата, че някакви Наблюдатели го върнали обратно в Гиза. Според друга легенда магьосник на име Мерлин го отнесъл далеч на изток, във високите планини, които никой простосмъртен не може да изкачи.

— Според мен е в Англия — заяви Сянката на Аспасия. — Затова реших да стигна до там.

— С цялата тази армия? — оглеждаше се Вампир.

— По-добре, отколкото да съм сам.

— Ти ме измами — заяви направо Носферату.

— Изненада, изненада — засмя се Сянката на Аспасия. — Как е любимата ти Некхбет?

— Това, което ми даде, не беше айрлианска кръв. Сменил си я с човешка. Въобще не ѝ повлия. Когато я събудих, беше все така слаба.

— За същество с твоя опит — погледна го усмихнато Сянката на Аспасия — си доста наивен.

Вампир побутна леко коня си напред.

— Носферату винаги е бил малко сантиментален. Но сега си имаш работа с мен.

— Няма да ме задържиш — Сянката на Аспасия отново измери с презрителен поглед унгарската армия.

— Може би — отвърна Вампир. — Ще видим.

— Ами тогава да се хващаме за оръжието — сви рамене Сянката на Аспасия. — Твърде дълго ви оставих да живуркате.

— Така да бъде — кимна Вампир. Той обърна коня си и даде знак на генерала. Носферату погледна през рамо и откри, че предната линия на унгарската армия се отдръпва към прохода, който вече бе зает от задните редици.

Очевидно турците не бяха очаквали подобен ход. Докато Сянката на Аспасия разбере какво става — че Вампир няма намерение да се сражава с него на това място — армията вече бе преминала оттатък. Вампир остави един отряд да охранява прохода със заповед да се държат до последния човек, в което бе уверен, тъй като бе взел за зложници в замъка си семействата на избраните рицари. Спря при отряда на обречените колкото да им обещае, че ще освободи всички зложници, ако рицарите се постараят да забавят турците, докато армията му отстъпи. Завладени от страх за близките и любимите си, рицарите изглеждаха готови на всичко.

Вампир поведе останалата част от армията си на север, изгаряйки всичко по пътя си и оставяйки след себе си опустошена земя. Когато стигнаха Търговище, Носферату бе изненадан от онова, което Вампир бе подготвил. За първи път си даде сметка, че всички ужасяващи истории за неговия приятел са верни.

Просторната равнина пред замъка бе превърната в изкуствена гора. Над двайсет хиляди заострени колове бяха забити в земята на равни разстояния. По знак на Вампир турските пленници, заловени в предишни битки, бяха изведени от кошарите, където ги държаха под стража. С помощта на специално построени за целта дървени кранове и екип от обучени войници турците бяха повдигани над коловете, със

завързани на гърба ръце. След това им поставяха примки на краката и ги спускаха надолу, докато заострените колове проникнат дълбоко навътре в телата им. Процесът отнемаше около минута за всеки пленник, а Вампир бе подготвил два̀сет такива екипи.

Разнесоха се писъци, които не секваха.

— Какво правиш? — възмути се Носферату.

— Ти наистина си сантиментален глупак — озъби се Вампир. — Сянката на Аспасия е прав. Учуден съм, че изкара толкова дълго. Как според теб мога да държа тези хора в подчинение? Само със страх. Това е първичната движеща сила на всички човеци. Тъкмо по този начин са управлявали аирлианците в Египет. — Той махна с ръка. — Набитият на кол издържа до шест дни, в зависимост от дълбочината, на която е проникнало острието, и ъгълът, под който стои тялото, докато земното притегляне продължава да го дърпа надолу. — Вампир се наведе към Носферату. — А мирисът на кръв! Толкова е сладък. Ще ти кажа, от време на време попадам на следи от аирлианска кръв. Много малки количества, но я изпивам до последната капка.

Носферату не знаеше дали старият му другар не си е изгубил ума от дългите години, прекарани в усамотение. Вампир не му бе разказал как е прекарал времето, след като се разделиха в Египет. Носферату бе наясно, че времето на всичките тези години оказва своето влияние върху разсъдъка. Той също не бе споделил приключенията си в Циан Лин. Най-важното — не каза нито дума за това къде е скрил саркофага на Некхбет.

Изминаха два̀сет и четири часа, докато и последният пленник бъде набучен на кол. Писъците на умиращите достигаха чак до подземията на замъка, където Носферату се опитваше да поспи през деня.

Турската армия пристигна на третия ден. Бяха чули писъците на жертвите още отвъд хълмовете, а когато ги прехвърлиха, спряха, стъписани от ужасяващата гледка.

Между редовете от набитите на кол вървеше Вампир и душеше за аирлианска кръв. През два̀сетте години, откакто се занимаваше с тази безчовечна практика, бе попаднал на четирима души със следи от аирлианска кръв в жилите си. Във всеки от тези случаи бе нареждал жертвите незабавно да бъдат свалени от кола и отнесени в подземиято.

Изправен на една от бойниците, Носферату разглеждаше тази зловеща картина, напълно забравил жаждата си за мъст. Сега вече не се съмняваше, че Вампир с нищо не е по-добър от Сянката на Аспасия или от Артад.

Дори Сянката на Аспасия и неговите водачи не можаха да се преборят с ужаса, завладял турските войници. Армията започна да се топи, страхът даваше на хората криле. Само след час по-голямата част от нашествениците бягаха право на юг, разнасяйки вестта за чудовищното деяние, на което бяха станали свидетели в Трансилвания. Името на Влад Цепеш отново бе символ на страх.

Но сред целия този хаос Носферату забеляза една самотна фигура, която остана на отсрещния хълм, загледана в гората от издъхващи пленници. Дори от такова разстояние не се съмняваше, че това е Сянката на Аспасия. Носферату знаеше, че няма да намери покой, докато Сянката на Аспасия и други като него крачат по земята. Съзнаваше също, че не би могъл да тръгне по пътя на Вампир и да се опита да използва хората като пионки в тази игра за власт и могъщество. Но реши, че ще остави на времето да избере между Артад и Сянката на Аспасия.

Метна се на коня и препусна право на юг. Имаше само едно място, където би могъл да се опита да заживее и да създаде своя малък рай — Брега на скелетите. Щеше да вземе и Некхбет там. Това бе най-доброто, което можеше да направи.

Москва, 1533 г.сл.Хр.

Човекът, когото някога наричаха Чингис хан и пред когото се прекланяха всички монголци, сега живееше в Москва и се подвизаваше под името Иван. И отново протягаше ръце към властта. Предишният цар, който също се казваше Иван, бе успял да разбие Златната орда и да отърве Московската държава от позорния данък, на който бе обречена дълги години. Затова го бяха нарекли Иван Велики.

След един чисто дворцов преврат новият Иван смени стария, но народът не добави *Велики* до името му, а го нарече *Грозни*, тъй като управляваше Москва и новосъздадената Руска империя с желязна ръка, опръскана с кръв. Всъщност най-големи ядове му създаваха болярите,

тези руски благородници, които знаеха добре, че не бива да позволяват на царя да се сдобива с абсолютна власт. Това бе различна борба за надмощие от онази, която по-рано го бе издигнала до монголски хан, и тя налагаше различна тактика. За да се пребори с болярите, Иван назначи държавни чиновници, които дължаха службите, заплатите и съответно верността си само на него. Освен това отне земя от болярите и я раздаде на верните си пълководци.

С течение на годините могъществото на Русия нарастваше под негово управление. Границите ѝ се изместиха далече на запад и изток, достигайки чак до Сибир. Той отвори търговски пътища към Англия през бурното и неспокойно Бяло море. Доведе чужденци за военни и научни съветници, нещо, което по-късни царе, между които и Петър Велики, щяха да копират от него.

Но нито една от тези постъпки не бе причина за ужасното прозвище Иван Грозни. Спечели си го заради невъздържания си характер. Беше наредил да му водят късно през нощта затворници от кремълските подземия, за да се храни с кръвта им. Често и по най-дребен повод нареждаше да се организират масови екзекуции. Създаде крепостничеството и обвърза селяните с помешчиците, нещо, което щеше да доведе до непредвидими последствия след няколко века.

С всяко от тези действия властта му нарастваше, а стената от омраза, която го заобикаляше, се втвърдяваше все повече. Нищо чудно, че една сутрин, след като царят напусна тронната зала, капитанът на дворецовата охрана поведе десетина от най-храбрите си мъже към стаята в подземията на Кремъл, където Иван Грозни прекарваше дните си. Носеха трепкащи факли, за да си осветяват пътя, саби, с които да посекаат царя, и вериги, в които да го оковат, преди да го хвърлят в реката.

Когато разбиха вратата на стаята, в която смятаха, че ще го намерят, те откриха каменен ковчег, положен на пиедестал. Тъй като стаята нямаше втори изход, предположиха, че царят е в ковчега. Завързаха капака и целия ковчег с вериги и ги заключиха. Едва тогава капакът се размърда леко и отвътре се чува виковете и заплахите на царя.

Стигнали дотук, войниците и техният капитан си даваха сметка, че връщане назад няма. Извлякоха ковчега от стаята под несекващите заплахи на царя. Понесоха го през тунелите под Кремъл, прокопани от

него и от предишни царе като изход за бягство в случай на предателство или внезапно нашествие. Стигнаха един дълбок кладенец, който се спускаше на около стотина метра — останки от някакъв безуспешен опит да се открият подпочвени води.

Капитанът нареди на хората си да положат ковчега върху каменната чаша на кладенеца. Това ще е по-добре от реката, помисли си той. Повдигнаха единия край на ковчега и го изправиха почти вертикално. Ковчегът полетя надолу, триейки се шумно в стените на кладенеца, който бе само с няколко сантиметра по-широк. След десетина секунди тупна на дъното и кладенецът се разтърси до основи.

---

[1] Владетел на Влахия (1456–1476), истинската му фамилия е Дракул, известен е и като легендарния персонаж граф Дракула. Цепеш е прозвище и означава *кол*. Наречен е така заради нечуваната си жестокост в разправата с враговете си, които най-често набивал на кол. — Б.ред. ↑

НАСТОЯЩЕТО

12.

Африка, Брегът на скелетите

— Господа, всички ли сте съгласни? — Носферату се облегна назад и огледа другите двама мъже.

— Аз ще изпълня каквото се иска от мен — обеща Тиан Дао Лин. Дватама се обърнаха и втренчиха погледи в Адрик.

— Мога да взема онова, което държат в КГБ — каза Адрик. — С какво време разполагаме?

— Корабът Х излита след три дни. Дванайсет часа по-късно ще се срещне в орбита с разрушения кораб-майка. Щом вземе трупове на аирлианците, ще се приземи на една площадка недалеч от тук. Веднага след това ще се заема с обработката на кръвта. Деветдесет часа.

— Доста малко време за някой, който трябва да изкатери Еверест и да вземе кръв от *Онези, които чакат* — рече Тиан Дао Лин.

— Не е невъзможно — възрази Носферату.

— Мисля, че ще се справя — кимна Тиан Дао Лин.

Носферату се надигна.

— Господа, очаквам ви тук след четири дни.

Пюджит саунд, щат Вашингтон

Четири дни. Вампир прегледа отново доклада от разузнаването, който му бяха изпратили, после се приближи до големия панорамен прозорец и се загледа към светлините на Сиатъл. Гледката бе наистина великолепна и той й се наслаждаваше вече десет години, откакто бе закупил този остров на умопомрачителна цена.

Парите не значеха нищо за Вампир. Имаше банкови сметки под толкова много различни имена и фирми, че щеше да е необходим цял

батальон данъчни инспектори и години на упорит труд, за да ги проследят и да стигнат до него.

Не трупаше парите за себе си, а заради властта, която му осигуряваха. Имаше много форми на власт и още от времето на Спарта Вампир бе решил да се посвети на тяхното изучаване. Беше използвал голяма част от парите, за да се крие, най-вече по време на последната война, която, за негова изненада, бе спечелена от хората. През целия си живот Вампир нито за миг не си бе помислял, че хората са способни на подобен подвиг. Беше очаквал, че рано или късно някоя от двете воюващи фракции на аирлианците ще надделее, но човешката победа бе съвършено неочаквана.

Граалът бе загубен. Лиза Дънкан се бе погрижила за това, вземайки го на борда на втория кораб-майка, преди да отлети за Марс. Храбра, но глупава постъпка. Вярно, че бе съумяла да попречи на аирлианците да получат съобщение от своите съюзници, но загубата на Граала бе сериозен удар. Открай време тази безценна вещ бе в центъра на плановете му за световно господство.

От известно време имаше усещането, че е стигнал до края на някакъв гигантски цикъл. Всичко се въртеше около кръвта — само че аирлианската кръв. Вампир знаеше много добре какво иска да постигне Носферату. Но от близостта си с хората бе научил нещо много важно — властта винаги трябва да е в ръцете само на един. Докато Носферату мислеше единствено как да си върне Некхбет, Вампир можеше да му има доверие. Но след това? Не биваше да забравя и Тиан Дао Лин, както и Адрик. Четиримата бяха с трима повече, отколкото бе необходимо, по мнението на Вампир.

Той обърна гръб на големия, непробиваем за куршуми прозорец и се приближи към глобуса в неговия кабинет. Стените на стаята бяха закрити от рафтове с книги, много от тях древни, оригинални текстове, за които специалистите биха дали половината от живота си. Не ги държеше за украса, често прибягваше до тях.

Той положи ръка на глобуса и го завъртя.

Еверест. Москва. И разрушеният кораб-майка в орбита.

Носферату и другите двама вече действаха. Вампир знаеше, че борбата за власт е като борбата на шахматната дъска — удар и контраудар. Нерядко целта бе да позволиш на противника сам да си изкопае гроба.

Търпение. Четири дни бяха като трепване на клепача, сравнени с живота, който бе изживял досега, но Вампир знаеше, че могат да бъдат и прекалено дълги.

Време беше да се разместят фигурите.

13.

Еверест

Връх Еверест е най-високата точка на земната повърхност и една от най-труднодостъпните. Идеално място да се скрие Екскалибур — ключът за Главния страж, който контролираше всички аирлиански компютри, легендарният меч на крал Артур.

Надпреварата за неговото откриване бе свирепа. От една страна бяха Майк Търкот и професор Муалама. От друга, двама морски „тюлени“, превърнати във Водачи от стража-компютър и търсеци ключа по нареждане на Сянката на Аспасия. От трета — китайска военна част, водена от трима от *Онези, които чакат*, човешко-аирлиански клонинги, служещи на Артад. Но дори спътникът на Търкот се оказа не този, за когото се представяше — под въздействие на едно от пипалата на Рояка Муалама се бе опитал да унищожи меча, но бе възпрян в последния момент от Търкот.

В края на краищата победител бе излязъл Търкот и с негова помощ проникналият в последния кораб-майка под планината Арарат Яков бе успял да се сдобие с контрол над Главния страж, а чрез него и над останалите стражи, довеждайки до успешен завършек Третата световна война и принуждавайки силите на извънземните да се оттеглят.

Сега замръзналите трупове на участниците в тази надпревара — „тюлените“, китайците, Муалама и тримата Онези които чакат, се въргаляха по склоновете на планината. Костите им щяха да се смесят с останките на сто и шейсетте алпинисти, загинали през последните трийсетина години при неуспешни опити да достигнат или да се спуснат от върха. Повечето от тези трупове се намираха в мъртвата зона — над осем хиляди метра височина.

Всъщност Еверест не се смяташе за най-трудният връх в техническо отношение, но комбинацията от лавини, пукнатини, ветрове със скорост от 180 километра в час, бури, температури до

минус 40 градуса и кислороден недостиг го превръщаше в едно от най-смъртоносните места на планетата. В мъртвата зона въздухът съдържаше едва една трета от кислорода, който бе в наличност на морско равнище. В резултат на това алпинистите често страдаха от планинска болест — оток на белите дробове, при който те се изпълваха с течност, както и от височинен мозъчен оток (когато гладуваният за кислород мозък се подува). Тези две усложнения нерядко завършваха фатално, освен ако пострадалият не бъде свален незабавно в низините — нещо, което бе практически невъзможно, тъй като спасителните хеликоптери не можеха да се издигат в разрежения въздух.

Високо над планината се намираше шпионски спътник, изстрелян от руснаците. Задачата му бе да следи Югозападен Китай. По заповед, предадена пряко от Москва, една от високочувствителните му камери се извърна към Еверест и започна да заснема покритите със сняг склонове. Тъй като Търкот бе единственият оцелял, никой не знаеше каква е съдбата на останалите.

Точно след четири часа спътникът приключи огледа на Еверест и предаде дигитализираната информация в Москва, където тя попадна право в ръцете на онзи, който я бе поискал.

Настанен зад бюрото, Адрик разглеждаше извикания на екрана файл. Беше се сдобил с фотографиите след един-единствен телефонен разговор и прехвърлянето в чужда сметка на 1,6 милиона американски долара. Дори не си даде труда да отвори файла, а веднага го изпрати по електронен път в Хонконг. После го прати и на още едно място.

Околземната орбита

Това бе най-големият обект в околземна орбита, с размери, надхвърлящи многократно дори най-големите модули на Международната космическа станция. Корабът-майка бе дълъг над километър и половина и широк около четиристотин метра в средата, след което постепенно се стесняваше. В носа зееше грамадна пробойна — на мястото, където Майк Търкот бе взривил ядрения заряд, доставен в товарния отсек от една аирлианска сонда за гориво. Вътре в хангара се намираха и разрушените щурмови аирлиански кораби — така наречените „хищни нокти“ — аирлианският флот от Марс, пристигнал,

за да превземе кораба-майка. С един-единствен неочакван ход Търкот бе съумял да обезвреди всички главни сили на противниците, които воюваха помежду си от хилядолетия насам, използвайки за целта планетата Земя.

Сега корабът-майка се носеше безжизнено из космоса — символ на човешката победа над аирлианците. Вътре в „хищните нокти“ се намираха десетина аирлиански трупа, идеално съхранени в космическия вакуум. В замръзналите им жили се намираше вирусът, който Носферату така отчаяно търсеше.

Хонконг

Нимха Намче не беше свикнал да носи костюм, нито да слиза в долината. Въпреки че прекара целия следобед в нетърпеливо очакване на четирийсет и четвъртия етаж на един небостъргач в самия център на Хонконг, той пак се намираше на седем-осем километра по-ниско, отколкото бе привикнало тялото му. Беше шерп от района на Кхумбуз в Хималаите и причината да пристигне чак в Хонконг бе само една и съвсем прозаична: парите.

Друг един шерп на име Тенсинг Норгей бе придружил сър Едмънд Хилари при легендарното първо изкачване на Еверест и оттогава шерпите неизменно участваха във всички експедиции до най-високия връх. Намче познаваше и такива, които изкачваха върха, движени не от желанието да го покорят, но сред шерпите никога не се говореше открито за тях.

Неотдавна към него се обърна един известен шерп, който се занимаваше с набиране на водачи за експедиции — само че този път предложението му бе невероятно. Намче щеше да получи сто хиляди долара, когато пристигне в Хонконг — наистина нечувана сума за шерп, — и още деветстотин хиляди след изкачването на върха — стига да приеме предложението да води експедиция. Кого щеше да води и кога щяха да поемат нагоре, бяха въпроси, на които се надяваше да получи отговор скоро.

До момента обаче отговорите ги нямаше. На летището го посрещнаха двама много бледи мъже, облечени в тъмни костюми и с черни очила, които взеха мълчаливо очукания му куфар и го настаняха

в очакващата ги лимузина. Докато пътуваха с луксозната кола, мъжете не продумаха нито думичка, загледани в тапицерията, сякаш тя бе най-интересното нещо на света.

Отведоха го във фоайето на сградата, прекараха го покрай охраната и го качиха на частен асансьор. Когато вратата на кабината се отвори, единият от придружителите му даде знак да излезе и веднага щом Намче прекрачи прага, вратата се плъзна зад гърба му и той остана сам.

Точно отпред имаше лъскава стоманена врата и Намче спря пред нея, но не посмя да почука. Съмняваше се, че звукът ще премине през плътния метал. Ето защо се облегна на стената и зачака търпеливо, без да се тревожи от странното посрещане.

От унеса го извади едва доловимо свистене. Вратата се плъзгаше встрани без никакъв друг звук. Намче се отдръпна от стената и се приближи към отвора.

— Влизай — подвикна някой отвътре на английски с изразен китайски акцент.

Помещението, в което се озова, бе оскъдно осветено и Намче спря на прага, за да привикне с полумрака. Виждаше само обикновен дървен стол, към който бе насочен лъч светлина.

— Сядай там — нареди същият глас.

Намче доближи стола и приседна на крайчеца, опитвайки се да различи притежателя на гласа в мрака, но лампата му блестеше право в очите.

— Изкачвал си се шест пъти на Еверест.

— Да, сър.

— И всеки път си стигал до върха.

— Да.

— Не ми трябваш за върха. Искам да поемеш нагоре до четирийсет и осем часа и да вземеш някого с теб.

Намче поклати глава.

— Извън сезона сме. Времето не позволява катерене, ще е така поне още един месец, а и тогава може да се стигне само до базовия лагер. Пък и...

— Мълчи.

Намче се намести обезпокоено на стола. Вече се досещаше с кого си има работа — някой разглезен богаташ, който не разбира нищо от

планини и алпинизъм. Такива обикновено очакваха водачът буквално да ги изнесе на върха. Мнозина приятели на Намче бяха загинали при подобни обстоятелства. Нито една сума не би си заслужавала подобен риск. Той винаги избираше внимателно онези, които щеше да води.

— Групата ще се състои само от двама души. Искам да отведеш моя клиент ето на тези места.

Намче погледна изненадано надясно, където неочаквано се бе появило обемно изображение на Еверест, увиснало на сред въздуха. Виждаха се три мигащи червени точки. Намче веднага се ориентира какво обозначават. Първата беше на северния хребет, един от двата най-трудни подстъпа към върха. Другите две бяха разположени върху Каншун — място, където никой не ходеше, защото от там не бе удобно да се щурмува Еверест. Намче не можеше да си представи какво изобразяват мигащите точки, тъй като Каншун бе разположен почти отвесно в продължение на километър и половина. Шерпите го смятаха за свещено място, където не бива да стъпва човешки крак.

— Четирийсет и осем часа са крайно недостатъчни — говореше Намче, докато продължаваше да разглежда с почуда холографското изображение. Никога не бе виждал по-точна картина на върха и заобикалящите го склонове. — Аклиматизацията в базовия лагер отнема минимум две седмици...

— Няма нужда от аклиматизация — прекъсна го гласът. — Моят човек е готов да се катери. Ще ви бъде осигурен един от най-модерните хеликоптери в целия свят, който да ви изнесе на максимална височина. Хеликоптерът ще ви спусне на височина 5800 метра, точно тук. — На холографското изображение се появи още една точка. — След това ще отведеш моя клиент до двете мигащи точки.

— Но защо? — попита Намче, за когото цялата тази история започваше да придобива мистериозен оттенък.

— Защото ти плащаме един милион долара да го направиш.

Намче не знаеше какво да каже. Сумата надхвърляше и най-смелите му мечти, а той си даваше сметка, че няма да е още дълго в този бизнес. Твърде много пъти бе успявал да измами съдбата. Погледна към планината. Спомни си за една легенда, според която в далечното минало се появили странни хора и оставили нещо на Каншун. Нещо много ценно. Намче усещаше, че любопитството му започва да надделява над страха.

— И защото името ми е Тиан Дао Лин и ти нареждам да го направиш.

Намче едва не падна от стола. С това име майките плашеха малките дечица нощем в леглата. В помещението внезапно блесна ярка светлина. Намче премигна слепешката и се озърна. Точно пред него имаше масивно полирано бюро, върху което бяха разхвърляни пергаментови свитъци и чертежи. Зад бюрото, в кресло с висока облегалка седеше мъж с гола, обсипана с лунички глава и очи със странни, издължени и зачервени зеници. Никога досега Намче не бе виждал подобни очи. От тях струеше някаква страховита и зловеща светлина.

— Разбра ли ме?

Намче можа само да кимне.

Вляво от Тиан Дао Лин се отвори врата, през която влезе друг мъж. Имаше тясно мършаво лице и щръкнал клюноподобен нос. Кожата му бе необичайно бледа. Той се приближи до бюрото и застана мирно.

— Това е Тай — представи го Тиан Дао Лин. — Човекът, когото ще отведеш при трите тела.

Последната дума накара Намче да трепне.

— Изчакай отвън — нареди Тиан Дао Лин.

Намче се изправи на безчувствените си крака и излезе в коридорчето. Тай остана до бюрото, неподвижен като статуя. Тиан Дао Лин завъртя креслото си към него.

— Разбра ли какво трябва да направиш?

— Да, татко.

Тиан Дао Лин дръпна едно чекмедже и извади дървена манерка. Отвън бе изрисувана с китайски йероглифи, а стените ѝ бяха подплатени с животински черва, за да я направят водонепроницаема.

— Дарявам ти част от своята кръв. Тя ще ти помогне да изкатериш планината, но трябва да побързаш.

— Да, татко.

Тиан Дао Лин подаде манерката на Тай.

— Не пий, докато не настъпи моментът на катеренето.

Корос, Френска Гвиана

След унищожаването на американската ескадрила от совалки най-оживеният космопорт на планетата вече не беше Кейп Канаверал в Щатите, а Корос във Френска Гвиана. Разположен на самия бряг на тази южноамериканска държава, Корос първоначално бе избран за площадка на Европейската космическа агенция.

Причините, поради които Европейската космическа агенция бе решила да разположи своя космодрум на друг континент, бяха няколко и съвсем практични. Плътноста на заселването на европейския континент не оставяше много възможности за избор на подходящо място, дори ако се пренебрегнат политическите борби, които би предизвикало такова решение, както вън, така и вътре в конкретната страна. От инженерна гледна точка не биваше да се забравя и въпросът с географската ширина, тъй като всички европейски страни бяха разположени доста нависоко на земната повърхност и това правеше изстрелването рисковано начинание.

Корос бе на брега на океана, което означаваше, че стартовете щяха да се извършват над водата. Освен това бе близо до екватора, създавайки възможност да се използва центробежното ускорение на планетното въртене — така нареченият катапултов ефект, — който значително щеше да подпомогне излитането. Освен това Европейската космическа агенция управляваше Корос почти като частен обект, което ѝ даваше възможност да извлича печалба от употребата му, преотстъпвайки го на други заинтересовани лица и организации срещу солидно заплащане. Дори руснаците бяха включени в сделката, осигурявайки космически кораби „Съюз“ като платформи за изстрелване на спътници.

В хода на същата тази програма бе проектиран и построен свръхмодерен комплекс за спътници, притежание на частната компания „Гостар“, която пък от своя страна бе финансирана тайно от Носферату. Разположен на площ от почти десет квадратни километра, този комплекс съдържаше двацет и две свръхстерилни лаборатории, свързани помежду си с коридори с широчина осем метра и височина дванайсет. Размерите на коридорите бяха продиктувани от необходимостта през тях да минават компоненти от изработваните в лабораториите спътници.

За първи път в своята кратка история комплексът се използваше с една-единствена цел. В три от четирите сгради бяха построени модули, които току-що бяха преминали последните си изпитания. Те бяха част от една революционна, нова концепция на „Гостар“, която се разработваше почти осем години, преди най-сетне да бъде доведена до стадий на изпитание.

От Четвърти корпус бе изведен и натоварен на хеликоптер ракетен маневрен модул, който бе откаран в Първи корпус, за да бъде монтиран на централната платформа. След това докараха и монтираха завършения в Трети корпус жилищен модул и лаборатория, а до него бе прикрепено командното помещение за екипажа. Отделните части на пъзела бяха сглобени.

Корабът Х бе готов за изстрелване.

Според техническите изисквания първото изстрелване, което щеше да е пробно, трябваше да се осъществи след два дни.

В действителност обаче нещата стояха съвсем различно.

Москва

На вратата се почука и Адрик вдигна глава от компютърния екран.

— Влезте — извика той.

Мъжът, който влезе в стаята, бе нисък и слаб, с безупречен костюм. Още преди шест години Петров бе заменил военната си униформа и синята барета на спецназовец — руските специални части — за скъп костюм и оттогава не бе поглеждал назад.

— Слушам.

Адрик се облегна назад и го погледна замислено.

— Били ли сте някога на „Лубянка“? — попита накрая.

— Много пъти.

— Кога?

— По времето, когато служех в Спецназ. Често се налагаше да се срещам с хора от Министерството на вътрешните работи и КГБ.

— А случвало ли се е да слизате в тунелите, които свързват подземията на „Лубянка“ с Кремъл?

— Никога.

- Ще ви се наложи. Там има нещо, което искам да ми донесете.
- Разбрано. Какво е то?
- Кръв.

Въздушното пространство над Северния полюс

Реактивният самолет на Вампир летеше по най-прекия курс между Сиатъл и Москва, който минаваше през Северния полюс. Настанен удобно в пасажерското помещение, той бе втренчил поглед в екрана на вградения в стената компютър. С помощта на една от своите компании, която разработваше оръжейни системи, Вампир бе проникнал в американската компютърна система за сигурност Интерлинк. Разполагаше с нужния код да получава информация от различни участъци на системата.

Вампир се включи към Космическото командване, чийто щаб се намираше в недрата на планината Чейене, в покрайнините на Колорадо спрингс, и поиска информация за местоположението на разрушения кораб-майка, който се намираше в околоземна орбита. Остана доволен, когато узна, че корабът-майка е на стабилна орбита.

В продължение на няколко секунди разглежда замислено изображението на Земята и маршрута на кораба-майка, който бе обозначен с мигаща червена точка. След това отново включи програмата и поиска да узнае дали в близко бъдеще орбитата на кораба-майка ще се пресече с орбитата на някой друг околоземен обект.

На екрана се появиха маршрутите на всички обекти, които се намираха в близост до гигантския космически кораб, след това започнаха да изчезват, докато остана само един зелен кръг. Зеленият цвят съответстваше на проектирана орбита на обект, който още не беше изстрелян.

Вампир изписа кода на тази орбита. Отговорът последва незабавно.

ТЛ-САТ-7-7//МИСИЯ-ТЪРГОВСКА//ГОСТАР//
КОРОС

Точно според очакванията му. „Гостар“ бе компания, която се намираше под контрола на Носферату. Когато се опита да научи нещо повече за целите на подготовката за изстрелване обект, откри, че в Космическото командване не разполагат с допълнителна информация. Тъй като Корос бе притежание на частна агенция, управата не намираше за уместно да разпространява информация за своите клиенти. Вампир и сам можеше да се досети за какво става въпрос, тъй като от години следеше проекта на Носферату за създаване на Кораба Х. Дори бе успял да внедри неколцина свои агенти в научния екип.

Доволен, че всичко върви според предварителните му очаквания, Вампир насочи вниманието си в друга посока. Доверен човек в Хонконг му бе съобщил, че Тиан Дао Лин е повикал при себе си един от най-известните непалски шерпи, който по-късно бил откаран с личния самолет на китаеца, в компанията на негов наследник. Направление: базовият лагер за щурм към Еверест. Отново както следваше да се очаква.

И накрая, кодирано съобщение от Адрик. Най-младият нежив се бе явил на срещата при Носферату само благодарение на съръчението на Вампир. Още един глупак, помисли си с усмивка Вампир, сецайки се как бе надхитрил руснака. Всъщност Адрик му дължеше живота си. В края на краищата тъкмо Вампир го бе спасил от онзи каменен ковчег в подземията на Кремъл преди много години, около седмица след като дворцовата охрана го бе спуснала там.

Това, за което Адрик не се бе сетил да попита, бе, как Вампир е успял да го открие. Руснакът бе приел с лека ръка обяснението, че случайно се намирал в града по същото време. В действителност както бунтът на охраната, така и последващото покушение срещу царя бяха организирани от самия Вампир, за да може да си осигури вечната му признателност.

През онази ужасна седмица, прекарана от Адрик в каменния ковчег, Вампир неведнъж бе слизал в подземията, за да се наслаждава на виковете му. След като изкова по този начин неговата преданост, Вампир се премести в Англия, а после и в Новия свят, за да трупа богатства, а през това време Адрик бе останал в Москва, изпълнявайки съвета на Вампир да не се стреми към властта, а да си създаде връзки в подземния свят.

Сега прегледа доклада на Адрик. Остана разочарован, но не и изненадан, когато узна, че Адрик бе пратил друг да вземе кръвта в подземията. Нищо чудно, че след преживяното преди толкова много години Адрик не искаше и да чуе за подземия.

Вампир прати на Адрик писмо с нови инструкции. След това се облегна уморено назад и затвори очи.

Брегът на скелетите

Носферату влезе в стаята за наблюдение и надзорна през еднопосочното огледало в стерилната кръвна лаборатория. Ставаше все по-трудно да се снабдява с чиста кръв от континента. Броят на заболелите от СПИН в Южна Африка надхвърляше петдесет процента и западният свят бързо се движеше в същата посока. На други места из Африка този процент все още беше между 25 и 40. Според изследванията на най-добрите специалисти в тази област до две поколения населението в Африка щеше да намалее драстично.

Носферату бе принуден да признае, че Адрик е прав. Оставени без надзор, хората бяха в състояние да се унищожават помежду си с невероятна изобретателност.

Фармацевтичните компании в Америка и Европа разполагаха с лекарства, които да помогнат на заразените хора в Африка да надмогнат болестта, но цената им бе такава, че малцина можеха да си ги позволят. Печалбата над живота. Това беше принцип, който Носферату бе виждал неведнъж в действие. Но от друга страна, нерядко бе ставал свидетел и на човешко поведение, което не се побираше в никакви рамки на логиката.

Вътре в лабораторията наетият от Носферату срещу солидно заплащане специалист проверяваше всяка банка с прясна кръв, пристигнала със самолет направо от Кейптаун. Литър от тази кръв струваше на Носферату над пет хиляди долара и макар че според договора трябваше да се изследва в болницата в Южна Африка, почти една трета се оказваше заразна със СПИН и негодна за употреба.

Оборудването на лабораторията бе най-модерното, което можеше да се намери по света, но Носферату знаеше, че не е достатъчно добро, за да се сдобие с аирлианския вирус.

Имаше обаче едно място, където съществуваше търсеното от него оборудване, при това базирано на аирлианска технология: в Дълси, Ню Мексико, където „Меджик-12“ бе създал таен център за разработка на биологични и химични проекти. Американците бяха започнали да разкопават срутната лаборатория, но дейността им бе прекратена след избухването на Третата световна война. Осведомителите на Носферату го бяха информирали, че разкопките са били преустановени, а усилията на американците са били насочени към подпомагане на пострадалите от войната страни, и най-вече на Южна Корея.

Носферату се опита да прогони безпокойството си. Трябваше да е готов за момента, когато другите двама изпълнят задачите си и му донесат кръвта. Изпитваше особена тревога, когато се сетеше за Вампир. Познаваше го много отдавна и от самото начало той бе в плен на своя гняв. Действията му през всичките тези години неизменно бяха свързани с жестокости. Носферату все още не можеше да забрави как бе постъпил с турските пленници. Беше чул и други истории, но междувремето Вампир се бе изгубил от погледа му, превръщайки се в легенда за хората, най-вече след като написаха книга за него. Носферату подозираше, че част от информацията за неживите е била разпространена от Наблюдателите, тъй като във всеки мит имаше и частица истина.

Включи обезопасената сателитна линия и проведе два разговора. Единият с Корос, за да потвърди времето и датата на старта. Вторият с Щатите, с негова свръзка, която бе използвал и по-рано.

Даваше си сметка, че се нуждае отчаяно от план, за да успее. Това бе единственият начин да си върне Некхбет.

14.

Москва

Пожълтели архитектурни планове покриваха масата в средата на стария склад. Някои от тях датираха отпреди повече от сто години, когато царете все още са управлявали в Кремъл. Други бяха от периода между 1939 и 1945 г., по времето на трескавите изкопни работи, свързани с войната и фашисткото нашествие. Повечето обаче бяха от периода на Студената война, над четирийсет години, през които тунелите се бяха вкопавали все по-надълбоко под руската столица, в отговор на нарастващата мощ и постоянната заплаха от американски ядрени удари.

Петров се ровеше из плановете, изучаваше ги внимателно, водеше си бележки и не се отказваше от търсенето на една-единствена стая, която — поне засега — съществуваше само в слуховете. Говореше се, че в нея КГБ държал голямо количество кръв, иззета от тайна квартира на СС в самия край на войната.

Складът бе заобиколен от часовой, бивши спецназовци, действащи под командването на Петров и наслаждаващи се на плодовете на капитализма, които им осигуряваше руската мафия. Освен че притежаваше съвсем легален бизнес, Адрик бе известен и с връзките си с руските престъпни босове. Петров не можеше да си обясни защо неговият началник упорства да се възползва от помощта на мафията, след като разполагаше с напълно законни средства за печалба, но знаеше добре, че не се намира в позиция да задава въпроси. Адрик беше и си оставаше загадка, още по-странното бе, че го познаваха добре хора от най-различни поколения. Дори ветераните от войната го помнеха и описваха по същия начин, по който изглеждаше сега. Сякаш въобще не старееше.

Петров, разбира се, бе чул и най-различни слухове за своя шеф. Че Адрик никога не излизал през деня. Че всяка седмица му водели млади момичета, които никой не виждал след това. Шепнеха, че били

девици и че преди това им вземали кръв за медицински изследвания. Петров не обръщаше внимание на тези слухове. За него бе важно да му плащат добре за работата и че Адрик очевидно разполага с достатъчно сила, за да държи мафията и правителството настрана от своите дела.

Един от пазачите извика, че някой се приближава към склада, сетне спря новодошлия и го обискира за оръжия и експлозиви. Петров вдигна глава от старата карта, на която се виждаха тунелите, свързващи Кремъл с „Лубянка“, и погледна към посетителя. Беше старец и накуцваше при всяка крачка. Носеше олющена кожена чанта, която постави на масата пред Петров.

— Казвам се Кокол — представи се старецът. — Твоят шеф ме праща да ти помагам.

Кокол отвори чантата и извади отвътре снопче документи. Бяха обвити с някакъв странен материал, а листата вътре бяха изписани на ръка. За изненада на Петров върху някои от документите се виждаше пречупен кръст. Старецът забеляза реакцията му.

— Взех ги в края на Великата отечествена война от един бункер под канцлерството в Берлин. — Той посочи с отвращение обвивката. — Направена е от човешка кожа. От лагерите. Тези гадове...

Сетне прелисти една от тетрадките.

— Това са медицински доклади на фашистки доктори. Вършели са неща, дето в нормално време никой не би им позволил. Поставяли са голи нещастници във вани с вода и са понижавали постепенно температурата, за да проучат как ще реагира човешкото тяло и колко време ще измине до настъпването на смъртта. Това са най-точните наблюдения върху хипотермията, извършвани от учени досега. Но има и други интересни изследвания — Кокол направи театрална пауза. — С кръв например. Това, от което се интересува твоят господар.

Петров се намръщи заради употребената дума.

— Адрик, да. Познавам го още от войната. Погледни ме и си го представи. По онова време той си беше съвсем същият. Не е остарял и с един ден. Какво според теб може да означава това?

— Не е моя работа — отвърна Петров.

— Ти работиш за него — възрази Кокол. — Щом не е твоя работа що за странно създание е господарят ти, тогава какво те интересува?

— Защо го наричаш *създание*?

Кокол въздъхна.

— След всичко, което се случи през последните години, тези пришълци и прочее, време е ние, хората, да прогледнем.

— Адрик е... — поде Петров, но Кокол вдигна ръка и го накара да млъкне.

— Адрик не е човек — отсече той. — Може да прилича на човек, но със сигурност не е.

— Кой... какво е тогава?

Старецът посочи един документ пред него.

— Какъвто и да е, сега му е притрябвала кръвта, която са събирали нацистите през време на Втората световна война. Според този документ техните доктори са подлагали на лабораторен анализ кръвта на всички затворници в лагерите.

— И какво са търсели?

— Един особен щам. Вършели са го по нареждане на високопоставен служител на нацистката партия и стар член на СС. В заповедта се е казвало, че трябва да се съсредоточат върху хора с червеникава коса и бледа кожа, които да са във видимо добро здраве. Събраното се е пращало в Бавария, в един замък край Февелсбург, където се събирал каймакът на СС. — Кокол прелисти още няколко страници и спря поглед върху друг документ. — В по-късния стадий на войната голяма част от събраната кръв била транспортирана до канцлерството в Берлин.

— Щом ти си взел документите, у кого е останала кръвта?

— Прибраха я НВД, военното разузнаване. Там имаше и хора от КГБ. Дори избухна кратка свада помежду им заради някакъв нацистки труп. Това остана за нас — той чукна с пръст по тетрадката. — Кръвта отиде на „Лубянка“.

— И какво направиха с нея?

Кокол кимна към пръснатите върху масата чертежи.

— Скътали са я в някоя дупка под Москва. А после са продължили със същото. Имам предвид, че са започнали да водят затворници на „Лубянка“ и да им точат кръвта. Казват, че нощем виковете им се чували чак в Кремъл.

Петров поклати глава. Наслушал се бе на всякакви невероятни истории. Не го интересуваше за какво му е притрябвала на Адрик кръвта, нито дали наистина му водят момичета и момчета. Но нещо в думите на Кокол пробуди любопитството му.

— Адрик им пие кръвта, нали?

— Чия кръв?

— На младежите, които му водят. Преди това кара да им правят изследвания. Мислехме, че са за СПИН и други болести, но всъщност е проверявал чистотата ѝ. Затова живее толкова дълго. — Петров погледна строго Кокол. — Колко дълго всъщност е живял той?

Кокол сви рамене.

— Не зная, нито смея да го попитам. Бях още юноша, когато за него се говореше шепнешком. Дори тогава името му се произнасяше със страх, даже от ветераните от революцията. И те бяха чували за него като младежи. Тези хора, които бяха изстребвали стотици, дори хиляди врагове на партията, трепереха пред него.

— Знаеш ли къде КГБ държи кръвта?

Кокол тупна с длан по документите.

— Има един човек, който отговаряше за архивите на пришълците. Първо беше в КГБ, после във ФСБ. Казва се Лъончика.

— Отговаряше?

— Загина при скорошните събития.

— И кой го смени?

Кокол бръкна в джоба и извади листче.

— Ето името, чина, поста и номера на кабинета.

Петров взе листчето и прочете написаното.

— Струва ми се, че е дошло време да намина при другаря Пашенка.

Кокол се зае да събира тетрадките.

— Ще ги четеш ли?

— Не зная немски и нямам никакво време да се занимавам с глупости. Чака ме по-важна работа.

— Нима мислиш, че е толкова просто?

Петров се усмихна.

— Да — кимна. — Така мисля. Но все пак остави тетрадките.

Корос

След като изкараха Кораба Х от хангара го преместиха на стартовата площадка, където вече го очакваха ракетата носител

„Ариане 5“ и кранът, предназначен да повдигне кораба и да го прикачи за ракетата. Голям цифров часовник наблизко показваше 45:00:00. Часовникът започна да отброява в обратна посока в мига, когато корабът напусна хангара.

Тибет

Организацията на Тиан Дао Лин имаше доста дълги ръце, които се простираха до Пекин и из цялата територия на Китай. Петанг Ригмо беше малко селце със стотина жители и последното цивилизовано място, преди човек да се озове под северната сянка на Еверест. Тъкмо от това място бяха започнали своя щурм на планината *Онези*, които *чакат* съвсем наскоро, когато се бяха опитали да сложат ръка на Екскалибур. От същия пункт поеха и Тай, и Намче, макар целта им да бяха телата на загиналите.

Намираха се в скована от вечни студове страна. На югоизток хоризонтът бе закрит от планини, които изглеждаха джуджета, сравнени с Еверест.

Намче спря за няколко секунди, загледан в планината, сетне прошепна една беззвучна молитва. Неговият спътник не бе произнесъл нито дума от началото на пътуването. Намче бе свикнал с туристи, които бъррят непрестанно и задават безсмислени въпроси.

— Еверест — обяви Намче, без да е сигурен, че човекът до него знае кой от върховете е тяхната цел. — Вдясно е Чангце, заедно с Лхо Ла. Вляво е Нупце. Всичките са над 7500 метра.

Тай продължаваше да мълчи.

— Никога не съм го изкачвал от север — призна си Намче. — Винаги от юг. Северният подход е по-труден в техническо отношение. Ще се катерим по западния хребет, през глетчера Ронгбук. После ще се прехвърлим на източния хребет. Много стръмен и много опасен.

— Кога тръгваме? — попита след продължително мълчание Тай.

— Призори.

— И колко време ще ни отнеме?

— До първата точка? Шест часа. Стига хеликоптерът да ни отнесе толкова нависоко, колкото твърди, че ще може, твоят шеф. Понататък ще бъде още по-трудно, но на всяка цена трябва да се върнем

преди смрачаване. В противен случай ще се наложи да преспим горе в планината.

— Ще видим.

Брегът на скелетите

От доста години Носферату не бе напускал Убежището. Зад гърба си имаше месеци и години на щателна подготовка и планиране, но сега бе дошъл моментът за действие. Беше изпратил останалите и бе дошло време самият той да тръгва. Преди това обаче се спусна за последен път в криптата, където държеше саркофага на Некхбет. Положи ръка върху горния край на саркофага, на мястото, където преди хилядолетия киселината от кожата му бе оставила едва забележим отпечатък.

— Скоро. Много скоро, моя любов. Ще бъдем заедно.

Напусна криптата и се изкачи на площадката, където го очакваше хеликоптерът.

15.

Москва

На Петров му бяха необходими само три телефонни разговора, за да събере цялата информация за Пашенка, от която имаше нужда. След около час вече разполагаше с пълно досие, включително и с фотография на обекта. Като високопоставен служител във ФСБ Пашенка бе спечелил повече пари от продажба на информация на мафията, отколкото от държавната си заплата. Дори на няколко пъти бе взаимодействал с някои от подчинените в организацията на Адрик.

Имаше обаче и още нещо, което караше Петров да мисли, че този път се е натъкнал на следа, далеч по-скъпоценна от каквато и да било сума пари.

Настанен в задната част на един микробус, паркиран в отсрещния край на площад „Лубянка“, Петров чакаше търпеливо. Според осведомителите му Пашенка излизаше от работа в 16:00 часа, пресичаше площада и влизаше в бара на първия етаж на магазин „Мир“. Подобна безгрижност в действията говореше, че Пашенка отдавна е забравил подготовката си и дори не предполага, че някой може да се заинтересува от него. И днес, точно в 16:02 Пашенка се появи на вратите на сградата и прекоси площада. Беше облечен в скъп костюм, надхвърлящ далеч възможностите на един държавен служител, пък дори и от ФСБ. Но добре скроените дрехи не можеха да скрият напълнялото му и позакръглено тяло. Очите му бяха зачервени, сигурен белег, че пие повече, но в тях се четеше и стаена страст да властва и да причинява болка.

— Тръгвай! — нареди Петров в микрофона на седналия отпред шофьор. Отзад имаше още двама души, неговите най-верни помощници, и двамата облечени в черни дрехи, под които носеха бронирани жилетки. В мига, когато микробусът се изравни с тротоара, те нахлузиха на главите си черни шапки.

Петров се облегна на вратата, стиснал в ръката си пистолет. Бяха го правили много пъти и не очакваше неприятности, но човек с неговата професия трябваше винаги да е нащрек. Микробусът забави скоростта си до нормален човешки ход и помощниците на Петров отвориха другата врата. Единият от тях скочи зад Пашенка и го мушна с електрическа палка, пращайки мощен заряд в тялото му, а вторият постави примка на шията му и я стегна отзад.

Двамата мъже повдигнаха едновременно отпуснатото туловище на Пашенка и го напъхаха в микробуса. Вратата се хлопна и шофьорът даде газ. Десет секунди по-късно вече напускаха площада от противоположната страна. На тротоара зад тях стояха неколцина стреснати минувачи, но докато се сетят да вдигнат тревога, микробусът се бе изгубил от погледите им.

Петров огледа Пашенка, а един от помощниците му извади спринцовка и му инжектира силен мускулен релаксant, който щеше да го обездвижи за няколко часа, без да го лишава от способността да диша и да говори, както и да изпитва болка.

Пашенка премигна с очи, показвайки, че действието на електрическия заряд започва да се изчерпва, и се огледа замаяно. Докато пристигнат в склада, където Петров бе разположил своя щаб, пленникът вече бе напълно в съзнание и дори помръдваше леко с крайници.

— Правите голяма грешка — заговори той. — Аз съм висш офицер от ФСБ.

— Ако отговаряш искрено на въпросите ми, ще те оставя да живееш — каза му Петров. — Излъжеш ли, дори само веднъж за нещо дребно — никой вече няма да те види.

Той даде знак на помощниците си, които вдигнаха Пашенка и го отнесоха до едно тежко дървено кресло, завинтено за пода. Хвърлиха го на креслото и го завързаха здраво през ръцете, краката и гърдите.

Пашенка огледа обстановката, като не пропусна да отбележи въоръжената охрана и модерното оборудване.

— За кого работиш?

— Казах ти, че аз ще задавам въпросите.

— ФСБ ще ме търси. Имам среща след...

Петров премести стола си срещу Пашенка и седна.

— От ФСБ наистина ще те търсят, но сигурно ще признаеш, че няма да им липсваш кой знае колко. Нямах друг шанс, освен да отговаряш на въпросите ми.

— Какво трябва да ти кажа?

— Какво знаеш за Адрик?

Пашенка пребледня. Брадичката му започна да трепери. Той преглътна мъчително, преди да отговори.

— Адрик е много опасен човек. Никога не съм го виждал, но така се говори. Свързан е с организираната престъпност, но има и свой бизнес.

— Мога и сам да чета вестници — прекъсна го Петров. — Искам да знам какво пише за него в секретното досие във ФСБ.

— И да е имало такова досие, най-вероятно е било унищожено.

— Защо?

— Намираще се в Четвърти отдел.

Макар да бе дългогодишен служител на КГБ, Петров никога не бе чувал за Четвърти отдел.

— Какъв е този Четвърти отдел?

— Искаш да кажеш, какъв *беше* — поправи го Пашенка. — Беше подразделение на КГБ, после и на ФСБ, и се занимаваше с извънземните.

— *Беше*, значи. И какво е станало с него?

— Щабът му се намираще в един подземен бункер на остров Нова земя. По време на войната е бил атакуван и унищожен от извънземните.

— И защо досието на Адрик е било в Четвърти отдел?

— Подозираха, че е бил от *Онези, които чакат*. Получовек-полуаирлианец, клонинг, който работи за Артад.

Петров си спомни тъмната канцелария, в която се бе срещнал със своя шеф. Бялата му кожа. Слуховете.

— Пак използва минало време. Сега не е ли?

— Не. Сега е друг.

— Какъв?

— Нежив.

— И какво означава това? — наклони се заинтригувано Петров.

— Нямаме представа — призна Пашенка. — Всичко, което знаем, е, че живее много дълго време благодарение на достъпа до

някаква извънземна технология или биохимичен материал от прищълците. Някои смятат, че е полуаирлианец. Първото му досие е още от времето на Сталин, но има сведения за него и от времето на царете. Дори се смяташе, че може да е бил един от тях — Иван Грозни. Истината е, че никой няма представа за възрастта му.

Петров неочаквано смени темата.

— Разкажи ми за тунелите под Кремъл. Искам да знам повече за тях.

Пашенка премигна.

— Там са архивите, за които аз отговарям.

— Има ли някакво помещение, където държите кръв? Същата тази кръв, която е била взета от германците в края на Втората световна война.

Пашенка се подвоуми. Петров изтегли назад ударника на пистолета.

— Да — кимна Пашенка. — Има една стая, където се съхранява кръвта.

— Тази вечер ще ме отведеш там.

Еверест

— Никога досега не бях виждал нещо подобно. — Едва Намче произнесе тези думи и свирепият вятър ги откъсна от устните му и ги отнесе към пропастта вдясно от тях. Намче побърза да си нахлузи шапката, за да скрие и последните сантиметри гола кожа от природните стихии. Тай очевидно се задъхваше. Превит надве, китаецът разглеждаше замръзналите алпинистки дрехи, които стърчаха от ледената покривка. Фактът, че в дрехите нямаше и следа от вкочанен труп, бе накарал Намче да подхвърли тази забележка.

Намче досега бе откривал много трупове в планината. Практически невъзможно бе те да бъдат смъкнати обратно и затова най-често другарите им ги покриваха с камъни. Постоянно ниските температури съхраняваха напълно телата, но не такъв бе случаят тук.

Намче насочи поглед на югозапад, към Еверест. Над върха се виеше снежна опашка, но не беше твърде дълга, вероятно скоростта на вятъра бе между трийсет и петдесет километра в час. Призори

хеликоптерът ги бе оставил на височина 5600 метра. Последните неколкостотин метра двигателите ревяха отчаяно, опитвайки се да се преборят с разредения въздух.

Тай се изправи и проследи погледа на Намче.

— Трябва да намерим и другите двама.

— А ако и те изглеждат така?

— Значи сме се провалили.

Намче се намръщи.

— Като те гледам, няма да стигнеш много надалеч.

Китаецът бръкна в якето си и извади дървена манерка. Отви капачката, опря гърлото в устните си и пресуши съдържанието на един дъх. Намче остана изумен, когато забеляза, че от ъгълчето на устните му се стича капка кръв. Тай въздъхна дълбоко, почака няколко секунди и кимна удовлетворен.

— Сега вече ще стигна.

Шерпът премести любопитен поглед към огромната раница на гърба му. Не знаеше какво има вътре, но беше достатъчно обемиста и завързаните от двете ѝ страни пластмасови тръби силно затрудняваха катеренето. На няколко пъти тръбите се заплитаха в осигурителното въже.

Това не беше негов проблем. Намче се извърна срещу вятъра и дръпна въжето, с което бяха завързани.

— Тръгвай след мен.

Въздушното пространство над Атлантическия океан

Носферату бе единственият пътник в кабината на реактивния самолет. Веднага щом влезе, той спусна щорите и изгаси осветлението. Въпреки тъмнината можеше да чете без затруднение доклада, който бе получил от своята група в Щатите. Бяха готови да действат веднага щом се приземи.

Американците бяха изровили по-голямата част от подземния комплекс в Дълси, но после работата им бе прекратена заради избухването на Третата световна война. Според доклада там бе разположена охрана — един пехотен взвод, но изглежда нищо друго нямаше да му попречи да изпълни замисленото.

Беше получил също така доклади от Тиан Дао Лин и Адрик. Двамата все още действаха по своите задачи, засега всичко вървеше според плана.

Носферату почувства, че възбудата му нараства. След толкова хиляди години чакане най-сетне бе на една крачка от успеха. Скоро Некхбет отново щеше да застане до него. И двамата щяха да бъдат безсмъртни.

Носферату забеляза, че ръцете му потреперват едва забележимо. Премигна, усещайки нещо в очите си, и когато ги изтри, по пръстите му остана червено петно. Осъзна, че плаче с кървави сълзи.

Москва

Петров бе разпоредил неговата щурмова група да се настани в три микробуса с необходимите обозначения, които ги причисляваха към отряда за специално предназначение. Това щеше да им осигури ненамеса от страна на милицията и други силови структури. Петров обичаше да използва бюрокрацията срещу самата нея. Минаха по един от мостовете над Москва река и спряха в подножието на Кремъл.

— Тук е — потвърди Пашенка.

Петров се огледа. В късния нощен час улиците, заобикалящи Кремъл, бяха съвсем пусати. Петров постави микроскопичната слушалка в ухото си и нагласи микрофона. Провери връзката и получи потвърждение от дванайсетте членове на групата.

Беше облякъл черни дрехи, под които носеше също черна кевларова бронирана жилетка. Въръжението му се състоеше от АК-74, усъвършенстван вариант на легендарния автомат „Калашников“-47, който притежаваше по-висока начална скорост и по-малък калибър — 5,45 мм. Би предпочел нещо друго, например германския НК-95, но нали трябваше да се представят за отряд със специално предназначение, а там основното оръжие бе АК-74.

— Да вървим.

Той избута Пашенка отпред и двамата скочиха на паважа. Четирима от хората му поеха нагоре по хълма, като държаха под прицел всички посоки с оръжията си. Двама заеха позиция на фланговете, другите четирима останаха отзад. Шофьорите не

напуснаха кабините, готови да извадят оръжие, в случай че някой бъде така глупав да се поинтересува какво търсят толкова късно през нощта на една от улиците край Кремъл.

Стигнаха до голяма метална врата в крепостната стена. Петров даде знак на двама от хората си, въоръжени със снайпери с нощни мерници, да застанат отстрани на вратата. Пашенка извади от джоба си карта, мушна я в процепа, въведе необходимия код и вратата се отмести, разкривайки неосветено стълбище. Петров вдигна ръка в мига, когато Пашенка понечи да влезе. Чукна се по слепоочието и спусна пред очите си прибора за нощно виждане. Останалите последваха примера му. След това вдигна два пръста и двама от хората му тръгнаха напред.

— Чисто до следващата врата — чу скоро след това докладите им. — Заключена и снабдена с ретинов скенер.

Петров побутна Пашенка към стълбището и останалите ги последваха. На тавана бяха монтирани флуоресцентни лампи, които бяха изгасени. Стигнаха още една метална врата. Пашенка се надвеси над ретиновия скенер, от който блесна тънък лазерен лъч и освети очите му. Петров си помисли, че наличието на толкова модерна техника може да означава само, че са на прав път. Дори в „Лубянка“ все още разчитаха на пропуски с печати и снимки, сверявани от възрастен полуграмотен портиер.

И тази метална врата се отмести, а зад нея се показва коридор, който се спускаше надолу. Подът и стените бяха боядисани в сиво. Петров повдигна прибора за нощно виждане, тъй като коридорът бе осветен, макар и от мъждукащи лампи. Веднага щом и последният член на групата прекрачи прага, Пашенка се обърна и понечи да затвори вратата.

— Не — спря го Петров. — Никога не затваряй пътя за отстъпление. — Нареди на двама от хората си да останат на пост и погледна коридора. Вървеше направо, докъдето му стигаше погледът. От документите, които му бе оставил Кокол, Петров узна, че първият тунел под Кремъл бил прокопан още по време на царизма като път за бягство в случай на опасност. Сигурно неведнъж се е налагало да го използват, помисли си Петров и даде знак да тръгнат напред. Пашенка крачеше до него.

Кокол му бе разказал, че по време на Втората световна война по нареждане на Сталин изкопали голямо бомбоубежище под Кремъл. Имало и други бункери, свързани с учрежденията отгоре. Всички те обаче били проектирани да издържат на въздушни атаки на немските „щуки“, а не на директен ядрен удар. Ето защо през петдесетте и шейсетте били прокопани нови, още по-дълбоки тунели и убежища. Никой не си помислил, че ако наистина започне ядрена война, оцелелите няма да има кого да управляват.

Пашенка спря пред една странична врата.

— Сега сме под двореца.

— На каква дълбочина? — попита Петров.

— Около осемдесет метра — Пашенка отвори вратата. Тунелът зад нея бе стар и по-нисък. От тавана капеше вода, голи крушки бяха свързани с разръфан кабел, закован със закривени пирони.

Изминаха около стотина метра и стигнаха нова врата. За разлика от предишната тази бе дървена, с метална обшивка. Петров забеляза миниатюрна камера, монтирана над вратата.

— Кой ни гледа?

— Един от хората ми — отвърна Пашенка.

— Не ми каза за това — Петров даде знак на хората си да бъдат готови.

— Той е мой доверен човек. Надявам се само да са приключили с ремонта.

Петров поклати глава. В днешно време в Русия нямаше такова понятие като *доверен* човек.

— Какъв ремонт?

— Дъното на асансьорната шахта и тунелът до него бяха разрушени наскоро при предателско нападение.

Пашенка помахала пред камерата и вратата се отвори с изщракване.

Двама от хората на Петров изтичаха напред и огледаха района. Петров изтика Пашенка пред себе си и опря автомата в гърба му. Пред тях имаше бронирано стъкло, което разделяше стаята на две. Вдясно бе монтирана врата, също от бронирано стъкло. От другата страна, зад поредица от монитори, седеше млад мъж. В ръката си държеше автомат.

— Кои са тези хора, другарю? — извика той на Пашенка.

— Четвърти отдел — отвърна Пашенка. — Имат разрешение.

— Мога ли да видя документите им?

Пашенка пристъпи към вратата.

— Няма нужда да ги искаш. По заповед на председателя. На моя отговорност.

Мъжът сви рамене.

— Не знаех, че са възстановили Четвърти отдел, но нищо чудно.
— Той натисна едно копче и вратата се отмести. Пашенка прекрачи прага, следван от Петров.

— Поправиха ли асансьора?

— Тъй вярно.

— Тунелът към дъното?

— Изчистен е от останките. Може да се минава.

— Добре — кимна Пашенка и извади ключ, завързан на верижка. Мъжът последва примера му. Двамата застанаха от противоположните страни на метална кутия и пъхнаха вътре ключовете си. Пашенка преброи до три и завъртя ключа.

Стоманените врати в дъното на стаята се отместиха и зад тях се показа голям товарен асансьор. Пашенка се качи пръв, Петров го последва, но преди това даде знак на двама от хората си да останат на пост. Останалите се присъединиха към тях.

Кабината се разклати и потегли надолу.

— На каква дълбочина ще се спуснем? — попита Петров.

— На осемстотин метра.

— Там ли са архивите?

Пашенка поклати глава.

— Не. Те са много по-надълбоко. Това е едва първата стъпка.

Асансьорът се разтърси и спря. Вратите се разтвориха шумно. Пред тях се разкри тъмен коридор, осветен от няколко крушки. Покрай стената се виждаха купчини от отломки.

— Кой се е опитвал да проникне? — любопитства Петров.

— *Онези, които чакат.*

Петров бе чувал за тях.

— И защо са им притрябвали архивите?

— Не зная — сви рамене Пашенка. — Моят началник Лъончика тръгна с тях и беше убит. По същото време един агент на Четвърти

отдел на име Яков, който бе придружен от някакъв американец, успя да избяга и отнесе нещо със себе си.

Петров знаеше за Яков от новините.

— Това същият Яков ли е, който отлетя за Марс и помогна да бъдат победени пришълците?

— Същият. — Стигнаха едно кръстовище, Пашенка се огледа и посочи надясно. — От тук.

Петров бе изкушен от идеята да застреля Пашенка и да продължи сам, но се опасяваше, че пленникът може да им потрѳва и по-нататък. Вървяха още известно време на същото ниво, после излязоха в по-широк тунел, който извиваше и постепенно се спускаше надолу. След като остави още един от хората си на разклонението, Петров продължи нататък.

Откъм вътрешната стена на тунела на равни интервали се отваряха вентилационни шахти. Петров предполагаше, че съществува една централна вертикална шахта, която снабдява с пресен въздух долните нива. Пашенка броеше на глас и спря внезапно пред първата врата отдясно. Петров прецени, че са изминали около километър и половина по извития коридор.

— Това е — обяви Пашенка. Сетне изруга.

Петров надникна над рамото му и веднага разбра причината. Краищата на вратата бяха заварени.

Петров извика на един от мъжете си, той смъкна раницата и извади отвътре портативен кислѳжен. Блясъкът на горелката озари мрачния коридор.

Беззвучната аларма вдигна на крак цяло отделение войници, които изтичаха в двора на Кремъл и се строиха на малкия плац, където вече ги очакваше техният началник и един полковник от ФСБ. Полковникът бе в пълно бойно снаряжение, сякаш бе очаквал тревогата.

Полковник Кокол бе мъж на възраст, но все още в добро здраве. Бастунът, който бе използвал при посещенията си при Петров, бе изчезнал, нямаше и следа от накуцването.

— Какво има, другарю полковник? — попита го капитанът, докато си закопчаваше куртката.

— Нарушители в тунелите, капитане.

— Къде?

— Задействали са алармата на Шесто ниво, Осма секция.

— Какво се помещава там?

— Старите архиви на КГБ.

— Странно — промърмори капитанът. — Как не са се натъкнали на по-горните алармени системи?

— Сигурно някой ги е пуснал — обясни Кокол. — Вчера от площада пред „Лубянка“ е бил отвлечен наш колега. Той имаше достъп до архивите.

— Защо мислите, че той е долу?

Полковник Кокол се усмихна. После извади малък уред и го показва на капитана. На миниатюрното екранче блещукаше зелена точка, а до нея се местеха цифри. Точката бе почти в центъра.

— Сложили сте му „бръмбар“?

Кокол кимна.

— Очаквах да се случи нещо подобно. Виждам, че са се преместили, откакто са задействали алармата. — Той посочи надолу. — Сега са точно под нас, но на дълбочина осемстотин метра.

Капитанът се извърна и махна към една широка тръба, която стърчеше на около три метра над земята.

— Това е главната вентилационна шахта на кремълските подземия. Спуска се право надолу на дълбочина от две хиляди метра.

— Ще ни е нужно ужасно дълго въже, за да се спуснем чак долу — отбеляза Кокол, докато се приближаваше към шахтата. Няколко войници вече сваляха решетъчния капак. Друг отваряше метален сандък, зазидан за бетонната площадка.

— Помислено е за това — в случай че се наложи максимално бързо спускане до дъното при изключено електрозахранване. Тогава асансьорите ще спрат, а слизането по стълбите ще отнеме много време.

Войниците махнаха и последния капак. От вътрешната страна на шахтата блеснаха две лъскави тръби, прикрепени към стените. Капитанът се приближи до сандъка и извади отвътре две странни устройства. Имаха дръжки и презрамки, които се стягаха на китките. От външната си страна представляваха скоби, които пасваха точно на размера на тръбите и можеха да се затягат и отпускат с помощта на специални плочки.

— Казват се чумари — обясни капитанът, докато си ги поставяше. Особено внимателно затегна презрамките. Полковник Кокол се поколеба, сетне вдигна втория чифт.

Двамата се приближиха към шахтата и погледнаха надолу. На всеки петдесетина стъпки светеше по една самотна крушка.

— С радост ще направя път на старшия офицер — подметна насмешливо капитанът.

Кокол се подсмихна.

— Готов съм да се поуча от по-големия ви опит, капитане. Ако обичате.

Капитанът се засмя и пристъпи на малката платформа. Постави чумарите на тръбата и леко ги натисна, като притискаше с пръсти плочките. Погледна Кокол, но усмивката бе изчезнала и лицето му изглеждаше мрачно и напрегнато. Полковникът кимна.

Капитанът отпусна внимателно скобите и започна да се спуска надолу по тръбата.

Петров си погледна часовника, но се постара да не издава нетърпението си. По-бързо не можеше да стане. Пламъкът на оксигена пълзеше по нажежения метал.

— Готово — докладва войникът.

Други двама войници се заеха да отворят вратата, която всъщност представляваше голям метален диск, с диаметър около два метра, прикрепен на две хидравлични рамена. Отместиха го встрани. Зад него цареше мрак. Петров отново си нагласи прибора за нощно виждане. Изчака, докато сензорите се настроят, после надникна внимателно вътре. Помещението бе толкова голямо, че отсрещният му край не можеше да се види. Петров ококори очи, когато разпозна вертикалните предмети, които изпълваха помещението — бяха закрепени за земята колове с набити човешки тела.

— Почакайте тук — нареди той и прекрачи прага. Имаше стотици мумифицирани човешки трупове, които висяха върху пронизалите ги заострени колове. Точно пред него, само на няколко крачки по-навътре, в земята бе вкопано дървено кресло. Кожените каиши, прикрепени за дръжките и краката на креслото, подсказваха, че тези, които са сядали в него, са го правели против волята си. Когато

повдигна глава, Петров откри, че върху тавана са монтирани железни релси и от тях висят вериги. Очевидно това бе начинът, по който бяха местили телата върху коловете.

Петров бе виждал много ужасни неща през живота си. Не му беше никак трудно да си представи какво е ставало тук. Жертвата е била разпитвана в креслото, обърната към трупове, някои от които вероятно все още живи и гърчещи се върху коловете, за да може да си представи по-добре каква съдба я очаква, ако откаже да сътрудничи. Петров предполагаше, че повечето са се съгласявали да отговарят на въпросите и дори са измисляли отговорите, само и само да отърват кожата. Независимо от това изглежда всички са завършвали по един и същ начин — повдигали са ги на веригите и после са ги спускали върху поредния кол.

Колко време е продължавало това? Той погледна към най-близкия труп. Кожата бе изпъната и съсухрена, тялото сгърчено, мумифицирано, сякаш изцедено до последна капка кръв.

Петров изведнъж си спомни, че е дошъл тук тъкмо заради кръвта.

Направи още няколко крачки и спря до креслото. Зад него имаше нещо, което не бе видял в началото. Голяма дървена количка с метален прибор отгоре и стъкленница на долния рафт. Гумени маркучи свързваха прибора със стъкленницата. Изминаха няколко секунди, преди да се сети, че приборът е някакъв вид помпа. На горния рафт имаше още маркучи, а също банки и дебели игли. Надписите върху стъкленниците бяха на немски, а отстрани на количката бе щампован пречупен кръст.

Нямаше никакво съмнение за предназначението на този прибор — да изсмуква кръвта на жертвата.

Но къде беше складирана кръвта?

— Влизайте! — извика през рамо Петров. Хората му го последваха. Нямаше никакъв коментар, но това се дължеше единствено на добрата им подготовка.

— Трябва да намерим хранилището за кръв — нареди Петров. — Претърсете стаята.

Мъжете се разпръснаха.

— Стигнахме ли вече? — попита шепнешком полковник Кокол. Ръцете го боляха от постоянното притискане на скобите.

— Близо сме — капитанът погледна проследяващия прибор, окачен на шията му.

На равни разстояния, приблизително на всеки десетина метра, минаваха покрай хоризонтални вентилационни отвори, запречени от ръждясали решетки.

— Не е ли време да излезем от шахтата?

Капитанът вдигна очи от прибора и кимна. Кокол изпъна крака, закачи се за входа на хоризонталния отвор, завъртя се и се пъкна в него, като същевременно смъкна ръкохватките на скобите, разтваряйки каишките със зъби. Капитанът го последва. Със съвместни усилия двамата откачиха решетката. Кокол пъкна глава, не видя нищо и се промъкна през отвора. Капитанът бе два пъти по-едър от него и не успя да промуши раменете си, колкото и да се опитваше. Докато го чакаше, Кокол завъртя глава, дочул шум от далечни гласове.

— Има някой под нас — прошепна той.

— Не мога да се пъкна — промърмори капитанът.

— Сигурно на дъното има сервизен вход — отвърна също шепнешком Кокол. — Слез там — едва ли остава много. Ще се качиш по стълбището. Аз ще те чакам тук.

Капитанът се послуша и погледна нагоре.

— Хората ми слизат след нас — рече той. — Не предприемайте нищо без подкрепление.

— Естествено — бе отговорът на Кокол.

Капитанът отново постави скобите върху тръбата и продължи да се спуска надолу. Кокол извади автомата, провери предпазителя и зачака.

Скоро ги намериха — шестнайсет дървени сандъка, натоварени на количка, подобна на тази с помпата. Сандъците също бяха щамповани с пречупени кръстове. С ножа си Петров отвори един от тях. Сгушени в меката слама, вътре бяха подредени банки, същите като тези, които бе видял на долния рафт на първата количка. Само че пълни с тъмночервена течност. Петров не се съмняваше, че е кръв.

Той нареди на хората си да изтикат количката отвън.

Кокол чу отдалеч скърцането на несмазваните от доста време колела. Звукът се приближаваше. Изведнъж зад него долетя сподавена ругатня. Един войник се опитваше да се пъхне през отвора.

Кокол му даде знак да пази пълна тишина, сетне отново насочи вниманието си към тунела. Скърцането се приближаваше, но той не можеше да си представи какво го причинява. За всеки случай зае позицията за стрелба, като приклепна и се подпря на коляно.

Войникът най-сетне успя да се промуши през отвора и веднага го последва още един. Кокол не сваляше поглед от завоя на тунела. Само след няколко секунди се появи непознат мъж в черна униформа. Кокол се прицели, но в същия миг войникът зад него извика на непознатия да хвърли оръжието.

Мъжът не изпълни заповедта, вместо това се опита да вдигне автомата и Кокол натисна спусъка два пъти. Първият куршум разкървави бузата на непознатия, вторият попадна точно между очите, отхвърляйки назад вече безжизненото тяло.

Отговорът бе незабавен и съкрушителен. Няколко автомата откриха едновременно стрелба, засипвайки тунела и отвора на шахтата с куршуми, които рикошираха във всички посоки. Един от тях удари войника, който се опитваше да се пъхне през отвора, и го уби на място, а трупът му запречи единствения вход. Кокол се просна на земята и пусна няколко кратки откоса, макар да не виждаше целта — предполагаше, че рикошетите ще свършат същата работа от другата страна.

До него някой въздъхна дълбоко и мъчително — като ударен в гърдите, който изпуска последния си дъх. Полковникът се огледа — вторият войник се бе превил, а от раната в мишницата му, незащитена от бронираната жилетка, шуртеше кръв.

Кокол се претърколи два пъти, прикри се зад тялото на убития войник и положи автомата върху него. Още няколко куршума разтърсиха трупа и Кокол отвърна с премерени изстрели, като броеше наум патроните. Натисна копчето за освобождаване на магазина в мига, когато пусна последния. Пълнителят изтрака на пода и той презареди мигновено, спестявайки ценни секунди.

Къде, по дяволите, се бавеше капитанът? Изстрелите под него утихнаха, сега оттам се чуваха само гласове. Нима противникът отстъпваше? Или се прегрупираше?

Отговорът дойде почти незабавно. Три ръчни гранати просвистяха във въздуха. Полковникът се мушна под трупа на убития войник в мига, когато първата падна недалеч от него. Ударната вълна го блъсна, последвана от още две, но трупът успя да погълне шрапнелите. Последната от трите вълни отметна главата на Кокол към стената и той изгуби съзнание.

Петров собственоръчно отнесе сандъка с кръвта в микробуса, докато войниците му задържаха с огъня си кремълската охрана. Шофьорът потегли незабавно, а Петров натисна дистанционното, взривявайки две от собствените си коли, които преградиха пътя на преследващите ги милиционерски машини.

Беше се сдобил с кръвта. Въпросът сега бе какво да прави с нея. Не беше сигурен дали трябва да я предава на Адрик — не и преди да поиска увеличение на заплащането.

16.

Еверест

Намче изчегърта леда от стъклото на кислородната си маска и погледна устройството за спътникова ориентация. Ако можеше да се вярва на информацията, с която разполагаше, намираха се съвсем близо до телата.

— Още малко — извика той, но думите му бяха погълнати от маската. Не беше сигурен дали Тай го е чул. Китаецът се облегна на една скала, сякаш силите му бяха на изчерпване. Намче се запита дали, ако клиентът му издъхне, ще му платят обещаната сума.

Бяха приблизително на около две хиляди метра от Еверест. Вдясно се простираше Каншун, почти вертикална скална стена, покриваща северната страна на върха. Някъде в горния ѝ край трябваше да се намират двете тела, които търсеха. Шерпът погледна натам, но в първия миг не видя нищо, освен снежната пелена.

— Ето ги! — извика внезапно и посочи с ръка. Вятърът за миг бе разпръснал снега и Каншун се виждаше съвсем ясно. Само на петдесетина метра встрани от тях се бяха появили две малки заснежени купчинки.

Този път Тай намери сили да кимне.

Намче продължи да се катери, като погледна през рамо, за да провери дали Тай го следва. Изравниха се със стената и Намче спря. Извади четири клина от раницата и ги заби на различни места с помощта на малко чукче. След това прикрепи петдесетметрово въже към два от тях.

— Ти остани тук — извика на Тай.

Китаецът отново кимна.

Намче се завърза с въжето, стисна в дясната си ръка пикела и се люшна внимателно по отвесната стена. Щом стигна най-далечната точка, заби с рязко движение пикела в ледената покривка на стената. След това, използвайки го за опора, се изкатери върху скалата.

Намираше се на съвсем тесен праг, под който зееше грамадна пропаст. Опита се да не мисли за онова, което можеше да му се случи при първото погрешно движение.

Измина няколко крачки, като се държеше за пикела и разчиташе на шиповете на своите котки. Когато отново погледна надолу, откри, че е почти над замръзналите тела. Видя, че въжето, с което се бяха завързали, се е закачило за една издатина, щръкнала на не повече от двайсетина сантиметра от скалата. Намче осъзна, че има само една възможност да се добере до труповете.

Той отпусна ръце и се плъзна надолу. Замахна почти веднага и заби острието на пикела в мига, когато се изравни с труповете. Успя да се задържи, като дишаше на пресекулки от изтощение.

Извади найлоново въже и затегна в предварително приготвените примки крайниците на двата трупа. След това пъкна острието на пикела под единия от тях, опитвайки се да го отдели от ледената покривка. След като го освободи, постъпи по същия начин и с втория труп. Сега и двата висяха почти вертикално на въжето. Намче заби още няколко клина, докато Тай се спускаше при него.

— Сега какво ще правим? — попита шерпът. Предполагаше, че Тай е тук, за да вземе нещо от труповете. Може би някаква ценна вещ? Или пък трябваше да изпълни погребален ритуал? Остана изненадан, когато Тай започна да привързва труповете един за друг.

— Не можем да ги свалим долу — заяви Намче.

Тай сякаш не го чу. Той отвори раницата, извади нещо, което приличаше на тънко одеяло, и загърна с него телата. Намче и преди бе виждал подобни одеяла — използваха ги от спасителната служба, за да запазят телесната температура на измръзнали в планината. От долния край на одеялото излизаха жици, свързани с литиевите батерии в раницата на Тай. Веднага щом уви труповете, Тай включи подгръването.

Намче се обърка още повече. Какъв смисъл имаше да се разтопяват отдавна замръзнали трупове?

Докато одеялото излъчваше топлина към вкочанената плът, Тай извади още нещо от раницата си. Спринцовка и няколко полиетиленови торбички за кръв.

— Сега пък какво ще правиш? — попита Намче, макар вече да се досещаше. Каквато и да бе причината обаче, струваше му се най-

малкото налудничаво да участва в подобно начинание.

Тай продължаваше да не му обръща внимание. Той бръкна под одеялото и провери доколко се е размекнала плътта на един от трупове, като я убоде с върха на иглата. Изглежда се налагаше да почака още малко, защото отново насочи вниманието си към раницата. Извади две прозрачни тръбички и ги свърза с иглата и спринцовката. След това опря иглата в свивката на дясната ръка на един от трупове и започна да търси вена. Веднага щом я намери, прикрепил малка, задвижвана от батерии помпичка към спринцовката и започна да изсмуква кръвта. Намче го наблюдаваше вцепенен от ужас. От първия труп Тай успя да изцеди четири полиетиленови торбички. Щом приключил, се заел с втория.

Намче се притеснил, не знаел какво още може да последва. Китаецът приключил и с второто тяло и прибрал торбичките в раницата. И тогава откачил карабината си от осигурителното въже.

— Какво си намислил? — попита го уплашено шерпът и посегнал да го улови за ръката.

Тай измъкнал въже от една от странните тръби, които стърчаха от раницата му, и го пристегнал за тръбата от другата страна. Бръкнал отново и извадил надиплен и подсилен с шевове кевларов плат. Пуснал го да се вее свободно зад него, засмял се и изведнъж скочил право напред в пропастта, оттласквайки се максимално от скалата.

Намче извика от изненада. В продължение на няколко секунди Тай летял право надолу, после платът над него се разтвори и дръпнал тръбите, които се изпънаха като ветрило. На около километър по-надолу планерът вече се бе разгънал напълно и Тай завъртя уверено насочващата рама на северозапад, изчезвайки зад завесата от вихреция се сняг.

Корос

Приключиха и последните предстартови проверки и започна отброяването до изстрелването. Нощните стартове бяха нещо необичайно на Корос, но Носферату бе успял да постигне своето срещу съответната цена. Самият той се намирал в Центъра за управление на полета, във ВИП ложата, откъдето наблюдаваше

последните приготовления. Наложил се да увеличи още малко сумата — срещу обещанието, че информацията за изстрелването на кораба ще бъде запазена в абсолютна тайна, което не беше никак лесно, като се имаше предвид, че това бе първият подобен старт, извършван извън руска или американска космическа програма.

Сервилниченето на хората от Европейската космическа агенция започваше да го дразни. Бяха осигурили келнери, които обикаляха наоколо с подноси с шампанско, а около добре заредения бюфет в дъното на малката зала цареше шумно веселие. Носферату нареди с тих глас да опразнят помещението.

„Ариане 5“, с прикачения върху нея Кораб Х, бе окъпана в светлините на прожекторите. Носферату отдели няколко секунди да се полюбува на собственото си творение. Отново бе успял да надиграе аирлианците, които години наред се бяха опитвали да потушат още в зародиш всякакви опити от страна на човечеството да посегне към космоса. Направо учудващо бе как хората все пак бяха успели да стигнат до Луната и дори да крачат върху нея след усилията, положени от *Онези*, които чакат да провалят космическата програма. Въпреки че мнозина писатели на научна фантастика отдавна тръбяха, че човечеството вече трябва да лети към звездите, краят на хилядолетието го бе заварило на разочароващо ниско ниво на космическо развитие.

Конструкцията на Кораба Х бе проста и функционална. Носферату бе започнал работа върху нея преди много години, като внимаваше да запази в пълна тайна проекта, най-вече от *Онези*, които чакат. Беше успял незабелязано да събере група от най-изтъкнатите специалисти в тази област, бе ги разпръснал в различни части на планетата, така че само той си запазваше цялостен поглед върху онова, което се създаваше. Отново с помощта на парите, разбира се.

Корабът Х бе делтовиден летателен съд, по-издължен и по-малък от американската космическа совалка. Товарният му отсек бе едва една четвърт от трюма на совалката, затова пък цената за неговото построяване и изстрелване бе една десета от разходите по американския космически кораб. Екипажът се състоеше от двама пилоти. Бе възможно да се монтират допълнителни жилищни помещения и екипажът можеше да се увеличи, но за момента в товарния отсек имаше само два космически скафандъра и специално оборудване, което да послужи за прехвърляне на кораба-майка.

Носферату бе извършил два пробни опита с Кораба Х, приземявайки го на секретна площадка в Австралия. Предполагаше, че и сега всичко ще мине съвсем гладко.

Не беше сигурен обаче какво ще предприеме Вампир.

Мислите му бяха прекъснати от последните пет секунди на предстартовото броене. От соплата на ракетата бликнаха пламъци. Носферату си постави черни очила, за да се предпази от ярката светлина. Когато погледна отново, ракетата вече се издигаше над космодрума и съвсем скоро се изгуби напълно от погледа му.

Време беше да се заеме със следващата задача.

Хонконг, летище „Чек Лап Кок“

— Не сте добре дошъл тук.

Вампир бе предполагал, че няма да е добре дошъл в Хонконг. Стоеше върху тармаковата площадка на международното летище в Хонконг, град върху остров, недалеч от материка. Самолетът му се бе приземил на една от страничните писти и сега бе окъпан от фаровете на колите на летищната охрана. Мъжът, който го бе посрещнал с тези негостоприемни думи, носеше синя полицейска униформа. На пагоните му имаше обозначения, но те не говореха нищо на Вампир.

Неживият носеше раница на гърба си. Вътре държеше някои неща, които можеха да му потрябват в краен случай. Опитът го бе научил винаги да очаква най-лошото.

— Не сте добре дошъл тук — повтори полицаият.

Вампир реши да не му обръща внимание. Към тях се приближаваше друг човек, облечен в скъп костюм, каквито вероятно се продаваха само в най-луксозните магазини на Хонконг. По-важното бе, че веднага щом го зърна, полицаият неволно се изпъна.

— Аз съм Чон. Заместник-губернатор на Хонконг. С какво мога да ви помогна?

— Този тук — посочи с пръст Вампир — ми каза, че не съм добре дошъл.

— Станала е грешка — успокои го Чон. — Напоследък доста неща се объркаха. Но тук, в Хонконг, сме свикнали да посрещаме гостите независимо от обстоятелствата.

Чон бе платен агент на Вампир от двайсетина години и дължеше поста си на неговите връзки и влияние. Единствената му задача досега бе да следи какво прави Тиан Дао Лин.

Чон извика някаква заповед на китайски. Районът в радиус от двайсет метра незабавно бе очистен. Чон погледна надясно, в посоката, където се намираше пистата „изток-запад“. Слънцето висеше ниско над хоризонта, озарявайки крилете на един приземяващ се боинг 747.

— Нямаме много време до мръкване. Последвайте ме. — Китаецът се обърна и се отправи към хеликоптера, с който бе пристигнал.

Вампир го последва. Перките на хеликоптера продължаваха да се въртят. Веднага щом се качиха на борда, машината се издигна и се насочи към центъра на Хонконг. След десетина минути се приземиха на покрива на висока сграда, сгушена сред няколко небостъргача. Чон скочи на площадката и се отправи към една врата, без да поглежда през рамо. Вампир бе само на крачка след него. Спуснаха се по тясно стълбище и влязоха в просторен кабинет, откъдето се разкриваше чудесна панорамна гледка към центъра на града.

— Моля, седнете — покани го Чон. Самият той се настани в креслото от другата страна на бюрото и натисна няколко копчета. Прозорците мигновено се скриха зад плътни метални щори. Вампир остави раницата си до стола и се огледа. — Помещението е защитено от подслушване — докладва китаецът.

Вампир знаеше, че Тиан Дао Лин е могъщ човек в Хонконг, може би един от най-силните на острова. Някои дори твърдяха, че контролирал Триадата. Освен това, също като Вампир, Адрик и Носферату, той имаше съвсем легален и печеливш бизнес. Най-опасното му оръжие обаче бяха неговите собствени наследници. За разлика от всички останали неживи Тиан Дао Лин не само нямаше нищо против, но и обичаше да се люби с жени, които му раждаха многобройно потомство.

— Какви са новините? — попита Вампир.

— Един от наследниците, на име Тай, се е спуснал с делтапланер вчера от Еверест. Идва насам с голяма раница.

Вампир кимна. Тиан Дао Лин бе успял да се сдобие с кръвта на *Онези, които чакат.*

— Знаеш ли кога ще пристигне?

— До четири часа.

— Възможно ли е да го пресрещнем?

Чон придоби угрижен вид.

— Не можах да открия къде е скривалището на Тиан Дао Лин. Всеки път, когато се опитвам да проследя хората му, те успяват да ми се изплъзнат. А и той е много предпазлив и ако заподозре, че съм разкрил някого от обкръжението му, веднага го елиминира.

Вампир осъзна, че Чон няма да успее да се справи.

— Ще се опитам да открия скривалището по друг начин — рече той. — Въпреки това нареди на хората си да се помъчат да проследят движението на кръвта. Искам и нея, и Тиан Дао Лин.

Москва

Полковник Кокол почувства как върхът на иглата прониква през кожата му, но не намери сили да се съпротивлява. Помъчи се да отвори очи. Видя над себе си лицето на капитана.

— Оплескахме я — каза капитанът. — Не успяхме да им попречим да изнесат онова, което откраднаха от архивите. Избягаха ни.

Кокол преглътна измъчено. Лежеше на кушетката в подвижния оперативен център. Зад прозорците отвън се виждаха военни постове и милиция.

— Какво стана?

— След като ви удариха и изгубихте съзнание, продължиха нагоре в тунела, докато откриха страничен изход. Милицията и нашите хора се опитаха да ги спрат отвън, но понесоха тежки загуби.

— Какво са взели?

— Съхранявана в банки кръв, която руските войски са иззели от Берлин в края на Великата отечествена война.

— Втората световна — повтори замислено Кокол. — Кои бяха тези хора?

— Разполагаме със запис от проникването — убили са часовоя, както и Пашенка. Според милицията това е банда на руската мафия, тясно свързана с...

— Адрик — прекъсна го Кокол. В град като Москва се знаеше всичко.

— Да.

— Но защо им е притрябвала кръвта? Каква полза от някаква стара кръв?

— Не зная, но след като загинаха дванайсет души, трябва да е нещо важно.

Полковник Кокол се надигна едва-едва.

— Милицията има ли някаква представа къде можем да открием Адрик?

— Да. Знаят съвсем точно къде е неговият щаб. Но изглежда никой не смее да се изправи срещу него.

— Ще видим тази работа — Кокол бръкна в джоба си и извади сателитен телефон.

Околоремната орбита

Предният маневрен двигател на Кораба Х се задейства само за секунда, колкото да снижи скоростта при навлизането в големия хангар на кораба-майка. При второто изригване на маневрените сопла Корабът Х застина неподвижно, увиснал точно над главната платформа, между няколко полуразрушени „хищни нокти“. Страничният люк на корпуса се отвори и отвътре излязоха двамата членове на екипажа, облечени в космически скафандри. И двамата носеха пластмасови куфари.

Те се разделиха и всеки избра по един от „ноктите“, влезе вътре и спря при първия от трупове на аирлианците. След това отвори куфарчето и извади игли, спринцовки, пластмасови контейнери за кръв и портативни помпички от типа, който бе използвал и Тай.

Двамата се заеха да изцеждат от трупове и последните остатъци кръв, съхранена в космическото пространство.

Москва

Вампир наистина имаше дълга ръка. Сателитният телефон на Кокол извънтя, той допря слушалката до ухото си за момент, после я

подаде на капитана.

— Обажда се председателят.

Капитанът се облещи от изненада. Той слуша около минута, като отговаряше само с „Тъй вярно“ и „Ще бъде изпълнено“, после затвори телефона и го върна на Кокол.

— Е? — погледна го очаквателно полковникът.

— Ще нападнем Адрик и ще го унищожим. — Капитанът се извърна и извика на войниците си. Те наскачаха по колите и се отправиха към една от модерните сгради в центъра, където се намираше кабинетът на мафиотския бос.

Полковник Кокол — ветеран от Втората световна война, Студената война и периода след нея, който също не бе особено топъл, междувременно станал доверен шпионин на Вампир в Русия — реши да наблюдава щурма на сградата от съседната пряка. Разполагаше с пряка радиовръзка с всички командири на отряди, както и с образ от подвижни и улични камери.

— Виждам, че апаратурата си я бива — отбеляза той, докато войниците обграждаха сградата.

— Подарък от американците — поясни капитанът.

Докато разговаряха, специално подбрани щурмови групи заемаха ключови позиции. Поне засега не се виждаше и следа от противника. Кокол поклати недоверчиво глава.

— Изглежда прекалено лесно. Тук нещо не е наред.

Първите групи проникнаха в сградата и започнаха да напредват, осигурявайки тила си. Все още не се чуваха никакви изстрели. Цареше пълна тишина.

— На твоє място бих изтеглил хората обратно — рече неочаквано полковник Кокол. — Още сега.

Две от групите се качваха нагоре по стълбището, тъй като асансьорите не работеха след прекъсването на електрозахранването в сградата. Три други отряда проверяваха стая по стая първите два етажа.

Капитанът се наведе над рамото на Кокол.

— Не мога да ги изтегля. Искам да отмъстя на тези типове. Гледайте внимателно. Имаме още един апарат, дар от братята американци. Страшно полезно нещо. — Той изломоти нещо в микрофона. Един от хората му спря до близкия компютър и извади

някакъв уред от раницата си. Приличаше на органайзер с възможност за включване през устройството за дискети.

— За десет секунди можем да източим цялата информация от харддиска — похвали се капитанът. — Вече се прехвърля. — Посочи компютъра до реда от монитори.

— Казвам ти, че ми мирише на нещо гнило — настояваше Кокол. — Това място е капан.

— Какво?

Кокол се изправи и втренчи поглед в мониторите.

— Изкарай хората си навън. Веднага! — извика той.

— Не разбирам...

— Размърдай се — прекъсна го Кокол. — Адрик е бил готов за тази атака. След като не срещнахме никаква съпротива, значи нарочно ни е пуснал. А щом ни е пуснал, работата не отива на добре. — Още докато произнасяше тези думи, Кокол осъзна, че вече са закъснели.

Един от мониторите блесна ярко, после побеля и се изпълни със съскация шум от прекъснато предаване. Секунда след това ги блъсна вълната на мощна експлозия, която разклати микробуса.

Кокол не се съмняваше, че всички отряди в сградата са били унищожени на място.

— Провери компютъра! — извика той на стреснатия капитан.

— Какво?

— Провери компютъра!

— За какво?

— Дали е прехвърлена информацията.

Капитанът се настани пред компютъра, стараейки се да не обръща внимание на хаоса, който цареше отвън. Миг по-късно въздъхна облекчено — на екрана трепкаше малка икона, сочеща, че данните са били прехвърлени успешно.

Кокол се съмняваше, че са се добрали до нещо ценно, но смъртта на двайсетина опитни войници ги задължаваше да проверяват всяка, дори най-малката възможност. Той прегледа набързо информацията. Дневно разписание, канцеларски бележки, доставки, часовник, телефонен указател.

Кокол съхрани всичко на дискета. След това се съсредоточи върху доставките от последните два дни. Усмихна се, когато откри информация за *важна доставка* от Хонконг.

Извади телефона, набра един номер и продиктува адреса на доставката на човека от другия край на линията.

Дълси, Ню Мексико

Носферату и отрядът от наемници излетяха с два военни хеликоптера „Хюи“ от изоставено летище в южния край на Колорадо. Отправиха се право на юг, като летяха ниско, за да избегнат радарите.

Дълси бе малко градче, разположено на юг от границата на Колорадо с Ню Мексико, между националния парк „Карсън“ и Рио Гранде. Теренът бе планински, склоновете — покрити с гъсти борови гори. Градчето се намираше на предния склон на най-голямата планина. На задния склон на същата планина бе входът към тайната лаборатория на „Меджик-12“, построена веднага след края на Втората световна война.

Експериментите, които се провеждаха там, надхвърляха границите на човешкото въображение. По нареждане на правителството бяха извършвани опити за телепатичен контрол на съзнанието с използването на въздействащи върху психиката медикаменти и електронно реструктуриране на паметта. Някои от тези проекти се основаваха на аирлиански технологии, други бяха продължение на изследвания, провеждани от нацистки учени по време на Втората световна война. Същите тези учени след края на войната бяха прехвърлени на територията на Щатите в хода на операция „Кламер“.

В лабораторията освен това бе докаран и първият страж — компютър, открит в Джемиттепек в Южна Америка — същият, който по-късно бе взел под свое командване членовете на „Меджик-12“ и им бе наредил да дадат заповед за извеждането на кораба-майка от хангара.

Водачът на отряда от наемници вдигна три пръста и извика предупредително, показвайки им, че до целта остават три минути. Войниците започнаха да си слагат приборите за нощно виждане. Носферату се поусмихна доволно. Човешката техника най-сетне достигаше задоволително ниво, след хиляди години на мъчителна еволюция.

Носферату знаеше, че малобройният охранителен отряд, разположен в Дълси, не може да им създаде проблеми. Хеликоптерът се приземи недалеч от предния пост, който бе обсипан незабавно с зашеметяващи гранати. Носферату изрично се бе разпоредил часовете да се убиват само в краен случай. Наемниците се нахвърлиха върху още обърканите войници и ги завързаха. През това време Носферату слезе от хеликоптера и се отправи към зоната на разкопките.

Инженерите бяха изкопали вертикална шахта през срутените нива на подземната база и от нея се разклоняваха няколко къси хоризонтални тунела. Голям кран със закачена на въжето му метална клетка служеше за асансьор и Носферату се качи в нея, следван от четирима наемници, докато друг от хората му зае позицията зад лостовете на подемника.

Клетката се издигна във въздуха, залюля се и се спусна в шахтата. Приземи се на дъното ѝ — на нивото на етажa, където генерал Хемщад бе извършвал строго секретни биологични изследвания по поръчка на „Меджик-12“, преди да започне да сътрудничи на Мисията. Горните етажи на базата бяха поели цялата сила на атаките на „изстребителите фу“, но това ниво изглеждаше относително добре запазено.

Подът бе обсипан с отломки, но не беше особено трудно да ги разчистят. Продължиха към зала, дълга приблизително двайсет метра. Имаше няколко врати от лявата ѝ страна и коридор, който тръгваше надясно. Носферату ги подмина, като машинално четеше имената върху табелките, и сви зад ъгъла. Озова се в друг, по-къс коридор, с врати от двете страни, на всяка от които бяха поставени големи, предупредителни знаци за биологична опасност. Носферату отвори една от вратите и надникна. Неравен бетонен под се спускаше към пещера, издълбана в скалата. Таванът бе висок пет-шест метра, а до отсрещната стена имаше поне стотина метра.

В залата имаше няколко големи вертикално разположени контейнера. В момента бяха празни, но Носферату знаеше, че в тях са държали човешки тела. Погледна надясно, където, според предварителния доклад, е бил разположен стражът-компютър. Сега там нямаше нищо.

Носферату тръгна напред, като заобиколи контейнерите. Вляво от тях видя някаква сложна машина, монтирана на колелца. Знаеше, че е точно онова, което му трябва. Даде знак на войниците си да я изтикат навън.

Хонконг

Необичайното спокойствие на Вампир започваше да играе по нервите на Чон. Досещаше се, че е виновен, задето не бе успял да открие скривалището на Тиан Дао Лин. На всичко отгоре само преди пет минути хората му се бяха обадили, за да докладват, че са изгубили дирите на Тай някъде из крайните улички на Хонконг, където китаецът разполагаше с абсолютно предимство. Двама от преследвачите бяха застреляни на място, което показваше, че противникът няма никакво намерение да се церемони.

— Сър...

— Да? — попита Вампир.

— Дали пък... — Чон млъкна, защото сателитният телефон на Вампир иззвъня. Вампир слуша в продължение на една минута, без да каже нито дума. После написа някакъв адрес на едно листче и го подаде на Чон.

— Къде е това?

Китаецът погледна листчето.

— Сграда с офиси в центъра. Банка „Пасифик“.

Вампир се надигна.

— Време е да се отбием на кратко посещение при господин Лин.

— Сигурен ли сте...

Погледът на Вампир бе достатъчно уверение. Чон сграбчи своя телефон и изграчи няколко заповеди.

От тавана се чу воят на вертолетен двигател.

Вампир тръгна към вратата.

— Ще ни отнеме няколко минути... — поде Чон, но бе прекъснат от внезапен трясък — прозорците и стоманените щори се строшиха и се разлетяха като шрапнели из стаята. Едно тежко и заострено парче удари китаеца в гърдите и прекъсна няколко големи кръвоносни съда, убивайки го на място.

Вампир реагира инстинктивно и се хвърли на пода. Запълзя надалеч от прозорците, зад които вече се мяркаха тъмни силуети, провесени на въжета. Няколко черни фигури нахлуха в стаята и се втурнаха към Вампир.

Вампир се освободи от ръцете на първия от нападателите и измъкна от пояса си късия меч — верния кситос от времето, когато бе войник в Спарта. Скочи на крака, зае позиция за бой и завъртя острието пред очите на нападателите. Първият, който се нахвърли върху него, бе посечен през кръста. Останалите отстъпиха назад, като се стараеха да са извън обсега на меча.

— Къде е Тиан Дао Лин? — попита Вампир.

Никой не отговори. Вампир реши да действа. Подскочи рязко напред, финтира неочаквано встрани и отсече главата на най-близкия от противниците си. Нахвърли се върху останалите, но в същия миг вратата на кабинета се стовари с трясък на пода и вътре нахлуха още четирима облечени в черно командоси. Следваше ги старец, загърнат с широк черен халат, на който бяха избродирани червени дракони. Той спря и се огледа за миг.

— Спрете — произнесе властно и пристъпи в стаята. — Вампир.

Вампир насочи острието на меча към новодошлия.

— Тиан Дао Лин.

Старецът кимна.

— Не биваше да идваш тук. Трябваше да приемеш предложението на Носферату. — Докато говореше, наследниците му обградиха Вампир.

— Носферату е един безволев и емоционален глупак, който знае само да охка по своята любима — тросна се Вампир.

— Може и да си прав — кимна Тиан Дао Лин.

— Присъедини се към мен.

— В момента не виждам защо трябва да го правя. У мен е част от кръвта, а Носферату ще осигури апаратурата. Ти нямаш какво да предложиш.

— Напротив. Адрик е на моя страна. Тримата ще вземем от Носферату каквото ни е нужно. — Вампир отстъпи едва забележимо назад към бюрото, до което бе оставил раницата си.

Тиан Дао Лин сви рамене.

— Зная, че Адрик е твой шпионин. Предполагах, че крие нещо. Освен това научих, че се е сдобил с онова, което си му заръчал.

— Така е. Не забравяй, че той е с мен, а не с Носферату — Вампир прибра тържествено кситоса в ножницата, докато същевременно незабелязано пъкна ръка в джоба си.

— Все още не съм чул предложението ти — рече Тиан Дао Лин.

— Не съм го отправил — призна Вампир.

— В такъв случай ще наредя да те убият — Тиан Дао Лин се обърна към вратата.

Вампир скочи назад, праметна се през бюрото и тупна от другата страна. Същевременно стисна скрития в джоба му детонатор.

Ревът на изригналата мина, скрита в раницата, бе последван от злоещото тракане на стоманените топки, с които бе заредена бомбата и които се забиваха в стените на помещението, разкъсвайки всичко, което срещаша на пътя си. От удара на взривната вълна дъхът на Вампир секна за няколко секунди.

Той извади кситоса, изправи се на колене и се огледа. Подът бе покрит с кръв и части от човешки тела. Двама от наследниците на Лин все още помръдваха и огласяха околностите с болезнените си вопли. Вампир заобиколи предпазливо бюрото, като внимаваше къде стъпва. С два бързи удара отсече главите на оцелелите, но тежко ранени наследници. Забеляза кървава диря, която се проточваше към вратата, и я проследи.

Устните му се разтвориха в злокобна усмивка, когато зърна Тиан Дао Лин да се влачи по пода в коридора. Десният му крак бе почти откъснат от тялото.

Вампир застигна своя събрат нежив и притисна с подметка кървавата маса, която все още придържаше крака. Китаецът изкрещя от болка.

— Ще го преживееш — успокой го Вампир. — Нали знаеш, че кракът ти ще порасне отново. Но ще изминат много, много години. Казвам ти го от опит. Ако обаче се съюзиш с мен и дойдеш в Убежището, обещавам ти да стане по-бързо.

Тиан Дао Лин едва намери сили да кимне.

— Къде е кръвта, с която се сдоби? — попита Вампир и отново се отпусна върху смазания крак.

— В моя вертолет — изхриптя Тиан Дао Лин.

Вампир прибра кситоса. С една ръка вдигна ранения нежив и го метна на рамо.

— Да тръгваме тогава.

Околоземната орбита

Двамата астронавти си проправиха път през обгорената палуба и стигнаха до въздушния шлюз на Кораба Х. Носеха със себе си кръвта, която бяха изцедили от аирлианските тела. Както бе предсказал Носферату, количеството бе съвсем малко, но пък това бе чиста, аирлианска кръв. Поставиха я в специално подготвения контейнер.

Затвориха въздушния шлюз, пристегнаха контейнера и заеха местата си. С няколко едва забележими тласъка от маневрените двигатели Корабът Х се издигна над палубата, напусна хангара и излезе в космоса отвън.

17.

Брегът на скелетите

Адрик се настани на отсрещния край на кръглата маса, срещу Носферату. В средата на масата бяха поставени четири плоскоекранни монитора, всеки от които бе обърнат към съответното кресло. На тях се виждаше кръвната лаборатория, където в момента се обработваше доставката на Адрик от Москва.

— Чух, че щабът ти бил разрушен? — подметна Носферату, без да сваля поглед от екрана. Адрик кимна.

— Да. Нападнаха го хора от ФСБ.

— Защо?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна след кратка пауза Адрик.

Носферату премести поглед към него.

— Зная, че ме смяташ за глупак. Но аз съм по-възрастен от теб. Докладвах ми, че си се срещал с Вампир и че си в постоянна връзка с него. Даваш ли си сметка обаче, че тъкмо той се е опитал да те убие в Москва и че ти е пратил хората от ФСБ?

— Помислих си, че може да стои зад тази работа — призна Адрик.

— Вампир не знае що е чест — заговори замислено Носферату. — Той е като теб. Спомни си какъв беше като Чингис хан. Избиваше всички, които се изпречваха на пътя ти, без милост, без жал. Какво можеш да очакваш от него?

— Аз имам чест — възпротиви се Адрик. — Обвързан съм с нея.

— Как по-точно?

— Вампир ме спаси. Когато моята дворцова охрана се разбунтува и ме захвърли в един дълбок кладенец в подземията на Кремъл, той ме спаси от ужасната съдба, на която бях обречен.

Носферату избухна в смях, а лицето на Адрик почервения от гняв.

— Не ти ли е хрумвало да го питаш какви ветрове са го довели в Москва точно по онова време?

Изминаха няколко секунди в пълна тишина.

— Дори да имаш чест — продължи Носферату, — не знаеш какво е да обичаш. Това е характерна черта на хората, не на аирлианците. На нея дължат победата си над пришълците. Любовта е по-силна от аирлианския вирус, който живее в кръвта ни.

Преди Адрик да успее да каже нещо, сателитният телефон на Носферату извънтя. Той го извади, допря го до ухото си и слуша в продължение на цяла една минута. Накрая го затвори.

— Самолетът на Тиан Дао Лин лети към нас. Скоро ще се приземи. Също и моят Кораб Х.

В космоса

Корабът Х се носеше преобърнат наопаки над планетата, докато екипажът следеше как се движи по зададения предварително маршрут. Бяха излезли на точно изчислената орбита и командирът подаде сигнал за снижаване. Носът на кораба се насочи надолу и той бързо започна да се спуска.

Брегът на скелетите

Един от учените в лабораторията се обърна към камерата и даде знак, че всичко е готово.

— Завършили са с обработката на кръвта, която ни достави — Носферату погледна към Адрик. — Желаш ли да си пръв?

— Ти си по-старши от мен — отвърна с привидна скромност Адрик. — Твое право е да си пръв.

— Правилно решение — кимна Носферату. — Но няма да стане така. — Той се надигна. Адрик не сваляше поглед от него. — Ако не възразяваш, първа ще е Некхбет. Не е виждала светлина от петстотин години.

Адрик кимна неохотно.

Носферату напусна бетонната стая и се отправи към подземие, за да пробуди любимата си за нов живот.

Околоземната орбита

Корабът Х навлезе в атмосферата и пилотът бавно изправи носа. В същото време вторият пилот не сваляше поглед от кръстосаните черти на екрана на компютъра. Натисна едно копче, прехвърляйки цялата система на автоматичен режим. В долния ляв ъгъл се появи червен цифров часовник, който показваше, че до площадката за кацане остават по-малко от четири минути полет.

Въздушното пространство над Брега на скелетите

Вампир погледна към Тиан Дао Лин в мига, когато навигаторите в наземната кула поискаха от тях парола за кацане. Съдейки по агресивния тон, с който го направиха, напълно бе възможно да ги държат на прицел с няколко ракети „земя-въздух“.

Китаецът бе съвсем блед от загубата на кръв. Вампир бе накарал един от войниците да му постави турникет, за да спре кървенето, но въпреки това Тиан Дао Лин едва се крепеше в съзнание.

— Отговаряй! — нареди Вампир и един от хората му тикна микрофона пред лицето на китаеца.

Тиан Дао Лин прошепна паролата. Предупредителната светлина угасна.

В опашката на реактивния самолет се бяха скупчили двайсетина от най-добрите наемни войници, които Вампир бе успял да събере. Бяха прекрасно въоръжени и подготвени и вече си бяха поставили приборите за нощно виждане.

Вампир премести поглед към малкия компютърен екран на съседната масичка. На него се виждаше сигналът на снижаващия се Кораб Х.

— Чудесно — промърмори доволно той.

Брегът на скелетите

Носферату държеше пластмасовите банки, усещайки как затоплената кръв ги напуска и преминава в жилите на Некхбет. Отне му само две минути да източи всичката ѝ стара кръв и да я замени с частично замръзалия разтвор, който прочистваше кръвоносната ѝ система и същевременно я поддържаше в стаза. В момента тялото ѝ, до последната клетка, бе охладено до най-ниската възможна температура, при която можеше да се съхрани животът.

Веднага след като ѝ преляха аирлианската кръв, лаборантите започнаха да покачват температурата. Действаха максимално бързо, за да скъсят времето, в което периферните ѝ тъкани нямаше да получат достатъчно кислород. След шейсет секунди четирите венозни пътя бяха изпълнили съдовете ѝ с новата кръв.

Носферату изключи системите и се надвеси над нея. Клепачите ѝ трепнаха, сетне се повдигнаха и на лицето ѝ се изписа объркване. И тогава устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Моя любов — прошепна тя.

Носферату се наведе и я целуна леко по устните, сетне ѝ помогна да се изправи. Обгърна с ръце раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Много време измина, любима, но най-сетне ти дарих безсмъртието, което ти бях обещал. Скоро и аз ще бъда като теб.

Докато Некхбет държеше ръката му, той зае мястото ѝ върху операционната маса. Натрупали достатъчно опит, лаборантите действаха чевръсто и скоро намериха венозните пътища, докато други подготвяха следващата доза от кръвта, която Адрик бе донесъл от Москва.

Един от лекарите приготвяше успокоително, но Носферату го спря.

— Нямаме време за това.

— Какво искаш да кажеш? — попита Некхбет.

— Повярвай ми — погледна я Носферату и в същия миг почувства вледеняващия допир на първите капки от прочистващия разтвор, който бяха започнали да изпомпват във вените му. Пред очите му се спусна черна пелена.

Когато той се свести, Некхбет все още стоеше до масата. Не знаеше дали е заради скритата мощ на аирлианската кръв, или се дължеше на близостта ѝ, но това бе най-великолепното пробуждане, което бе преживявал някога.

Почувства ръката ѝ върху своята и отвори очи. На лицето ѝ се четеше загриженост и това го изненада. Когато вдигна поглед над рамото ѝ, забеляза Вампир, който стоеше зад стъклената врата и ги наблюдаваше внимателно. В ръката си държеше голям куфар и Носферату се досети, че вътре е кръвта, с която се бе сдобил Тиан Дао Лин.

— Имаше атака — обясни тихо Некхбет. — Чух експлозии и стрелба.

Носферату се надигна и спусна крака на пода.

— Очаквах нашият стар приятел да се покаже по някое време.

Некхбет му помогна да се изправи. С всяка изминала секунда силите му се възвръщаха. Вратата се отвори и Вампир влезе, придружен от двама войници с автомати.

— Искам да напуснете стаята — заяви той. Посочи прозореца, зад който се виждаха още четирима войници с автомати. — Те ще се погрижат да не предприемате нищо, докато се подлагам на процедурата. Обърка ли се нещо, наредил съм им да ви застрелят.

Когато преминаха в съседното помещение, откриха Адрик, който стоеше до стената, със завързани на гърба ръце.

— Толкова по въпроса за съюзниците — отбеляза Носферату.

Адрик изруга.

Носферату имаше чувството, че цялото му тяло е обхванато от пламъци. Подпря се отново на Некхбет и тя го прегърна.

Вампир се изправи и раздвижи схванатите си мускули. След това се тупна триумфално с юмрук в гърдите. Разбута лаборантите и изтича по коридора към съседното помещение, където бяха Носферату, Некхбет и Адрик.

— Кога ще се приземи твоят Кораб Х? — попита той.

— Какво те интересува? — отвърна с въпрос Носферату. — Получи достатъчно кръв.

— Имам няколко влиятелни приятели, които биха искали да се присъединят към редовете на неживите. С помощта на кръвта, която трябваше да получат Тиан Дао Лин и Адрик, ще ги превърна в мои верни съратници. Те ще ми служат докрай.

— Аз съм най-възрастният от вас... — поде Носферату, но Вампир го прекъсна.

— Ти си слаб. Изгуби твърде много време и усилия, за да я спасиш. Е, вече е твоя. Можете да останете в тази дупка и да си живуркате колкото искате. Някога ме спасихте и сега ще ви върна дълга. — Той се извърна към Адрик. — На теб обаче не дължа нищо.

Извади от джоба си пистолет и стреля, без да се подвоуми дори за миг. Изстрелът попадна право в челото на Адрик и мозъкът му се пръсна из стаята. Вампир продължи да натиска спусъка, докато изпразни целия пълнител. Наведе се над трупа и извади от един от джобовете си малка стъкленица с черен пращец вътре. Вдигна я и Носферату се усмихна.

— Взех го от един от онези, които ме преследваха. — Поръси с пращеца тялото на Адрик. След няколко секунди трупът изчезна и останаха само дрехите. Вампир се изправи. — А сега, следващата стъпка.

Носферату тръгна към него, но войниците вдигнаха оръжия.

— Можем ли да си вървим?

Вампир сви рамене.

— Вървете където искате. Само не ми се изпречвайте на пътя. Започва Четвъртата епоха. Моята епоха.

Пилотите на Кораба Х едва различаваха площадката. Беше боядисана така, че да се слива с околната джунгла и само бледите ѝ очертания подсказваха докъде се простира. Отказаха се от ръчно управление и оставиха на наземния компютър да ги насочва при приземяването.

Носферату дръпна една ръчка и капакът на покрива се отмести. Двамата с Некхбет бяха загърнати в тъмни наметала и носеха черни очила, за да се крият от слънцето. Носферату бе подготвил този таен път за отстъпление, в случай че стане нещо непредвидено в Убежището. Двамата се изкатериха в хангара, където бе оставен един готов за полет и зареден с гориво хеликоптер „Дофин“. Носферату се настани на мястото на пилота, а Некхбет седна до него. Той включи двигателите и в мига, когато перките се завъртяха, изтегли една малка ръчка, с която си осигури пълна връзка с компютъра, контролиращ

Кораба Х. Провери на екрана местонахождението на кораба. До приземяването му оставаха две минути.

— Какво правиш? — попита го Некхбет, докато ѝ подаваше прибора.

— Аз съм най-възрастният от всички вас — отвърна Носферату. Дръпна ръчките за управление към себе си и хеликоптерът се издигна и излетя навън, в нощното небе.

Вампир седеше в заседателната зала, заобиколен от своите наемници. На мониторите се виждаше приближаващия се Кораб Х. Могъщите мъже, с които от доста време преговаряше, също бяха потеглили насам. Вампир не се съмняваше, че с тяхната помощ и подкрепа бързо ще си осигури пълно световно господство. Той щеше да е начело — безсмъртен, заобиколен от гвардия неживи.

— Натисни червеното копче — инструктира я Носферату. Некхбет не попита защо. Направи, каквото ѝ каза.

Пилотът на Кораба Х изруга, когато машината се наклони на една страна, в шлемофоните зазвъня аларма, а върху командното табло замигаха едновременно десетина лампички. Той натисна копчето, с което трябваше да си възвърне ръчното управление, но не се случи нищо.

Двамата с втория пилот изкрещяха едновременно, когато носът на Кораба Х се наклони далеч повече от допустимите граници. Корабът се стовари право върху Убежището.

Вампир отново оцеля. Тежкият дървен плот на масата в заседателната зала бе поел по-голямата част от удара на взривната вълна, която разтърси подземията и срути стените. Отмести с една ръка масата и се огледа. Другата му ръка бе строшена на няколко места и назъбено парче белезникава кост стърчеше през окървавената плът. Трудно му беше да диша и предположи, че има няколко счупени ребра.

Пресегна се и дръпна рязко строшената си ръка, изпъвайки разместените кости. Не се съмняваше, че айрлианският вирус вече се е захванал за работа и скоро ще му помогне да се възстанови.

Усмихна се мрачно, докато се изправяше. Обеща си шепнешком да отмъсти на Носферату. Това бе само едно малко забавяне на възмездието му.

Увиснали високо над земята, Носферату и Некхбет наблюдаваха пламъците, които изригваха от цепнатината в земята. Носферату бе вдигнал хеликоптера на височина около два километра. После извъртя носа и го насочи успоредно на брега и встрани от разрушената база.

— Как мислиш, дали е мъртъв? — попита го Некхбет.

— Не — отвърна Носферату. — Дори експлозията да го убие, вирусът ще си свърши работата и ще го съживи.

— И той ще тръгне да ни търси.

— Не, няма — успокои я Носферату. — Когато излитахме от хангара, прекосихме невидим електронен лъч, който задейства едно устройство. — Той погледна часовника на таблото. — Остава още малко... сега.

Зад тях Убежището и пламтящият хълм бяха погълнати от гигантското огнено кълбо на тактическия ядрен взрив, който изпепели всичко наоколо, включително и Вампир.

ЕПИЛОГ

Слънцето бавно се скриваше зад пустинния хоризонт. Въздухът над нагорещените пясъци продължаваше да трепти. Малко след като изчезнаха и последните златисти лъчи, от земята се надигнаха две тъмни фигури и отърсиха пясъка от черните си наметала.

— Накъде сега? — попита Некхбет. Намираха се на петстотин километра от Убежището, след като бяха летели над пустинята, докато им свърши горивото. После продължиха да вървят, докато изгря слънцето.

Никога досега Носферату не се бе чувствал толкова жив. Все още не беше сигурен дали е заради аирлианската кръв в жилите, или се дължеше на присъствието на Некхбет. Всъщност, това не го интересуваше. Най-сетне, след хиляди години, онова, което си бяха обещали на платото Гиза, щеше да се изпълни.

Носферату протегна ръце сякаш да обгърне звездите в небето и земята около тях.

— Има толкова много неща, които искам да ти покажа. Неща, които дори не сме си представяли през онези години, когато живеехме в мрака.

Некхбет се засмя и вятърът отнесе смеха ѝ надалеч.

— Ами, в такъв случай да вървим да ги видим.

Тя се затича и краката ѝ едва докосваха пясъка.

Носферату отметна назад качулката, разкривайки черните си очи и бледата си кожа, проследи с поглед стройното ѝ тяло, после се втурна след нея.

Издание:

ИК „Бард“, 2004

ISBN: 954-585-544-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.